

BORILACKE DESTINE

BROJ 8

CENA 40 DINARA

NINĐA

Smrt...to sam ja

Derek Finegan
SMRT . . . TO SAM JA

SERIJA
Borilačke veštine

NINJA

Naslov romana:
SMRT TO SAM JA

Autor:
Derek Finegan

Recenzent:
Slobodan Lukić

Lektor:
Mirjana Šterijevski

Korektura:
Fotošlog NIRO Dečje novine

© DEN PRESS

PONY WEST – BORILAČKE VEŠTINE – NINJA 8 – VANREDNO IZDANJE –
JANUAR 1983. godine. Cena 40 dinara. Izdaje NIRO Dečje novine, 32300, Gornji
Milanovac, Tihomira Matijevića 4. Glavni i odgovorni urednik Mirjana Šterijev-
ski. Izdavački savet: Milica Bogojević (predsednik), Mileta Obradović, Vera
Smrekić, Dragan Simić, Milisav Ilić, Miodrag Vučićević, Miljana Tomić, Nada
Mijatović, Nikola Mašlovara, Ljiljana Milovanović, Ljiljana Špajaković, Petar
Jerković, Gojko Štulović. Telefoni: (032) 711–549 uredništvo i 714–250 prodaja.
Teleks: 13731. Štampa »Glas«, Beograd.

Derek Finegan

SMRT . . . TO SAM JA

Još jedan džinovski helikopter zagrme im nad glavama i redov Herbert Maloni podiže pogled sa čeličnog dna desantnog brodića, po kome se širila lokva prljave vode puna opušaka. Sunce, još uvek nisko nad horizontom, zaslepi mu oči i on nešto besno procedi kroz zube.

»Kao da ima nešto da se vidi na tom prokletom, debelom helikopteru«, pomisli. »Unutra su neki momci, šašavi kao ja, koji su, kao i ja, dopustili da im navuku ovu smešnu uniformu i stotinak funti oružja i municije, i odozgo stave šlem; i njihov mozak kuvaće se kao i moj čim se sunce još malo digno . . . A danas će biti proketo vruće«.

Redov Maloni obližnu osušene usne pri pomisli na ledeno pivo koje su, koliko sinoć, dobili na brodu. Ruka mu instinktivno posegnu za novom ciga-

retom iz zgnječenog i znojem pokvašenog paketića u džepu košulje, ali se u poslednjem trenutku predomisli i ruka umorno pade na zatvarač puške o koju se oslonio.

»Ko zna kada ćemo ponovo dobiti cigarete«, pomisli, »a za momke iz voda sam još uvek nov, teško da će neko od njih pristati da mi da i tu prokletu cigaretu kad se jednom iskrca-
mo«.

Lice mu se iskrivi jer jedan talas, veći od ostalih, zapljusnu brodić i on se zaljulja. Začu se nekoliko psovki izrečenih režećim glasovima ljudi nemoćnih da promene svoj položaj. Već više od dva sata brodić je stajao u mestu i čekao komandu za iskrcavanje. Kada su s mukom sišli u njega, bio je još mrkli mrak a, evo, sunce je visoko nad horizontom. Sva sreća da oni maj-

muni na ostrvu neće ni pokušati da se brane, inače ...

Namrštivši se, on pokuša da pronađe neki udobniji položaj u kojem mu preteški ranac neće žuljati leđa.

Henesi, tupi Henesi, grmalj iz Tene-sija, uvek brižljivo obrijane glave, isce-ri mu se sa svog mesta.

– Šta je, Novi? Vruće, a?

– Tek će biti – progundā Maloni. – Tek će biti.

Henesi prezrivo pljucnu u baru pod njihovim nogama, nastojeći da pogodi jedan opušak duži od ostalih.

– Neće – odmahnu glavom. – Obična štednja. Baš kao na manevrima.

– Nisam mislio na proketo ostrvo. Sunce – Maloni pokaza glavom na nebo.

– A, to. Pa šta? Malo sunca nikome nije škodilo ...

– Videćemo – progundā Maloni, ni-malo raspoložen za raspravljanje sa grmaljem, s kojim ionako nije vredelo raspravljati. – Videćemo ...

– Još nekima je vruće – cinično do-baci Flaerti, gurnuvši Malonija lak-tom. – Pogledaj.

Poručnik Benskin, komandir voda, na trenutak je spustio dvogled da bi još jednom obrisao lice ogromnom crvenom maramom, već mokrom od znoja. Košulja na leđima, ispod ukršte-nih kaiševa, bila mu je ukrašena og-romnim tamnim mrljama po čijem se ivicama skupila so.

Još pri prvoj svetlosti tropskog dana poručnik se nalaktio na čeličnu ivicu brodića i dvogledom uporno pretraži-vao tihi peščani žal pred njima, ne ob-raćajući pažnju na prezrive poglede i podgurkivanje marinaca.

– Nema šta, matori major Hodžis ga je sinoć pošteno preplašio – produži Flaerti podsmešljivim šapatom. – Baš

sam gledao u poručnika kad je pome-nuo Kubance, odmah je pobeleo kao kreč. Kažu da je bio u Zalivu svinja kad su ih saterali u more ...

Maloni je leno klimao glavom, na-stojeći da ne misli o vrelom Flaertije-vom šapatu. Sinoć, kada je Hodžis re-kao da ovoga puta nisu u pitanju ma-nevri, već da se zaista moraju iskrcati na to proketo ostrvo, on je upravo dr-žao u rukama ledenu konzervu piva.

Prokletstvo, šta li se to dogodilo u Zalivu svinja kada se poručnik toliko plaši? I ko su ti Kubanci?

Maloni skupi obrve u nastojanju da se seti, ali mu lice odmah izobličī bo-lan izraz. Kao i uvek kada bi u sećanju potražio nešto što je bilo tu, nadohvat ruke, činilo mu se, u glavi bi mu zazujalo i oštar bol bi ga natereo da sklopi oči.

Samo, Maloni je već znao kako da ukloni to zujanje i bol iza očiju. Jedva pokrećući blede usne, on počē da ša-puće:

– Redov Maloni, Herbert, prvo ode-ljenje, prvi vod, četa C ... redov Malo-ni, Herbert, prvo odeljenje ...

– Hej, ljudi! – dobaci neko veselo. – Novi se moli bogu, pogledajte!

Gruba lica pod šlemovima širila su se u osmeh. Tu igru Maloni je dobro znao. Narednih nekoliko minuta biće žrtva podsmešljivih dobacivanja, jedi-ne zabave u ovom proketoṁ desant-nom brodiću koji se satima ljulja na-dohvat obale. Uostalom, to će proći, znao je. Najgore od svega bilo bi kada bi pokazao da se ljuti ...

Oštar bol iza očiju prestade i on se opusti, dohvatajući cigaretu iz džepa. Sa zadovoljstvom je povukao dim ne slušajući grube glasove ljudi iz vode.

– Dosta, ljudi! – tiho zapovedi poruč-nik s pramca. – Dosta, do đavola. Raz-

galamili ste se kao gomila ženturača. Maloni, šta je to?

– Maloni se moli bogu, poručniče – kezio se Henesi. – Šta kažete na to, a? Bogomoljac!

– Pa... – neveselo se osmehnu poručnik – to možda i nije tako loša ideja, Henesi. Ko zna šta nas čeka u onoj džungli tamo.

Lica se smračile i sve oči, kao po dogovoru, skretoše prema obali.

Dugi talasi blago su zapljuskivali zlatni pesak koji je blistao na jutarnjem suncu. Iza peska, stotinak jardi dalje, počinjala je gusta tropska šuma, naizgled bez ikakvog prolaza. Lišće se leno njihalo na vetriću koji je u ovo doba dana dolazio s mora.

Maloni oseti kako mu se leđa naježiše pod bluzom mokrom od znoja. Nešto u toj mračnoj šumi govorilo mu je da ne ulazi... da je džungla opasna... da se u njoj krije...

Od oštrog bola u glavi iznenada omilitaveli prsti ispustiše cigaretu i on obe ruke prinese očima. Usne mu se ponovo pomeriše bez šuma...

No sada se tome niko nije nasmejao. Još jedan transportni helikopter progrmeo im je iznad glava i uputio se prema grupi brodova koji su se njihali nekoliko hiljada jardi dalje, na otvorenom moru.

Bokove i pod helikoptera ukrašavao je ogromni crveni krst, ali ta oznaka nije bila potrebna ljudima da bi znali zbog čega je proleteo iznad njihovih glava. Helikopter se tromo uputio prema bleštavobelom brodiću koji je takođe vio belu zastavu sa crvenim krstom.

– Prokletstvo, ovo ipak nije igra – procedi neko promuklo. – Ovi momci iz prvog talasa dobro su okrvavili nosove...

– Dosta! – preseče poručnik žamor – Šta vam je, do đavola?! Čuli ste koliko se jutros pucalo? Neko mora i da pogine... mogli smo i mi da budemo u prvom talasu, zar ne?

– Poručniče...

Narednik Fernandez, vitki, ćutljivi Meksikanac tamnih očiju, pokazivao je u pravcu brodova. Jedna raketa uzdigla se nad admiralskim brodom, jedva vidljivim iz ovog ugla iza glomazne siluete nosača aviona.

– Signal za iskrcavanje! – promuklo uzviknu poručnik. – Idemo, momci!

Motor brodića zaurila snažnije i tupi pramac se zari u talase. Ljudi se utišaše i bez komande i ruke nesvesno čvršće stegoše oružje. Neki su se čak malo i pognuli, kao da će im svakog trenutka nad glavom prozviždati mitraljeski meci.

Benskin se okrete da potraži pogledom brodiće koji su nosili ostatke njihove čete. Neko mu mahnu sa susjednog brodića i on prezrivo pljunu u uzburkanu vodu. Onaj šašavi poručnik Bejli iz prvog voda. Kao da su pošli na izlet!

– Lakše malo! – nervozno dobaci naredniku koji je, uz dva mornara, predstavljao svu posadu brodića. – Suviše smo izmakli ostalima!

– Meni se žuri, poručniče – ledeno uzvratil ovaj. – Imam naređenje da vas što pre izbacim na pesak i vratim se po sledeći vod. Prema tome...

Maloni još jednom obrisa znoj sa čela. Ona preteća, mračna džungla sada je, činilo mu se, užasnom brzinom jurila na njega. Široko lišće tropskog drveća zlokobno je mahalo svoje šumske signale, kao da daje znak sa juriš. U dubini su se naslućivale neke ogromne senke koje su se osvetnički cetrile, čekajući novi plen...

Dno brodića zastruga po mekom pesku i prednji deo s pljuskom pade u vodu, otvarajući platformu, niz koju će vod strčati na obalu.

– Napred! – zaurla poručnik. – Napred, do đavola!

Povijeni pod teretom ranaca, ljudi su gacali po vodi do butina, razvijajući se levo i desno od platforme, zgrčenih lica i iskolačenih očiju koje su po vodi tražile užasne sitne vodoskoke mitraljeskih rafala.

Međutim nije se čulo ništa sem njihovog dahtanja, pljuskanja vode i potmulog rada motora brodića. Maloni sa olakšanjem zaroni lice u hladni pesak žala, isturajući pušku prema zele nilu ispred sebe.

– Dalje, dalje! Maloni, ustaj, lenštino! – dreknu iza njega narednik Hirš, komandir prvog odeljenja. – Misliš da ćeš tu noćiti, a?

Stisnuvši zube, Maloni natera sebe da potrči za neravnim streljačkim strojem prvog odeljenja, nastojeći da ne gleda u drveće koje se uzdizalo sve više i više nad njim.

Opet, gotovo sa olakšanjem, je dočekao trenutak kada se stropoštao u hladovinu najbližeg drveta i pod oznojenom rukom osetio travnato tle. Sve je bilo bolje od onog peska na kojem te svako mogao videti kao na dlanu...

Henesi je ležao nekoliko koraka dalje i oprezno piljio u šumu preko nišana svoje puške, dižući šlem koji mu je neprestano klizio napred na čelo.

– Ma šta, do đavola – ču ga Maloni kako gundā. – Ovde nema nikog... dokle ćemo se igrati vojske?

On se ispravi, odlazući pušku u travu i kopajući prstima oko kaiša pod bradom, tupo se osmehujući ljudima koji su ga iz svojih zaklona zavidljivo gledali.

– Henesi! – zaurla neko. – Lezi, budalo!

Pucanj je bio tup i mnogo tiši nego što je Maloni očekivao. Gotovo ne bi ni poverovao da je to pucanj iz puške da nije video glup izraz kojim je Henesi posmatrao svoj trbuh, po kome se širila krvava mrlja.

– Prokletstvo – procedi grmalj. – Kako...?

U trenutku kada se stropoštao na zemlju, savijen kao fetus, vod je složno ispraznio svoje puške u džunglu. Maloniju se činilo da rafali traju večno, ali se trgao kada je shvatio da je zatvarač njegove puške ostao u zadnjem položaju. I drugima se dogodilo isto... još dva-tri pucnja i onda opet ona ista zloslutna tišina koja ih je dočekala na ivici šume.

– Šta radite, do đavola! – psovao je Benskin. – Kao gomila amatera! Da li je iko video u šta gađa?

Posramljeno ćutanje i zveket metala o metal. Ljudi su tiho stavljali nove okvire sa municijom u puške.

– Hirš! Uzmi tri čoveka i nađi tipa koji je sredio Henesija! – dovikivao je poručnik, piljeći iz svog zaklona. – Vas dvojica tamo... odvućite Henesija do žala, na previjanje.

– Maloni, Flaerti... Loni, za mnom – tiho reče Hirš, piljeći sve vreme u džunglu. – Idemo...

Oklevajući i zastajkujući kraj svakog drveta, Maloni oprezno zakorači za njim. Kako su dublje zalazili, šuma je postajala sve gušća, sve neprozirnija u zelenom sumraku gustog lišća kroz koje se sunce jedva probijalo.

Taj zeleni polumrak... i otužni miris truljenja... tako poznato...

I tako strašno!

Zatvorivši oči, Maloni osloni lice na hladnu koru drveta iza kojeg se krio.

Hirš je bio nekoliko koraka ispred njege, Flaerti malo levo. Lonija, dugonogog Teksašanina koji je tvrdio da mu je Vajat Erp jedan od predaka, više nije ni video.

»Da li je on ikada bio na ovom ili nekom sličnom mestu«, pitao se Maloni.« Odakle poznaje džunglu? I kako zna da je to mesto gde uvek vreba opasnost?«

Hirš mu okrete napeto belo lice, niz koje se slivao znoj.

– Nema ovde nikoga – progundā. – Momak je odavno zbrisao ...

Metak fijuknu iznad Malonijeve glave i on se priljubi uz drvo. Drhtavim rukama podigao je pušku, ali njegov grozničavi pogled nije otkrivao nikakav cilj u toj zelenoj amorfnoj masi. Ni ostala trojica nisu pucala ...

– Vidi li ga ko? – šaputao je Flaerti. – Vidi li ko prokletog kućkinog sina?

Pedesetak jardi ispred njih odjeknu potmula eksplozija ručne bombe i među lišćem se podiže gust tamnožuti oblak dima. Miris eksploziva zapahnu Malonijeve nosnice.

– Hej, naredniče! – dopre odnekud Lonijev teksaški glas. – Sredio sam ga!

Hirš oprezno pomoli glavu iz zaklona, a onda pljunu na zemlju i ispravi se.

– Prokleta teksaško kopile – promrmlja, ali mu se u glasu osećalo divljenje.

Stežući zube da se odupre bolu u glavi, Maloni se okrete Flaertiju koji je nešto čačkao oko zatvarača puške.

– Kakva je ovo džungla? – upita promuklo. – Kako se zove ovo mesto?

– Šta ti je? – zinu Flaerti. – Koji ti je đavo, novi?

– Reci mi, do đavola!

Flaerti sleže ramenima i nemoćno zaokruži pogledom oko sebe.

* * *

Posle pet milja marša kroz džunglu, vod je bio iscrpljen i pored nekoliko odmora koje je poručnik dao. Probijali su se u dugoj koloni jedan po jedan, s patrolom od tri čoveka na čelu.

Maloniju je svaki korak bio teži od prethodnog. Nije to bilo zbog fizičkog zamora koji je njegovo izvanredno obučeno telo jedva i osećalo. Gušila ga je džungla, plašile raskošne boje tropskog rastinja, svaki krik neke ptice ličio mu je na smrtni ropac čoveka.

I neprestano onaj užasni bol negde iza očiju, bol koji je zaslepljivao i gušio i ledenim znojem oblepljivao već mokru košulju ispod ranca.

– Odmor – uzviknu iscrpljeno poručnik dižući ruku. Ljudi se skljojakaše na tle onde gde se ko zatekao, dok je poručnik nešto živo razgovarao sa Fernandezom, vođom patrole.

Maloni nije imao snage da prati šta se zbiva oko njega. Nije se prenuo čak ni kada je Latani, vezista, uporno i monotono počeo da poziva komandu bataljona, prekidajući pozive prigušenim psovkaama na adresu tehničara koji su podešavali radio-stanicu pre polaska.

Iz Malonijevih onemoćalih prstiju ispade cigareta i on sklopi oči ...

Džungla je bila svuda oko njega, mračna i zloslutna, levo i desno drugo- vi iz voda, potamnelih, neobrijanih lica, sa prstima koji su već satima bili zgrčeni na obaračima.

A nigde ciljeva na koje bi se mogla usmeriti smrtonosna vatra ... iako je neprijatelj bio tu, možda ne više od stotinak koraka. Potvrđivale su to mine koje su svakih nekoliko minuta padale oko njih, podižući oniske stub-

ve žutog dima i ostataka rastinja koje je u pravilnom krugu padalo oko centra eksplozije.

I sve češće je potmulu eksploziju pratio užasni krik bola i straha, glasne psovke i pozivi bolničaru...

– Našli su nas – jecao je Ajsak i njegovo crno lice postalo je pepeljasto od straha. – Našli su nas... Momci, moramo se nekako skloniti odavde, iskapaće nas minobacačima!

– Oni samo i čekaju da podignemo glave – šaputao je neko sa strane. – Mitraljezi su upereni ovamo... u visini trbuha, kao i uvek. Čekaju samo da ustanemo... Gde su ti prokleti helikopteri, gde?

– Ne nadaj im se... gospoda iz elitnih jedinica ne lete po ovakvoj magli – jetko se umeša neko drugi. – Doći će možda predveče... da pokupe ono što ostane od nas...

– Hajde, diži se! – zaurla neko. – Ustaj, idemo dalje!

Maloni otvori oči u pravom trenutku da vidi iskeženo Hiršovo lice i nogu u teškoj čizmi koja je zamahivala prema njegovim rebrima. Telo mu je reagovalo samo, bez razmišljanja, bez svesne komande mozga. Njegove noge sklopile su se kao klešta oko noge na koju se Hirš oslanjao i krupni narednik, sa iznenađenim izrazom lica, nošen sopstvenim zamahom, potmulio tresnu o zemlju.

No Maloni nije čuo kreštavi smeh onih koji su videli šta se dogodilo; novi talas bola naterao ga je da pokrije oči rukama i time olakša posao Hiršu koji je, promuklo psujući, ponovo zamahnuo nogom.

Bol od udaraca bio je beznačajan prema bolu koji je kidao Malonijev mozak.

– Dosta! – čuo je poručnikov glas.

kao iz velike daljine. – Prekini, Hirš, boga mu! Idemo dalje!

– Hajde! – šaputao je Flaerti pomažući mu da se dignu. – Evo ti puška, do đavola, kud si pošao? Hajde, idemo... idemo... Taj kućkin sin Hirš, trebalo je da vidi da ti nije dobro...

Izlazak iz polumraka na širok, raskrčen šumski put došao je kao iznenađenje za sve. Lica su se razvedrila, pogotovo pri pogledu na nekoliko kamiona koji su čekali pod zelenim svodom kraj puta.

– Kuda sad, poručniče? – usudio se da upita Flaerti.

– Sad? Sad idemo u grad – osmehnuo se Benskin. I njemu je očigledno laknulo da izađe ponovo na svetlost dana, uprkos eksplozijama koje su i dalje dopirale iz daljine.

– Santandev?

– Da, Santandev – klimnu poručnik glavom. – Hajde, penji se – dodade mekše nego obično. – Izgleda da su momci ispred nas već završili posao.

Maloni se provuče sasvim do prednjeg kraja kamiona i spusti se u sam ugao. Bol u glavi je malo popustio, ali mu je pred sklopljenim očima i dalje lebdeo zeleni polumrak džungle iz koje su dopirale mine od kojih nije bilo zaklona...

Eksplozija ga je zasula zemljom i otrgnutim lišćem i grančicama, ispunila grlo zagušljivim dimom tako da nije uspeo ni da vikne. Izbezumljenim pogledom potražio je noge koje su mu iznenada otežale. Ispod pocrnelih i pokidanih nogavica zevale su crvene rane iz kojih se slivala krv pomešana sa zemljom...

– Evo ih! – urlao je neko. – Pucajte, pucajte, do đavola!

Sa eksplozijama mina, koje su sada pljuštale kao kiša, pomešali su se rafa-

li automatskog oružja i meci su kao roj pčela fajfjukai nad njegovom glavom. Zario je prste ruku u zemlju i pomerio se stopu napred, još jednu... dovoljno da bar glavu zakloni u žbun ispušten mirisom truleži i mokre zemlje.

Još stopu, dve, tri... Nije dovoljno, iskrvavljene noge još mu štrče iz žbunja, još samo stopu...

Puška, gde je puška?

Nije je bilo i on napipa bajonet za pojasom i lagano ga izvuče. Hladni čelik prijaio je njegovim prstima usijanim od straha i svest mu se donekle vrati. Prisilio je sebe da spusti pogled niz telo. Krv više nije tekla kao nekoliko minuta ranije, zaustavljena skramom crvenkastog blata koje se brzo sušilo.

Pucnjava iznerada, prestade i on kroz stisnute zube izdahnu vazduh, shvativši da je sve ovo vreme jedva i disao bolnim plućima. Rane na nogama sada su počinjale da bole i on dozvoli sebi da zajeka.

Koraci, šuštanje grmlja... i smeh, veseo smeh koji je propraatio reči nerazumljivog jezika. Prevodilac nije bio potreban; pobednici još jedne male čarke u džungli dolazili su da dovrše ranjene i nemoćne, pobeđene...

I mnogo, mnogo kasnije užasna buka i vetar koji je povijao guste krošnje drveća...

– Hej! – uzviknuo je slabašnim glasom. – Hej! Ovamo!

Dva crnca sa licima koja su blistala od znoja pritrčala su mu i bez reči ga uhvatili za ruke i noge, ne obraćajući pažnju na glasni krik bola koji je ispuštio. Bacili su ga na pod helikoptera kao vreću i uskočili za njim.

– Idemo, šefe! – dahtao je jedan. – Nema više nikog...

Osvestio se ponovo pod bleštavim

električnim svetiljkama koje su obasjavale gole bele zidove. Nad njim se naginjao čovek u belom mantilu sa kapetanskim oznakama na džepu, očiju crvenih od umora, sa cigaretom koja je visila iz ugla usta.

– Minobacač, a? – rekao je tiho. – Dobro si prošao, momče. Kako se zoveš i iz koje si jedinice?

– Maloni podiže glavu i isceri se ljudima oko sebe koji su dremuckali, klimajući se napred-nazad u kamionu koji je podskakivao po neravnom putu.

– Hej, ljudi!

– Šta je bilo, Novi? – mrzovoljno progunda neko. – Šta se dereš?

– Ljudi, pa ja uopšte nisam Maloni... zovem se Ketkart, do đavola! Ketkart! Džon Henri Ketkart!

* * *

Narednik Hirš dohvati tanku fasciklu i počeo da je prelistava s izrazom gađenja na licu bacajući ispod oka poglede na vojnika koji je stajao ispred njegovog pisaćeg stola.

– Maloni, a? – progunda. – Ovde piše da si izgubio pamćenje, Maloni.

Vojnik sleže ramenima.

– Tako kažu naredniče. U stvari, tačno je, ničega se ne sećam otkako sam se probudio u onoj bolnici...

– Saobraćajna nesreća u toku obuke na vozilima – gotovo sa uživanjem je čitao narednik. – Lake povrede tela i glave, potpuna amnezija. Trebalo je da te otpuste, Maloni, a ne da te premeštaju u moju jedinicu do đavola! Šta sad da radim s tobom? Jesi li zabravio šta vojnik tređa da radi? I stani već jednom mirno!

Vojnik se ukočeno ispravi, ali to nije bilo dovoljno za kritički pogled nared-

nika.

– Zaboravio i to – zareža. – S tobom ću, znači, morati sve ispočetka.

On ustade s teškim uzdahom i zalupi fioku stola u koju je gurnuo dosije.

– Poćecemo odmah – reče. – Za pet minuta da me čekaš pred vratima sa kompletnom opremom. Čizme, puška i ranac, ako si zaboravio šta to znači. Voljno!

... Hirš je sada lagano vadio cigaretu iz usta, buljeći pravo u lice vojnika u uglu kamiona.

– Koji ti je đavo, Maloni? Kakav Ketkart? Sunce ti je udarilo u glavu.

– Ali ne, naredniče, to je moje pravo ime, časna reč. Džon Henri Ketkart ... ovog časa sam se setio!

– Ti si lud! – odmahnu Hirš glavom. Ostali su se zbunjeno smeškali, prenoseći pogled s jednog na drugog. – U ovu jedinicu si došao kao Maloni i otići ćeš kao Maloni, a ne neki prokleti Ketkart.

– Do đavola, naredniče, pa valjda znam svoje ime! – pobuni se vojnik, nabrajajući čelo da otkloni bol koji se povremeno još uvek javljao. – Maloni ... ko je taj Maloni? Rekrutovan sam kao Ketkart, jasno se sećam. Odmah su me poslali u rat ... čak sam bio i ranjen tamo u ... u ... – on bespomoćno pogleda oko sebe. – Bila je isto džungla, gora nego ovde, negde daleko od Amerike ...

– Vijetnam – prošaputa neko.

Ljudi se ćutke zgledaše.

– Gde si bio ranjen? – kezio se Hirš. – U glavu, a?

– Neee ... u noge. Čekaj ... prokletstvo, mora da još imam ožiljke!

Drhtavim prstima on poče da razvezuje čizmu, trgajući navise nogavicu uniforme.

– Gledajte!

Čovek preko puta njega se nagnu bliže i tiho zviznu.

– Tačno, naredniče! Izgleda da je to bila gadna rana!

– Da vidim – progunđa Hirš i probi se do njega, pridržavajući se za ceradu nad glavom. – Prokletstvo, imaš ožiljke, ali to još ništa ne dokazuje. Mogao si ih zadobiti i u onog nesreći u kojoj si izbubio pamćenje, zar ne?

– Možda ... – uozbilji se vojnik. – Ne sećam se ... samo me glava na momente užasno boli ...

Hirš se vratio na mesto i zapalio novu cigaretu, još uvek nepoverljivo gledajući oko sebe.

– Slušaj, Maloni ... ako je ovo neki novi trik da se izvučeš odavde, onda ...

– Nije trik, naredniče, časna reč. Ovog časa sam se setio pravog imena ...

– Još od jutros se čudno ponašao – umeša se Flaerti. – Videli ste i sami, naredniče ... ono u šumi, na primer ...

– Za to će mi posebno platiti – pljunu Hirš na pod. – Evo šta ćemo, Maloni. Čim stignemo tamo kud smo krenuli, javiću poručniku šta se dogodilo. Ako on misli da treba da te pošalje u bolnicu, to je njegova stvar ... Što se mene tiče, za mene si Maloni i ostaćeš Maloni sve dok u tvom kartonu tako piše. Jasno? A kada vojska odluči da ti u taj karton upiše drugo ime, pa makar to bilo i Fidel Kastro ... e, to će već biti druga stvar ...

– Jasno, naredniče – isceri se vojnik. Osvrtao se oko sebe sa oduševljenim izrazom na licu. – Ljudi, ko bi to rekao. Odjednom se sećam svega, čak i kako sam dospao u Vijetnam ...

– Ti si lud – nasmeja se neko – ako si i posle Vijetnama ostao u marincima.

Nama budalama i može da se oprosti, nismo znali kako je kad zviždi oko ušiju, ali tebi...

– Stvarno, Novi – umeša se Flaerti – zašto nisi napustio vojsku posle Vijetnama? Bio si ranjen, do đavola, mogao si da odeš kad hoćeš. I kako to da nemaš nikakav čin?

Čovek koji je tvrdio da se zove Ketkart zbunjeno se osvrnu oko sebe.

– Ne znam – reče tiho. – Stvarno ne znam... sećam se da sam se osvestio u bolnici i da me je neki kapetan pitao za ime... a posle toga ništa! Kada sam se osvestio u onoj drugoj bolnici, u Ki Vestu, rekli su mi da sam Maloni i da sam stradao u saobraćajki... Poverovao sam im, do đavola, šta sam drugo mogao?

– Čudno je to – zamišljeno reče Flaerti, češkajući se ispod šlema. – Čovek lupi negde glavom i sve zaboravi... samo što prokleta vojska neće da zaboravi tebe, to je ono! Mogli su te otpustiti i zbog amnezije, znaš?

– Možda – Ketkart sleže ramenima. – Ne znam... oni valjda bolje znaju...

– Vojnik si u svakom slučaju bio – javi se Loni, otežući. – Prokletstvo, savladao si obuku za pet dana, iako prvog dana nisi ni pušku umeo da držiš... Čim ova gužva prođe, obrati se poručniku da vidi šta se može učiniti, to ti je moj savet, Novi.

Ljudi instinktivno prignuše glave jer nad njima u brišućem letu prohuja nekoliko mlaznih aviona. Neki trenutak kasnije, odnekud sa zapada odjeknuše mukle eksplozije.

– Lovci bombarderi – promuklo reče jedan od ljudi koji su sedeli na kraju kamiona. – Momci, ovde će izgleda ipak biti vruće...

Kamion poskoči i jurnu mnogo brže po asfaltnom putu. Džungla je sada uz-

micala dalje od tamne trake i sve češće su se pored puta videle oniske kućice zaklonjene plantažama tropskog voća.

– Približavamo se gradu – reče Hirš zadovoljno. – Sve će biti u redu, momci, za koji sat. A posle toga, malo patroliranja, dosta odmora i još više ruma i žena. Šta kažete, a?

No lice mu se uozbilji u buci novog naleta aviona iznad puta. Sve jasnije, do njih su dopirali pojedinačni pucnji, prekidani eksplozijama granata velikog kalibra.

Duga ulica sa visokim kamenim i gvođenim ogradama sa obe strane i blistavobelim vilama skrivenim u tropskom zelenilu. Neko tiho zviznu.

– Ovi majmuni ne žive loše...

Kamion zabrekta i stade.

– Svi napolje! – dopre do njih poručnikov glas. – Hirš! Fernandez!

Iskakali su jedan po jedan, ukočeni od sedenja i redali se u nepravilnu vrstu duž jednog zida, nelagodno se osvrćući na onemele kuće oko sebe i semafor koji je na praznoj raskrsnici besmisleno menjao boje. Na drugoj strani ulice, u jednom prolazu, stajao je džip sa dugom antenom radio-stanice. Poručnik Benskin je nešto živo razgovarao sa kapetanom lagodno oslo-njenim na haubu džipa, po kojoj je bila raširena sekcija. Narednici Hirš i Fernandez nadvirivali su se preko njihovih ramena.

– U redu, momci – reče Hirš prilazeći svom odeljenju. – Dobili smo posao da čuvamo ovu raskrsnicu. Ovuda će prolaziti naši kamioni – on pokaza rukom na široku poprečnu ulicu – a naše je da in pri tom niko ne uznemirava. Raspoređićemo se po dvorištima oko raskrsnice i otvoriti četvore oči. Jasno?

Gvozdena kapija, kroz koju je Hirš

poveo Ketkarta, bešumno se otvorila na dobro podmazanim šarkama. Pod teškim čizmama zaškripao je bleštavo-beli šljunak i Hirš se sa odobravanjem osvrnuo oko sebe, zacoktavši usnama.

– Ovaj momak zna zašto živi – progundao je, bacajući ispod oka pogled na široke mermerne stepenice i bogato ukrašena ulazna vrata jednospratne vile. Iza otvorenih vrata garaže u uglu dvorišta nazirao se blistavi hrom novih luksuznih kola. – Smestićemo se ovde, Maloni – on pokaza rukom na mesto kraj kapije s kojeg su imali pogled na ulicu.

– Mislite da će biti pucnjave? – tiho upita vojnik.

Ko zna? – sleže Hirš ramenima. – Plašiš se?

– N-n-ne... Samo... nije mi jasno šta mi ovde radimo...

– A to – cinično se nasmeja Hirš proveravajući pušku. – To i nije naša stvar, Maloni. Naše je da izvršavamo naređenja, je l' tako?

– Bez obzira da li smo u pravu ili ne?

– Šta je tebi, Maloni? Da nisi postao crveni, a? Ko kaže da nismo bili u pravu, do đavola?

Čovek pognu glavu.

– Ne zovi me više Maloni, Hirš – reče oštro. – Moje ime je Ketkart... Ketkart...

– Čini mi se da smo to jednom raščistili – zlobno se cerio narednik. – Za mene si Maloni, do đavola!

Vojnik je ćutao, oslonjen na zid, s puškom ispod ruke.

– Slušaj, Maloni... – reče Hirš posle nekog vremena. – Ja ću malo da odremam, a ti pazi na ulicu. Ako primetiš nešto sumnjivo, ritni me nogom, važi?

Nekoliko trenutaka se glomazni narednik vrpolio, sve dok nije našao udobno mesto u leži divnog cveća kraj

samog zida na koji se oslonio leđima i sa zadovoljnim osmehom na licu sklopio oči.

Ketkart je proučavao njegovo arogantno lice, a onda se s dubokim uzdahom okrenuo ulici, podigavši malo šlem sa čela. Sa zapada su još uvek dopirale potmule eksplozije, ali avioni ih više nisu nadletali.

Jedan novi zvuk ga prenu, tutnjava mnogih teško natovarenih kamiona koja se lagano primicala sa suprotne strane. »Verovatno taj transport koji je narednik pomenuo«, pomisli Ketkart. Ako neko nešto namerava da pokuša, onda je ovo pravi trenutak za njega...

Oprezno je izvirio iz svog zaklona i pogledao prema raskrsnici. Već su promicale glomazne siluete teških kamiona i cisterni sa benzinom, praćene oklopnim transporterima načičkanim cevima pušaka.

Kao pravi rat, pomisli Ketkart. Nedostaje im jedino pravi protivnik, inače se ne bi ovako bezbrižno vozicali po gradu...

Oči mu se suziše, jer iz dvorišta jedne od susednih vila dopre novi zvuk: tiho zagrevanje motora nekog dobrog sportskog automobila. Ketkart proverio da li mu je prvi metak ubačen u cev automatske puške.

Motor zaurla i niska sportska kola izjuriše iz prolaza stotinak stopa dalje od njega. Za volanom je sedeo mladić bledega lica, grčevito ga stežući rukama.

Drugi mladić stajao je pored njega, uspravno, malo raširenih nogu. Ruke su mu pridržavale oružje koje je držao na ramenu, debelu ružnu cev sa zaobljenom glavom mine u otvoru.

Nijedan od njih dvojice nije nosio uniformu...

Ketkart s ledenim osmehom na licu podiže pušku i mušica pade na grudi mladića sa bazukom. Kola su sada bila na svega desetak stopa od najboljeg strelca u četi C...

Od oštrog bola u glavi prst na okidaču zadrhta i metalak prolete visoko iznad kola koja su u istom trenutku projurila pored njega. Ketkart zbunjeno spusti pušku. Šta se to dogodilo?

U praštanju automatskog oružja jedva se čuo prigušen pucanj bazuke, ali je mina nepogrešivo pogodila široki bok ogromne cisterne. Izrešetana sportska kola zarila su se u kameni zid jedne vile, ali je tresak sudara potpuno prigušila veličanstvena eksplozija cisterne koja se nasred raskrsnice pretvorila u vatrenu loptu.

Ketkart zatrese glavom i pogled mu pade na Hirša koji je skočio na noge i zbunjeno treptao sanjivim očima, stežući pušku u rukama.

– Šta se dogodilo? – mucao je narednik. – Napad?

– Gotovo je, naredniče – odmahnu vojnik glavom. – Mrtvi su obojica, ali su nam sredili jednu cisternu.

– Kubanci? – prosikta Hirš. – Kubanci?

– Ne bih rekao... civili, obojica...

– Prokletstvo! – procedi Hirš. – Vidiš li negde poručnika?

Svud oko cisterne buktao je razliveni benzin i u nebo se već dizao ružni oblak crnog dima. Gorela su i dva kamiona koji su u koloni bili kraj cisterne, dok su se ostali užurbano povlačili natrag, van domašaja dugih plamenih jezika.

– Hirš!

– Ovde poručniče! – Hirš iskoči iz svog zaklona.

– Pretresite sve kuće u ovom redu! – urlao je Benskin. – Streljajte sve kod

kojih nađete oružje! I otvorite četvore oči. Jasno?

– Razumem? – odvrati Hirš, a lice mu se razvuče u osmeh. Pozdravio je po svim propisima, a onda gotovo potrčao natrag kroz kapiju. – Idemo, Maloni – dobaci preko ramena. – Već pola sata čeknem da zavirim u jednu od ovih vila...

Ulazna vrata su bila zaključana, ali Hirš nije gubio vreme sa bogato ukrašenim zvonom. Udarac kundakom sručio je staklo i Hirš je provukao ruku i otključao bravu.

– Pazi! – prosiktao je odbacivši nogom vrata i priljubivši se uza zid sa puškom na gotovs.

Ne tražeći zaklon, Ketkart uđe na vrata i osvrte se po ogromnom, rasokošno urođenom holu. – Ovde nema nikog, naredniče – reče glasno. – Slobodno uđite.

– Šta želite?

Bio je to miran glas koji je te reči izgovorio na engleskom. Ketkart podiže pogled. Na stepenicama, s jednom rukom na drvenoj ogradi, pravog i ponosnog držanja, stajala je visoka žena u haljini tamnih boja. Iza njenog ramena naziralo se blede lice mladića od petnaest šesnaest godina.

– Ruke uvis! – dreknu Hirš iza Ketkartovih leđa. – Dole!

– Šta želite? – ponovi žena na engleskom. Na licu joj se nije pomerila nijedna crta.

Trupajući čizmama, Hirš je već trčao uz stepenice. Pred pretećom cevi njegove puške, žena i mladić, gotovo dečak, pribiše se uza zid.

– Ima li još koga u kući? – cedio je Hirš. – Maloni, proklet da si, pazi na ta druga vrata!

– Nikoga – odmahnu žena glavom i Ketkart tek tada shvati da ona engles-

ki govori sa upadljivim stranim naglaskom. – Samo naša služavka...

– Zovi je!

– Estrela! – podiže žena glas i dodade nekoliko reči na španskom.

Vrata desno od Ketkarta tiho su se otvorila i na njima se pojavila stara crnkinja, očiju razrogačenih od straha.

– Napolje! – pokaza Hirš puškom i starica pohita, izdaleka zaobilazeći Ketkarta. – I ti! – okrete se mladiću.

On molećivo pogleda u ženu, ali im Hirš ne dade vremena za razgovor. Udarac kundakom brutalno se sručio na mladićevu glavu i on se stropoštao niz stepenice, ostavši nepomično da leži na odmorištu.

– Tako! – isceri se Hirš. – Sad smo sami, lepote moje, a?

Zakrvavljenim očima merio je vitki stas i pune grudi žene pod svilenom haljinom. Jezik mu obližnu suve usne. – Gde ti je spavaća soba, lutko? Pokaži tvom tata-Hiršu kako se to kod vas radi, a?

– Naredniče... – pobuni se Ketkart stupajući korak napred. – Poručnik je rekao...

– Zaveži! – Hirš ga nije ni pogledao. Dohvatio je ženu za ruku i povukao je kroz najbliža vrata, uprkos njenom ćutljivom otporu.

Mladić na stepenicama pomeri ruku i do Ketkarta dopre potmuli jauk.

Užasno poznati dirljivi krik nemoćnog bola...

Vojnik pređe rukom preko čela. Takav krik... on ga je jednom već čuo... Samo što tada nije bio u raskošnom predvorju bogataške vile, već u niskoj kolibi pokrivenoj slamom...

Tako je isto jaukao dečak kome je Doneli hladnokrvno ispalio rafal u sto-

mak zato što je pokušao da odbrani svoju majku u toj istoj bednoj kolibi...

Džon Henri Ketkart stisnu zube. Onog bola u glavi je sada potpuno nestalo. On je znao ko je i šta je... i još nešto.

Njemu u ovoj armiji nije bilo mesto!

Sa ledenim osmehom na licu, Ketkart spusti pušku na pod i laganim, sigurnim korakom pođe uz stepenice, pažljivo zaobilazeći dečaka.

Na trenutak je zastao na širom otvorenim vratima prostorije u koju je Hirš odvuкао ženu.

I dalje se branila bez glasa, ali uspešno, o čemu su svedočile sveže ogrebotine na narednikovom licu, ali je njena svilenka haljina već visila u ritama niz telo, otkrivajući zrele, pune grudi pod tankim kombinezonom. Hirš je roktao kao svinja nastojeći da je povuče pod sebe i razdvoji joj noge.

– Hirš.

Ketkartov glas bio je tih, ali se narednik trgao kao da je čuo pucanj. Odgurnuo je ženu i skočio na noge, zloslutno mereći vojnika očicama uraslim u salo.

– Šta je, Maloni? I ti bi malo, a?

– Došao sam da te ubijem, Hirš.

Izraz straha trenutak kasnije smenio je prezrivi osmeh.

– Ti? Narednik prezrivo pljunu na skupoceni tepih. – Mogu da te zgnječim golim rukama!

– Hajde onda.

Riknuvši od besa, narednik polete napred, ali je Ketkart suviše dobro znao da je i taj krik samo varka koja protivnika treba da navede na pomisao da Hirš juriša bezglavo. Svaki pokret narednikovog ogromnog tela bio je pomno proračunat i podređen jednom jedinom cilju – onesposobiti pro-

tivnika za što kraće vreme...

Samo što to naredniku Hiršu ovoga puta nije uspelo... iz jednog prostog razloga: protivnik pred njim bio je suviše jak za njega.

Jedan jedini neuhvatljivi pokret tela bio je dovoljan da se izbegne Hiršov napad. Ukrućeni prsti desne ruke čoveka koji se nazivao Ketkart zarili su se pravo u Hiršov bikovski vrat.

Ali tu nisu ostali...

Nepogrešivo, kao čelično sečivo, oni su se zarili kroz kožu, kroz dušnik, kroz vratne žile, do tanke vrpce kičmenog stuba. Oštar pokret ruke i glava narednika Hirša odletela je u ugao prostorije sa još uvek iznenađenim pogledom u praznim, staklastim očima. Neka čudna sila je još delić sekunde držala njegovo ogromno telo na nogama, ali se i ono zaklatilo i palo, kao posećeni stub.

Žena je vrisnula i okrenula lice zidu, skupljajući gola ramena. Ketkart je nije čak ni pogledao. Pogled mu se zadržao na velikom plakaru sa odećom u uglu sobe. Prišao mu je odlučnim, hitrim korakom.

Pažljivo obrisavši krvavu ruku o svoju košulju mokru od znoja, on iz ormara izvuče nekoliko pantalona i odmeri ih uz svoje telo. Žena se okrenula ponovo prema njemu upravo u trenutku kada je sa sebe zbacio i poslednji deo odeće.

Strah u njenim očima bio je pomešan sa divljenjem pri pogledu na to visoko mišićavo telo.

No Ketkart nije imao vremena za nju; navukao je na sebe farmerke koje je otkrio u ormaru i jednostavnu tamnu košulju koju nije uspeo da zakopča pod grlom. Odmahnuo je glavom; ništa od obuće sa dna plakara nije mu odgovaralo, ali je on mogao i bez obu-

će...

– Ko... ko ste vi? – zamuca žena.

On zastade na vratima i pogleda je preko ramena.

– Ja? – reče prijatnim, dubokim glasom. – A zar je to važno?

* * *

Klobuci crnog dima još uvek su se uzdizali nad raskrslanicom kada je Ketkart skliznuo na drugu stranu zida koji je vilu odvajao od susedne zgrade. Nije obratio pažnju na blede lice koje se na trenutak pojavilo iza zavesa na prvom spratu i još brže nestalo kada je iznad ulice ponovo prohujala eskadri- la lovaca-bombardera i nestala u pravcu zapada.

Suženih očiju, visoki čovek se koncentrisao da u pamćenje dozove trenutak kada je Hirš raspoređivao ljude iz odeljenja po zgradama. Flaerti i Grempe su preko puta, Loni sa još jednim u susednoj zgradi, ostala četvori- ca u dve zgrade na samoj raskrsnici.

Njih osam.

I poručnik Benskin. Deveti.

Nijedan od njih to nije znao, niti je mogao znati. Devet ljudi bilo je osuđeno na smrt samo zato što su čuli jedno ime.

Ime: Džon Henri Ketkart...

Ketkart je hladnokrvno smišljao plan kako da ukloni tu devetoricu, jer je njegovo ime moralo ostati tajna. Za čitav svet Džon Henri Ketkart nestao je bez traga i tako je i moralo ostati.

Uostalom, visoki čovek ledenih očiju ne bi oklevao ni da je morao ubiti devedeset, a ne devet ljudi; teška škola koju je prošao imala je sopstveni moral, neshvatljiv za obične smrtnike. Ubistvo je moglo i moralo biti opravdano ako je u pitanju sopstveno održa-

nje i sopstveni viši cilj.

A naročito ako su osuđeni na smrt vojnici okupacione armije koja se, kao grabljivica, bacila na jedno bedno os-trvo čija armija nikada nije imala više od osam stotina ljudi...

Kroz gusto zelenilo Ketkart oprezno izviri u susedno dvorište. Dva vojnika u uniformama, mokrim od znoja, upravo su izlazila iz kuće, umorno vukući noge. Nije im ni pogledao lica; ona za njega više nisu bila važna...

Gurnuo je bajonet dublje za pojas pantalona, jedino oružje koje je zadržao uz sebe, i spretno se uzverao uz glatko stablo palme koja se nadnosila nad susedno dvorište. Ni trenutak prerano: vojnici su prolazili ispod njega, po glatkoj čistoj betonskoj stazi.

Njegov skok na beton iza leđa ljudi koji nisu ništa slutili bio je potpuno nečujan, čudesno nečujan za čoveka njegove građe i težine. Nije čak ni zastao da povрати ravnotežu: oštrica noža blesnula je na suncu kada se smrtonosnom preciznošću zarila u srce vojnika na desnoj strani i munjevito se povukla natrag iz rane u kojoj je zaklokotala krv.

Drugi vojnik stigao je samo da podigne pogled ispunjen užasom; krv iz presečene vratne arterije zalila je stazu i on je zakrkljao i sručio se preko već mrtvog druga.

»Suviše lako,« pomisli Ketkart, »suviše, suviše lako. Nema dostojanstva u ovakvoj smrti, niti slave za ubicu...«

Sa lakim osmehom na usnama, sačekao je da se kapiji približi bat teških čizama na asfaltu i onda oštro zviznuo. Koraci su zastali, a onda je neko pušćanom cevi odgurnuo kapiju i provorio unutra.

– Prokleti kučkin sine! – procedio je Teksašanin Loni kroz zube ugledavši

krv na betonu i čoveka koji je opušteno stajao nad dvojicom mrtvih s bajonetom u rukama. – Prokleti kučkin sine!

Podigao je pušku, munjevito, ali ne dovoljno brzo za Ketkarta koji je jednim jednim skokom bukvalno preleteo onih nekoliko stopa što su ih razdvajale. Palac njegove bose noge, tvrđi od čelika, nepogrešivo se zario u solarni plexus, kidajući tkivo i kosti na svom putu. Teksašanin nije stigao ni da zaurla od bola, ako je uopšte bilo vremena da ga oseti.

Sa osmehom na usnama, Ketkart se okrete drugom vojniku koji je uzmi-cio sa puškom uperenom pravo u njegov stomak. Čovekove oči blesnuše.

– Pa ti si...

Čitavo lice mu se zgrči u nepotrebnom naporu koji je uneo da pritisne obarač svoje puške. Rafal se sruči u zid kuće iza Ketkarta, dok se odjek pucnjave odbijao od zidova uske ulice.

Ketkart je volšebnom brzinom uklonio svoje telo sa dobro poznate putanje metaka. Bajonet nije bio oružje pogodno za bacanje, ali je njegova težina sama po sebi olakšavala posao spret-nom bacaču.

Drška je ostala da viri iz kosti između očiju vojnika koga je silina udara bacila na leđa.

Četiri, brojao je u sebi Ketkart. Četiri... To znači još pet... Biće zanimljivije, jer će sada ostali biti mnogo oprezniji...

Rafali iz kuće prekoputa zasuše beton na kome se nalazio samo trenutak ranije. Senka u tamnoj košulji stopi se s bujnim zelenilom kraj zida, a zatim potpuno nestade iz vidnog polja dvojice uzbuđenih ljudi koji su besno psovali što su promašili tako lak cilj. Neko je u blizini raškrsnice očajničkim gla-

som dozivao poručnika.

Ketkart je sada ležao duž visokog zida kraj same ulice, onog istog uz koji su stajali ostaci sportskih kola sa dva mrtva tela u njima.

– Šta se dogod lo, do đavola? – urlao je poručnik iz svog zaklona. – Ko je ubio Lokera? I gde je Loni? Hirš? Ma-loni?

– Ne znam, poručniče – odgovori neko iz zgrade prekoputa.

»Flaerti«, pomisli Ketkart.

– Jedan momak s nožem ... Loni je mrtav ...

U čovekovom glasu osećao se strah. Ono što se trenutak ranije dogodilo, gotovo pred njegovim očima, činilo mu se nemogućim ...

Poručnik je u trku dolazio ulicom, praćen preostalom dvojicom ljudi iz Hiršovog odeljenja i Ketkart razvuče usne u prezriv osmeh. Ti ljudi mu prosto pomažu da ih poubija, bez mnogo napora, bez mnogo zadovoljstva kakvog čoveku pruža pobeda nad protivnikom ravnom sebi ...

Ipak, kad sebe više nije imao nikakvog oružja, premda ga to nije zabrinjavalo. Samo njegovo postojanje opravdavallo je onu prastaru maksimu da nema više ili manje opasnog oružja, već samo više ili manje opasnih ljudi.

Poručnik Benskin se trže, jer mu se učinilo da je krajičkom oka opazio neki pokret kraj uništenih sportskih kola. Nezadovoljno se namršti i još jednom obrisa znoj sa čela. Sunce je peklo sve jače, nikakvo čudo što već počinje da halucinira ...

Skliznuvši kraj zida, Ketkart je već tim pokretima izvlačio kaiš iz pantalona bližeg od dvojice mrtvih mladića u kolima. Na licu mu je i dalje lebdeo osmeh; poručnik će, pred smrt, moći da nauči još ponešto o oružju.

Njegova vitka prilika na časak se uspravila i nešto je zazujalo kroz vazduh. Primitivna ali efikasna pračka, improvizovana od kaiša, zavitala je u pravcu grupe vojnika jednu od beskorisnih mina nađenih u automobilu.

Masa od nekoliko funti čelika i eksploziva strahovitom snagom je pogodila u leđa jednog od vojnika i prekinula mu kičmu. Ostali su popadali po zemlji, očejujući eksploziju posle zvižduka koji su pravilno protumačili kao let mine.

Ova mina, međutim, nije mogla da eksplodira ... premda je to redovu Čarlsu Grempu, iz prvog odeljenja čete C, bilo potpuno svejedno ...

Oči zaslepljene znojem potražile su jedne druge i svi su se, kao po dogovoru, okrenuli poručniku koji je još uvek pokrivaio rukama glavu pod šlemom.

– Sklonimo se odavde – promuklo predloži neko. – Poručniče ...

– Da, svi u zaklon – procedi Benskin, s naporom se uspravljajući. – Prokletstvo, šta je to bilo? Kamen?

– Mina – prošaputa čovek najbliži Grempu. – Prava mina ...

– Sreća naša što momak nije imao minobacač pri ruci – gorko se osmehnu Flaerti. – Inače ...

Pognuti, pretrčali su do najbliže kapije i priljubili se uza zid. Benskin se osvrtao oko sebe.

Nikome nije padalo na pamet da pogleda iznad sebe. Uostalom, glatki betonski zid bio je visok najmanje deset stopa, niko se ne bi mogao uspuzati uz njega ...

Kaiš sa omčom na kraju je kao zmija skliznuo niz zid i pao poručniku oko vrata. Istog trenutka Ketkart je skočio na drugu stranu, čvrsto stežući kaiš obema rukama.

Ljudima oko poručnika učinilo se

da je Benskin naglo poskočio uvis i zapanjeno su pogledali za njim. Glava mu je bila gotovo u visini vrha zida, u neobičnom položaju koji je jasno govorio da vratni pršljenovi nisu izdržali iznenadni trzaj.

Pre nego što je iko od njih stigao da reaguje, Ketkart je ispustio kaiš iz ruku i meko se dočekao na noge na drugoj strani zida. Munjevito je prešao kratko dvorište i nestao u gustom zelenilu iza kuće.

»Još trojica«, mislio je. »Ako budu pametni i vrate se ostatku voda, igra će potrajati duže. Ako ne...«

Njih trojica, međutim, nisu više bila u stanju da razumno razmišljaju. Urlajući od besa i straha, utrčali su u prazno dvorište i fasadu kuće i park oko nje zasuli pravom kišom metaka.

Flaerti je prvi došao sebi.

– Prekini, do đavola! – uzviknuo je petljajući oko novog okvira. – Samo traćimo municiju...

Psujući, jedan vojnik je izvlačio ručnu bombu iz torbice. Oči su mu imale ludački izraz.

– Ostavi to – uhvati ga Flaerti za ruku. – Ne smemo se bezglavo zaletati... Možda nas čeka u onom žbunju tamo...

Nešto od dugih meseci obuke dalo je svoj plod; razmakli su se i oprezno zakoračili napred istražujući pogledom svaki pedalj zelenila pred sobom.

– Štitite me – šapnu Flaerti. Stisnuvši zube, on u nekoliko koraka pretrča usku čistinu i sruči se na ivicu žbunja, podižući pušku spremnu da svakog trenutka ispali smrtonosni rafal i na najmanji pokret.

Bila je to živica koja je dvorište vile odvajala od urednog travnatog igrališta za golf. Bilo je potpuno prazno, ali Flaerti ponovo oseti ledeni znoj na le-

đima. Nešto tu nije bilo u redu...

Pridiže se i mahnu rukom onoj dvojici da mu se pridruže. Časak kasnije, glasno dahćući, oni se baciše u zaklon živice.

– Nema nikog? – upita jedan i Flaerti nestrpljivo odmahnu glavom. – Tišina! – prosikta. – Ako je tu, čućemo ga.

Samo nekoliko stopa dalje, u istoj živici, Ketkart razvuče usne. Flaerti se varao, grdno se varao...

Njegovi oštri zubi se zariše u debelu granu otrgnutu u prolazu sa drveta, još dok su meci praštali unaokolo. Oprobao je njenu težinu u ruci; suviše laka, ali će ipak poslužiti.

Flaertijeve mračne oči sada su bile uperene tačno u njega, ali ga vojnik nije video. Ketkart sačeka da se on malo pridigne, a onda zamahnu rukom.

Koplje sa vrhom zaoštrenim zubima zarilo se Flaertiju u vrat, ispod kaiša koji mu je držao šlem na glavi. Vojnik se prevrte na leđa, kopajući rukama kako bi istrgao taj užasni predmet koji mi je punio pluća krvlju.

»Ovo već postaje dosadno«, pomisli Ketkart u skoku koji ga je doveo u blizinu preostale dvojice. Nijedan od njih nije stigao da podigne oružje; nijedan nije video udarce palcem noge koji su pogodili osetljiva mesta ispod same ivice šlema.

Ketkart duboko uzdahnu. Ovaj posao je završen. Ostaje još onaj drugi... mnogo opasniji i mnogo teži...

* * *

»Tako, dakle«, pomisli. »Džon Henri Ketkart je ponovo mrtav i nema više nikog ko bi mogao da postavi pitanje o čoveku s takvim imenom. Mogu se ponovo vratiti imenu na koje sam na-

vikao ovih poslednjih nekoliko godina, posle Japana. Ali se pre toga nekako moram vratiti u Ameriku ...»

Držeći se zidova opustelih ulica, spreman da na najmanji šum šmugne u zaklon, Ketka i se uputio u pravcu gradskog centra koji su odavale zgrade više od drugih. Marinci su mu, uostalom, olakšavali posao; sve su patrolle bile motorizovane u ovom delu grada, a na opustelim ulicama zvuk motora se daleko čuo, pošto je i pucnjava na zapadu postala mnogo slabija.

Oči mu zasvetleše kada ugleda ulaz u jednu veliku robnu kuću. Staklena vrata nisu za njega predstavljala nikakvu prepreku ...

Uzbuđena grupa novinara u malom hotelu jedva je i primetila da se njihov broj iznenada uvećao visokim, zgodnim muškarcem u elegantnom svetlom odelu. Nikome nije ni palo na pamet da je on stigao spolja, jer se u hotel jednostavno nije moglo ući. Niti izaći, uostalom. Od trenutka kada su se u gradu pojavili padobranc, svi novinari su bili blokirani u svojim hotelima, a telefonske i teleks veze prekinute.

Pridošlicu je prva zapazila Madlen Dejli, novinar jednog ženskog lista iz Njujorka, koju je na ostrvo doveo čist slučaj. Visoka i vitka, u odeći nalik na vojničku uniformu, besno je tresla svojom plavom kosom pred narednikom nepomičnog lica koji je odbijao sve njene molbe da joj dozvoli da izađe kako bi napravila koji snimak.

Svojim odlučnim korakom prišla je baru i nekako došla do duplog viskija koji je istresla jednim pokretom, kao muškarac.

– Uh! Ovo je već bolje – uzdahnu sa zadovoljstvom i okrete se susedu za barom. – Gle! Novo lice?

Visoki čovek ozbiljnog, preplanulog lica i izuzetno kratke kose se nasmejao, a u očima mu je zablistala vesela iskrica.

– Imam utisak da se dosađujete – reče prijatnim, malo promuklim glasom.

– Blag izraz – uzdahnu Madlen. – Došla sam da napravim reportažu o turističkom blagu ostrva a zatekla državni udar, nereda na ulicama i stranu intervenciju ...

– Mislio sam da novinari sanjaju o takvim događajima – podiže obrve nepoznati. – Vama se, izgleda, ne dopada ova senzacija ...

– Senzacija je samo kada se o nečemu piše ... a ja ni telefonom nisam uspela da se javim – jadala se Madlen. – I, kako stvari stoje, neću ni uspeti ... a o fotografijama da i ne govorim. Vi niste novinar?

– Nisam – odmahnu nepoznati glasom. – Ovde sam se zatekao ... pa, kao turista ...

Madlen čežnjivo pogleda prema barmenu, ali je on imao pune ruke posla sa žednom gomilom na drugoj strani.

– Prijao bi mi još jedan viski – reče tužnim glasom – ali ovaj barmen uopšte ne poštuje dame ... Nego, da ne zaboravim, ja sam Madlen Dejli ...

– Lesli Eldridž – reče stranac ljubazno se naklonivši. – A što se viskija tiče ...

Kao privučen magnetom, barmen se okrete na tihi Eldridžov poziv i usrdno klimnu glavom potvrđujući da je protumačio znak koji je ovaj dao prstima. Dupli viski se trenutak kasnije stvorio ispred Madlene.

– Kako vam to uspeva – zadržano zviznu žena, ispijajući žedno veliki gutljaj pića. – Telepatija ili hipnoza?

– Ni jedno ni drugo – osmehnu se Eldridž. – Barmeni su uopšte imuni na takvo nešto... tajna je u krupnoj napojnici koja se da prvi put kada vas barmen usluži. Posle sve ide samo od sebe...

Nekoliko trenutaka su ćutali. Madlen je zamišljeno šarala prstom po barici viskija na šanku, bacajući ispod oka pogleda na čoveka pored sebe. Ako je to i primetio, Eldridž se čuvao da ne pokaže zanimanje za rasnu plavušu bujnih oblina, nasuprot ostalim muškarcima za šankom koji su je prosto gutali očima.

Dupli viski, međutim, činio je svoje i Madlen se proteže kao mačka na visokoj barskoj stolici.

– Ovde je vruće i zagušljivo – reče tiho gledajući Eldridža pravo u oči – a moja soba ima erkondišn...

– To treba da znači?

Ona se grleno nasmeja.

– Niste vi toliko glupi, gospodine Eldridž... Nego, polovina hotelskog personala nije jutros došla na posao. Ne bi bilo loše kada biste odavde pneli flašu viskija sa dosta leda.

On razvuče usne u osmeh od koga Madlenu prodoše topli trnci po telu.

– Dolazim za vama ili idemo zajedno?

– Zajedno, naravno – ona se prezriivo osvrte oko sebe. – Zar mislite da mi je stalo šta će ovi klipani misliti o meni?

Ponovo onaj čarobnjački trik sa barmenom i krupna novčanica koja je za tili čas promenila vlasnika. Na šanku ispred Leslija stvorila se flaša najboljeg viskija i kofica sa ledom.

»Baš dobro što sam usput svratio i u banku«, pomisli Lesli. »Dolar je svuda još uvek jaka valuta...«

Praćen zavidljivim pogledom osta-

lih muškaraca za barom, Lesli pođe za ženom koja se čvrstim korakom uputila prema liftu, ne gledajući ni levo ni desno. I protiv svoje volje, morao se diviti pokretima njenih bokova ispod širokih pantalonu, na prvi pogled nimalo ženstvenih. Madlen Dejli je očigledno veoma dobro znala kakva joj garderoba odgovara.

Naslonila se na zid lifta i pogledala ga poluzatvorenim očima.

– Lesli Eldridž... – reče tiho. – Oda-kle si, Lesli?

– Zar je to važno?

– Pa i nije – osmehnu se ona. – Neka-ko mi ne ličiš na turistu koji je ovamo došao na odmor. Da si rekao da si špijun ili tako nešto, pre bih ti poverovala...

– Otkada špijuni odaju svoje zani-manje? – osmehnu se Eldridž. – Da li ti liči na vlasnika noćnog lokala?

– Paaa...

– Šteta. Vlasnik sam jednog lokala u San Francisku, kad već želiš da znaš.

– Ima li strip-tiza u tvom lokalu?

– Ne, na žalost. Moja publika više voli mađioničarske trikove, naročito kada su u pitanju još i karte.

– Oho? Kockarnica?

– To nisam rekao – osmehnu se Eldridž – ali, ako te put slučajno nanese u San Francisko, svrati. Možda ćeš dobiti koji dolar...

Zavrtela je glavom i osmehnula mu se preko ramena otključavajući vrata svog apartmana. Bacila je tašnu na pod, stresla sandale sa nogu i sa uzdahom se ispružila na udoban kauč.

– Otvori viski – reče proučavajući ga otvorenim pogledom – i skini već jednom taj užasni sako. Preznojim se kad te pogledam...

Eldridž se osvrte oko sebe i pronađe čiste čaše na jednom stočiću u uglu.

Led prijatno zazvoni okupan žučkastom tečnošću.

– Odmah se vraćam – reče kada joj je dodao čašu. – Idem u kupatilo.

Ona se promuklo nasmeja.

– Strah od pucnjave?

– Ne, nešto drugo – nasmeja se i Lesli. – Jutros nisam stigao da se istuširam. Mislim da nećeš imati ništa protiv...?

– Samo izvoli – mahnu ona rukom, ispijajući gutljaj viskija. – Samo izvoli... nigde ne žurimo...

Lesli veštim pokretima zbaci sa sebe odelo i nekoliko puta duboko udahnu. Njegova vojnička epizoda, on se gorko nasmeši na tu pomisao, previše je trajala. Koliko je to? Dva, gotovo tri meseca bez žene...

A Madlen Dejli je bila žena. I to veoma privlačna žena.

Sa uživanjem je trljao mišićavo telo pod mlazevima vrele vode, ali mu ipak nije promakao tihi šum na vratima kupatila. Oslonjena na dovratak sa čašom u ruci, Madlen ga je posmatrala očima punim divljenja. Njene velike grudi uzbuđeno su se dizale i spuštale pod košuljom.

– Santander iznenada postaje jako zanimljiv – reče promuklim glasom kad joj se Lesli osmehnuo – Da mi je to neko rekao pre samo pola sata...

Lesli zatvori tuš i dohvati veliki peškir. Brisao se lagano, metodično, pazeći da mu nijedan deo dela ne ostane mokar, već unapred uživajući u onome što će mu Madlen ponuditi.

Zavrtila je glavom i povukla se nekoliko koraka natrag kada je bacio peškir i pošao prema njoj. Spustila je čašu u onaj isti stočić i glavom mu pokazala na kauč. Drhtavim prstima počela je da raskopčava košulju, izlažući njegovom pogledu kožu preplanulu

od sunca.

Udobno oslonjen na kauču, Lesli je srkutao viski, osećajući kako mu se prijatna toplina širi venama. Madlen Dejli imala je savršeno telo; pune grudi nisu se ni pomakle kada je zakoračila i nagla se nad njega.

– Lezi – šapnula mu je pošto su im se usne razdvojile. – Na leđa...

– Voliš da dominiraš? – osmehnu se Lesli, ali je žena ćutala, poluzatvorenih očiju, otkrivajući zube u grču koji joj je iskrivio usta.

– Hej! – blago se pobunio kada su mu se njeni zubi zarili u rame. – To boli!

Iz grla joj se ote zvuk sličan rezanju kada se Lesli ispravi podižući i nju. Stezala ga je rukama svom snagom, ali on taj stisak kao da nije osećao.

– Polako... – šapnuo joj je na uvo. – Polako... nigde ne žurimo...

* * *

Lesli se nećujno uspravio i sa lakim osmehom bacio pogled na ženu koja je mirno spavala. »Ne podnosi viski tako dobro kao što misli«, pomisli, »ali zato zna kako se vodi ljubav...«

Oblačio se hitro, sigurnim pokretima, uživajući u čistom rublju posle smrada uniforme koju je previše dugo nosio. Premda... uniforma ima i svojih prednosti, u ovakvoj situaciji čovek u uniformi mnogo je manje upadljiv od elegantno obučenog civila.

»Samo što uniforma običnog marince«, osmehnu se Lesli u sebi, »nije dovoljna propusnica za čoveka koji želi da ode sa ostrva. Čin pukovnika, ili bar majora, izbegao bi sva neugodna pitanja, ali pukovnika i majora još uvek nije bilo u tako velikom broju da bi nestanak nekoga od njih prošao neza-

paženo. Prema tome...»

Samouvereno se osmehujući, Lesli strča niz stepenice i ljubazno klimnu glavom ljudima za barom koji su ga posmatrali sa zavišću. Niko nije obratio pažnju na njega kada je prošao kroz kuhinju. I ono malo kuvara, koji su došli na posao, imali su pametnija posla.

Oniski prozor jednog od toaleta u pozadini kuhinje još uvek je bio otvoren i Lesli lako skoči na šolju da bi osmotrio okolinu. Sporedna uličica iza hotela kupala se na podnevnom suncu, usijana i prazna.

Plan grada bio mu je duboko urezan u sećanje i on se čvrstim korakom uputi prema luci. Ona je bila zauzeta još rano jutros, u prvom talasu desanta i Lesli je znao da je pažnja ljudi iz pozadinskih jedinica već popustila. Verovatno su već iscrpljeni prebacivanjem tona i tona ratnog materijala koji je neprekidno stizao brodovima sa Barbadosa.

Prenuo ga je pucanj koji je iznenada odjeknuo iza ugla uličice u kojoj se našao. On potraži zaklonu i najbližoj kapiji, uskom natkrivenom prolazu koji je između dve male prodavnice vodio u pravi splet niskih kamenih građevina ovog sirotinjskog dela grada.

Posle prvog, zapraštali su i novi pucnjevi i Lesli se gorko nasmeši. Isuviše dobro je poznao praskavi zvuk američke automatske puške. Onaj koji je pucao na patrolu neće se dobro provesti.

Oprezno je izvirio iz svog zaklona i oči mu se malo raširiše, jedini trag iznenađenja koji je osetio. Pravo prema njemu trčala je devojka, gotovo devojčica, u farmerkama i majici, sa dugom crnom kosom koja je lepršala za njom. U ruci joj je bio ogromni vojnički re-

volver, koji je nosila s očiglednim naporom, i koji je svojim ostrim linijama odudarao od njenog mladog, raskošnog tela.

Devojka se spotakla u prolazu, sručivši se iscrpljeno na zid pored samog Leslija. Pogled ogromnih crnih očiju pao je na visokog muškarca, ali je devojka već bila prešla granicu do koje je bio moguć novi stupanj straha. Žudno udišući vazduh, izgovorila je nekoliko reči na španskom.

– Ne razumem – odmahnu Lesli glavom.

Oči devojke potamneše i ona zabaci glavu sve dok se nije celim telom oslonila na zid, kao da je želela da prođe kroz njega. I protiv svoje volje, Lesli zadrža pogled na punim grudima koje su se jasno ocrtavale ispod tanke majice mokre od znoja.

Topot teških vojničkih čizama postajao je sve glasniji; za koji trenutak tri vojnika uleteče u ovaj prolaz... ili izabrati sigurniji način: najpre ga zasuti rafalima sa bezbedne daljine...

Naglim pokretom Lesli istrže revolver iz devojčine ruke. Nije se odupirala; sklopivši oči, nemoćno se srozala uza zid, ruku opuštenih niz telo.

U revolveru su bila još svega tri metka, ali Lesli nije zastao da razmisli šta će se dogoditi ako jedan od njih promaši. Jednim skokom našao se nasred ulice, upola sklopivši oči da ga sunce ne bi zaslepilo.

Tri vojnika trčala su prema njemu strogo se držeći pravila za borbu u gradu; pognuti, pored zidova, sa oružjem na gotovs, razmaknuti jedan od drugog.

Leslijeva podlaktica opisala je kratak luk u vazduhu, a kažiprst je za to vreme tri puta pritisnuo obarač.

»Zašto sam ovo učinio, do đavola?«,

Lesli zavrte glavom posmatrajući tri nepomična tela na suncem obasjanom asfaltu. »Prokletstvo, ta devojka tamo ne znači mi ništa!«

Gurnuvši revolver za pojas ispod kaputa, Lesli se vrati u prolaz. Devojka je sedela na istom mestu, ali su njene ogromne oči sada bile otvorene. Grudi su joj se uzbuđeno dizale i spuštale.

– Gracias – šapnu pobledelim usnama. – Muchas gracias, senor...

– Toliko već razumem – odgovori Lesli sa bledim osmehom. – Ali, nešto više od toga...

– Americano? – njene usne su bile iskrivljene od mržnje kada je izgovorila tu reč. Lesli se još jednom morao nasmijati.

– Amerikanac da, ali ne pripadam onima tamo.

Urlanje motora iza ugla ulice, škripanje guma i glasne psovke na engleskom. Devojka skoči na noge i ščepa Leslija za ruku.

– Vamos! – prosikta vukući ga u pravcu krivudavih prolaza između niskih kućica. Slegnuvši ramenima, Lesli pođe za njom. Najзад, pre mraka ne može ni da pokuša da se dočepa nekog od brodića ukotvljenih u luci.

Nekoliko stotina koraka dalje devojka uspori korak, teško dišući. Ispod oka je bacila pogled na Leslija i plašljivo mu se osmehnula dobacivši još nekoliko reči na španskom.

– Hoćeš da kažeš da nas ovde ne mogu naći? – nasluti Lesli značenje kratke rečenice. – Nimalo se ne bih iznenadio...

Splet uličica u koji su ušli postajao je sve komplikovaniji, ali to devojci nimalo nije smetalo. Sve vreme se kretala pouzdano, kao da je tim ulicama prolazila svakog dana. »A verovatno i jeste«, pomisli Lesli.

Devojka se hitro osvrnula oko sebe, a onda odlučno zakucala na vrata jedne kuće, nešto veće i urednije od ostalih. Otvorila su se odmah, kao da je neko samo čekao ugovoreni signal. Devojka Leslija povuče za ruku i on se nađe u polumraku uskog predsoblja, iza vrata koja su se odmah zatvorila za njim.

Devojka i muškarac koji im je otvorio vrata izmenili su nekoliko uzbuđenih rečenica na španskom, ali Lesliju nije bilo potrebno poznavanje jezika da bi protumačio sumnjičavi pogled oniskog mladića tamnog lica i duge crne kose. Devojka se, međutim, nije predavala. Odlučno i prokosno uhvativši Leslija pod ruku, ona ga povuče u susednu prostoriju, gde su oko velikog stola sedela još tri muškarca. Četke su posmatrali pridošlicu.

Lesliju nije promakao pokret kojim je jedan od ljudi za stolom posegao za revolverom u pojasu, još manje pokret kojim ga je zaustavio onaj koji je sedeo u sredini. On je sada lagano ustajao, oštro posmatrajući Leslija.

Lesliju su se dopale njegove oštre crte koje nimalo nije ružio veliki ožiljak na obrazu i ozbiljan pogled dubokih crnih očiju. Čovek je bio obučen u elegantno svetlo odelo, ali se videlo da se u njemu ne oseća udobno i da bi mu uniforma mnogo bolje pristajala.

Pažljivo je saslušao ono što mu je devojka užurbano ispričala na španskom, ne skidajući pogled sa Leslija, a onda klimnuo glavom. Usne su mu se razvukle u osmeh.

– Sedite, senjor – reče jasnim glasom, na engleskom, pokazujući stolicu prekoputa sebe. – Nadam se da Selestina nije pogrešila... vi ste zaista Amerikanac?

– Da – klimnu Lesli glavom. – Zovem

se Eldridž.

– A ovde ste...?

– Neka vrsta turista – osmehnu se Lesli. – Sasvim slučajno sam se našao u ovoj gužvi.

– Niste poslušali savet vaših vojnika – prezrivo se osmehnu čovek. – Oni su svim američkim građanima preporučili da ostanu u svojim kućama dok se situacija ne sredi.

– Nikad nisam bio ono što se naziva disciplinovan građanin.

Čovek se osmehnu.

– Selesti reče da ste izvrstan strelac... ubili ste trojicu sa tri metka?

– Stvar vežbe...

– Aha...

Nekoliko trenutaka ispitivali su se pogledom, dva tvrda i odlučna čoveka, svaki opasan na svoj način. Stariji čovek prvi obori pogled.

– Smem li, na osnovu ovoga što se dogodilo, da zaključim da su vaše simpatije na našoj strani, Eldridž?

– Simpatije da... nešto više od toga nemojte očekivati.

– Ali ste ipak pomogli Selesti?

– To je drugo... nisam želeo da gledam kako trojica gorila maltretiraju jednu devojk... pa makar ona imala i revolver u ruci.

Čovek ustade i nervozno odšeta do prozora.

– Amerikanci su lako zauzeli grad – progovori ne okrećući se – uskoro će verovatno pasti i utvrđenja oko aerodroma. Ali posle... neće im biti tako lako ako budu želeli da nas traže po džungli. Čovek kao vi, Eldridž, dobar borac, a uz to i Amerikanac, dobro bi nam došao...

– Zašto?

– Zar nije dovoljan razlog to što smo u pravu?

Lesli se osmehnu, praveći se da ne

primećuje poglede pune mržnje koje su mu upućivali mladići sa druge strane stola.

– Uopšte ne ulazim u to ko je u pravu... premda pretpostavljam da je tako kako vi kažete. Jednostavno, ova stvar ovde me se nimalo ne tiče...

Mladić desno od njega, visok i snažan, tresnu pesnicom o sto i izbaci pravi rafal španskih reči, od kojih su neke sasvim sigurno bile psovke. Čovek kraj prozora umiri ga odsečnim pokretom ruke.

– U redu, mister Eldridž – reče umorno. – Ako vas već naša stvar ne interesuje, onda... – on sleže ramenima.

– To znači da mogu da idem? – nemarno upita Lesli.

– Da.

Lesli se lagano uspravi, držeći na oku mladića, ali su oni sedeli nepomično, šibajući ga pogledima tamnih očiju punih mržnje.

Devojka je stajala na vratima, a njene ogromne oči prosto su ga preklinjale da ostane.

On joj se osmehnu i ona obori pogled.

– Pretpostavljam da niko od vas nema iskustva u gerilskom ratovanju? – upita on.

– Ne.

– Tako sam i mislio – promrmlja Lesli. – Mogu vam unapred reći da nemate nikakvih izgleda, jedinice koje su ovde iskrcane obučene su upravo za takvu vrstu rata. Dajem vam najviše deset dana, i to u džungli.

Čovek se prezrivo osmehnu.

– To je samo vaše mišljenje.

– Videćemo.

– Senjor Eldridž... – devojk stupi pred njega kada se okrenuo vratima. U očima joj se videla molba.

– Ne, Selest – reče on. – Ne mogu ostati s vama. Žao mi je.

Čovek kraj prozora prigušeno se nasmija.

– Bojim se da ćete ipak morati da ostanete, mister Eldridž – reče on mirno. – Neko vas je video da ulazite ovamo i potera već stiže. . .

Lesli je u dva koraka prešao put do prozora i zagledao se napolje, odgurnuvši malo zavesu. Lice mu je ostalo nepomično.

Mladić koji je na prvo upozorenje skočio od stola i nestao u susednoj prostoriji sada se vraćao laganim korakom. Odrečno je odmahnuo glavom na nemo pitanje starijeg čoveka.

– Opkoljeni smo – mirno reče ovaj Lesliju. – Što se nas tiče, nemamo nameru da se predamo. . . ako hoćete, vi možete da pokušate.

– Hvala – suvo se osmehnu Lesli. – Ubistvo ona tri marinca sasvim je dovoljno da tamo preko dobijem gasnu komoru, kao uopšte stignem do nje. Ovako bar imam neke šanse. . .

– Znao sam da ste borac – zadovoljno se osmehnu čovek i pruži mu ruku. – Ja sam Alejandro Gusman, vođa ove male grupe koju vidite. Bilo nas je još, ali. . . on sleže ramenima. – Neki su prekasno shvatili da rat nije igra.

Lesli podiže obrve.

– Znali ste da će doći do intervencije?

– Naravno. Odmah posle državnog udara. Pokušali smo da okupimo što više boraca i nered iskoristimo kako bismo došli do što više oružja i municije. Priznajem, ipak, da su nas Amerikanci iznenadili, inače bismo bili spremniji. . .

– Koliko je ljudi sa druge strane kuće? – mirno upita Lesli.

– Četiri ili pet – Gusman preveđe

odgovor mladića koji je od osmatrao tu stranu.

– Toliko i sa ove strane, otprilike – reče Lesli. – Jedno odeljenje. . . mogli bismo se izvući ako ne pozovu jedan od onih oklopnih transportera sa malim topovima. Oni su predviđeni upravo za ulične borbe, znate. . .

– Znam – klimnu Gusman glavom. – U svoje vreme školovali su me u Americi. Dok nisu otkrili da sam. . . nepodoban.

– Naša šansa je u tome – produži Lesli – da oni pomisle kako će s nama lako izaći na kraj i ne pozovu tenkiste u pomoć. . .

– Pa?

– Devojka i ja izaći ćemo napolje s podignutim rukama. Od ovih ljudi spređa jedan ili dvojica ostaće da nas čuvaju, mitraljezac će iz zaklona držati kuću na oku, a ostali će upasti unutra. Moje je onda da savladam čuvaru i mitraljesca, one unutra prepuštam vama.

– To je ludost – odmahnu Gusman glavom. – Pretrešće vas i oduzeti vam sve oružje. Ne, nipošto. . .

– Imate li neki bolji plan? Kada tenk stigne od ove kuće, ostaće samo ruševine. A što se oružja tiče. . . neću ga ni imati kod sebe.

Mladići su očigledno bolje razumeli engleski nego što su do tada pokazivali, jer prsnuše u prezriv smeh. Lesli nije obraćao pažnju na njih; osmehivao se devojci koja ga je prosto gutala pogledom vlažnim od suza.

Gusman je nekoliko trenutaka napeto razmišljao, a onda sleže ramenima. – Uostalom, nemamo šta da izgubimo. . .

Marinci napolju svakako su zauzeli pozicije za napad na kuću, jer je iznenada odjeknuo glas, izobličen megafo-

nom, koji je nešto izgovorio na lošem španskom. Prevod ni ovoga puta nije bio potreban Lesliju, po svim propisima vojnici su opkoljene najpre pozivali da se predaju.

On upitno pogleda u Gusmana i ovaj potvrdno klimnu glavom. Po prozorskoj dasci ispred sebe hladnokrvno je ređao okvire za automatsku pušku i ručne bombe.

– Idemo, Selest – tiho reče Lesli. – I ne boj se. . .

Devojčine usne su drhtale, ali se ona hrabro osmehnu i pođe za njim. Obgrlivši je oko obliha ramena, Lesli zastade na vratima i glasno doviknu: – Ne pucajte, predajemo se!

– Izlazi napolje! – odjeknu reski glas koji je ovoga puta govorio engleski. – Sa rukama u vazduhu!

Odgurnuvši nogom vrata, Lesli lagano izađe podigavši ruke iznad glave. Selest stade kraj njega, nervozno se osvrćući oko sebe.

Glava pod šlemom pojavi se iza žive ograde prekoputa.

– Ima li još koga u kući?

– Nema – odmahnu Lesli glavom. – Sami smo. . .

Ljudi u zaklonu dogovarali su se šapatom. Leslija nije iznenadila ružna cev mitraljeza koja se pojavila među lišćem, uperena pravo u njegov trbuh.

Opreznim korakom četiri čoveka pojavise se iz svojih zaklona, jedan od njih sa prugama narednika na rukavu. Stao je raširenih nogu pred Leslija i odmerio ga zakrvavljenim očima.

– Amerikanac, a? Šta radiš ovde?

– To je duga priča, naredniče – osmehnu se Lesli. – Deo odgovora je ovde. . . – on glavom pokaza prema devojci koju su vojnici gutali očima.

– Videćemo – promrmlja narednik bez oduševljenja. – Dodson, drži na

oku ovo dvoje. Idemo da pogledamo tu kuću. . .

Jedan vojnik ostade kraj njih sa puškom na gotovs, ali mu je cev nesigurno šetala između Leslija i Seleste, sa čijih grudi nikako nije mogao da otrgne pogled. Krajičkom oka Lesli primeti da je devojka pocrvenela i oborila glavu, ali sada nije imao vremena za nju; narednik je već odgurnuo vrata puškom i sada oprezno čekao da neko iznutra reaguje.

»Gusmanovi ljudi bar imaju nerava, iako su proklete budale«, pomisli Lesli. Ova tri vojnika uleteće im pravo u šake ako budu strpljivi. Moj zadatak je ipak mnogo teži. . .«

Duboko je udahnuo vazduh i malo se podigao na prste nogu, jer je znao da dolazi odlučujući trenutak.

Eksplוזija bombe potmulo je odjeknula u kući, praćena rafalima iz tri automatske puške. Lesli je reagovao u deliću sekunde, onom istom deliću sekunde u kojem su oči Dodsona i mitraljesca u zaklonu bile uprte na vrata kuće iz kojih je kuljao crni dim.

Jednim skokom Lesli se stvorio pred iznenađenim vojnikom i dobro poznatim zahvatom ga šćepao za opasač i okovratnik. Koristeći zamah svog skoka, zavitlao je telo vojnika kao lutku u pravcu mitraljeza i istog trenutka se i sam bacio u stranu i napred.

Mitraljezac je imao bolje reflekse nego što je Lesli očekivao, ali su ti refleksi ovoga puta stajali života samo njegovog druga iz odeljenja. Meci velikog kalibra prosto su raskinuli Dodsonovu utrobu još pre nego što se njegovo teško telo srućilo u žbunje.

Lesli je stigao samo trenutak kasnije, prohujavši kroz žbunje kao da ono i ne postoji. Oči mitraljesca nisu čak ni bile uperene u njega; čovek je užasnu-

to buljio u krvavu masu pred svojim nogama.

Jedan jedini udarac bio je dovoljan da ga obori preko njegovog oružja. Kao tigar, Lesli se okrenuo u mestu, spreman za novi napad.

Selestine ruke, koje su tek tada počele da klize naniže, pokazivale su kako je malo vremena proteklo od eksplozije bombe do ovog trenutka. Rafaeli su sada odjekivali i sa zadnje strane kuće i odatle dopre tresak razbijenog prozorskog stakla.

– Gusmane! – uzviknu Lesli. – Ovu-
da, put je čist!

Kašljući i gurajući se, tri čoveka izleće na vrata kroz zavesu od dima. Gusman je sa nevericom gledao oko sebe.

– Idemo! – oštro zapovedi Lesli. – Ti vodiš!

Bledo se osmehnuvši, Gusman izda-
de nekoliko kratkih komandi na špan-
skom. Dohvativši Selestu za ruku, Lesli
potrča za njim u novi splet uskih uli-
čica.

* * *

Noć su dočekali na relativno sigurnom mestu, jednom ogromnom skladištu nameštaja gde ih je odveo Pablo, mladić koji je neprestano s mržnjom posmatrao Leslija i Selestu. Udobno ispruženi na novim divanima, izležavali su se i osluškivali povremene pucnjeve spolja, ubeđeni da ovo skladište još dugo niko neće pretesti. Vode su imali u izobilju, ali im je zato nedostajalo hrane, premda se niko nije glasno požalio za to.

Selesta i Lesli ležali su zajedno, ne obraćajući pažnju na Pabla koji je preko puta njih čistio pušku, neprestano bacajući poglede ispod oka. Iz devojči-

nih očiju nestalo je straha i ona je svaki pogled visokog Amerikanca dočekivala sa osmehom koji je jasno davao do znanja da ne bi imala ništa protiv kada bi on...

Legavši naznak, Lesli sklopi oči. Nije bio raspoložen za gužvu sa Pablom do koje će sigurno doći ako samo dodirne devojku. Nemirno se vrpolio, što nije ličilo na njega. Ipak, devojka je bila prokletó zgodna...

Njena mala ruka nemirno je kliznula između dugmadi njegove košulje i blago ga čupnula za dlake na grudima. Lesli se nasmeši, ne otvarajući oči: mala mačka odlučila je da konačno uzme stvar u svoje ruke.

Pravi prasak besnih španskih reči, na koje je devojka još žešće uzvratila. Lesli otvori oči i nasmeja se.

Devojka uvređenog lica skoči na noge i povuče Leslija za ruku. On pođe za njom, motreći na Pabla koji je gledao za njima široko otvorenih usta. S drugog kraja prostorije Gusman je sve to pratio namrštenog lica.

Podigla se na prste i snažno ga poljubila u usta čim su se vrata susedne prostorije zatvorila za njima. Slegavši ramenima, Lesli je privuče u zagrljaj. Uostalom, do noći je ostalo još mnogo vremena...

Kidala mu je košulju prstima nalik na kandže i on joj sa osmehom pomaže da je svuče, dok je ona sitnim poljupcima zasipala njegove grudi. Onda se iznenada otrgla od njega i nekoliko trenutaka stajala pred njim, rumena u licu, teško dišući.

Oborila je pogled i lagano svukla majicu preko glave, otkrivajući velike, čvrste grudi sa sitnim, devičanskim bradavicama, slatkim na Leslijevim usnama kada ih je poljubio.

Bila je vatrena, ali neiskusna do

nespretnosti i Lesli se nekoliko puta osmehnuo njenoj žurbi i uzdasima koji su značili isto na svim jezicima sveta.

– Ooohhh. . .

S tim dugim uzdahom devojka je zabcila glavu i opustila se na prašnjavom podu na koji su pali. Lesli je ponovo spustio usne na njene grudi i ona se stresla kao od udara električne struje.

– No. . . no. . . – šapnula je iscrpljeno.

Pomogao joj je da ustane i privukao joj glavu na svoje grudi.

– Divna si, Selesta – rekao je na engleskom, ne mareći da li će ga devojka razumeti ili ne. – Šteta što si još tako strašno mlada. . .

Oblačila se brzo, oborenih očiju, kao da se stidi pogleda tog muškarca koji joj je prvi otkrio šta je to pravo uživanje u ljubavi, još nesigurna u sebe i svoje draži.

Tropski sumrak brzo se spuštao i u prostoriji je već bilo mračno. Lesli nežno pogladi devojkju po dugoj crnoj kosi.

– Idemo, Selesta. Pablo će se čuditi što nas nema.

Odgovorio mu je prigušen smeh. Selesta ipak nije bila toliko mlada da ne bi znala da sa Pablom može činiti šta god hoće. . .

Vratili su se u prvu prostoriju s rukom u ruci. Selesta je drsko gledala oko sebe, kao da izaziva.

– Pabla sam poslao na stražu – jednostavno reče Gusman. – To nije bilo pametno od tebe, Eldridž. . .

Lesli sleže ramenima.

– Ako Pablo ima nešto protiv, neka to kaže meni.

– Nemojmo više o tome – oštro reče Gusman. – Budimo zadovoljni ako sve ostane na ovome. U ovom času imamo

mnogo važnija posla nego da razglabamo s kim ovo dete sme da spava, a s kim ne sme.

– Idete iz grada? – nemarno upita Lesli. Devojka se odvojila od njega i nestala u pravcu toaleta u dnu odaje.

– Naravno. Bar za neko vreme.

– Mnogo sreće.

– Nisi se predomislio?

– Ne. Imam posla u Americi.

– Kako misliš tamo da stigneš? – osmehnu se Gusman u mraku. – Redovni saobraćaj neće tako brzo biti uspostavljen, a čak i onda. . .

– To je moja stvar.

Nekoliko trenutaka obojica su ćutala, instinktivno poštujući jedan drugog kao dva ratnika koji znaju da su otprilike podjednakih snaga.

– U redu – reče konačno Gusman. – Mi ćemo uskoro krenuti. Šta da kažem Selesti?

– Šta tu ima da se kaže? Da se nadam da ću je ponovo videti. . . na nekom lepšem mestu.

– Mali su izgledi za to.

– Znam, ali nada bar ništa ne košta.

– Da, nada ništa ne košta – tiho ponovi Gusman. Lesli nasluti njegovu ispruženu ruku u mraku i čvrsto je stisla. – Srećno, Eldridž.

– Srećno. Čuj. . . neću čekati da se Selesta vrati. Idem odmah.

– Tako je najbolje. . .

Nečujnim korakom, Lesli priđe vratima skladišta i odškrinu ih. Pablo je stajao nekoliko koraka dalje sa puškom u rukama.

– Adios, Pablo – osmehnu se Lesli, ali je bio na oprezu.

– Adios. . . – dopre do njega jedva čujan glas.

Hitro kao zver, Lesli nestade u mraku. Pogled u nebo osuto zvezdama bio mu je dovoljna orijentacija. Luka je

bila na onoj strani. . .

Nije bilo teško proći mračnim ulicama, iako su patrole neprestano kružile sa prigušenim svetlima. Ipak, buka motora nije se dala sakriti i Lesli se prezrivo osmehnu. Od ovakvih patrola ne bi bilo mnogo koristi da je u gradu više odlučnih grupica, kakva je ona Gusmanova. . .

U zaklonu oveće grupe žbunova, Lesli je prodornim pogledom ispitivao malu luku. Ovaj deo bio je u tami, a uz obalu su se njihali samo ribarski čamci i nekoliko jahti skladnih linija. Nešto dalje, na doku, aktivnost nije prestajala. Uz svetlost reflektora, teški kamioni su brektali prihvatajući teret sa brodova koji su neprestano pristizali. Čitav taj deo luke bio je već okružen mitraljeskim gnezdimama od naslaganih džakova sa peskom i preprekama od bodljikave žice.

»Nekoliko odlučnih ljudi sa bazukama mogli bi da unište sve ovo za dvadeset sekundi«, prezrivo se osmehnu Lesli kada mu pogled pade na ogromnu gomilu buradi sa benzinom. Marinci su se i ovoga puta suviše komotno ponašali, uvereni da nikakvog otpora ne može biti kada se oni pojave.

– Uostalom, verovatno su i u pravu – reče Lesli prikradajući se od drveta do drveta kamenom keju. Bacio je oko na jednu jahtu veću od ostalih, ne igračku bogatog čoveka već brodić građen zbog jedne jedine stvari – brzine.

Haragei. . .

Nešto više od šestog čula, splet osećanja koja podsvest nameće čulima kod ljudi koji su posebno obučeni da veruju svojim telima.

A Lesli Eldridž bio je jedan od takvih ljudi. . .

Ovog puta haragei nije ukazivao na opasnot. Lesli Eldridž je jednostavno

znao da nekoga ima u blizini.

Njegovo telo stopilo se sa stablom drveta kraj kojeg se našao.

– Hej!

Šapat je dopirao iz kapije kuće udaljene pedesetak stopa od njega. Njegov prodorni pogled i u mraku je naslućivao dugu svetlu kosu i meke linije tela.

Žena. . .

– Lesli. . .

On duboko udahnu. Na ovom ostrvu njegovo ime znala je samo jedna plavokosa žena. Ali, kako. . .?

– Dođi – šapnuo je. – Oprezno. . .

Pritrčala mu je lakim, nečujnim korakom i on je sa odobravanjem klimnuo glavom. Jedna od retkih žena koja je umela da postupa sa svojim telom.

Pribila se uz njega i podigla pogled. – Znala sam da ćeš doći. . .

Nasmejao se.

– Kako?

– Ne potcenjuj žensku inteligenciju – nasmejala se i ona. – Pojavio si se u hotelu kao da si pao s neba. . . isto tako i nestao. Malo sam pronjuškala i našla jedan zgodan otvoren prozor. Slušaj, ti nameravaš da kidneš sa ostrva?

– Da.

– Moja intuicija me, dakle, nije prevarila – trijumfalno reče ona. – Izvini na radoznalosti. . . radiš za nekoga?

– Ne buđi šašava.

Ona ga je zamišljeno gledala, a onda sleže ramenima. – U redu, kad nećeš da kažeš. Uostalom, svejedno mi je. . . ali samo pod jednim uslovom. . .

– Da te povedem odavde?

– Odgovor je tačan.

– Može biti opasno, to znaš?

– Znam.

– Vrlo dobro. Vidiš onu jahtu tamo?

– Aha.

– Mislim da će nam odgovarati, na-

ravno ako bude imala dovoljno goriva u rezervoaru.

– Do Amerike?

– Toliko sigurno nema – nasmeja se Lesli. – Ja lično biću zadovoljna ako me donese do Barbadosa. Odatle već nije problem dokopati se Amerike.

– Ratni brodovi sigurno patroliraju oko ostrva. . .

– Rekao sam ti da može da bude opasno, ali ovaj brodić izgleda veoma brz.

– Na žalost, u brodove se ne razumem – uzdahnu Madlen. – Ti?

– Dovoljno.

Povukli su se dublje u senku i pribili uz deblo, jer je ulicom pored njih protandrkao još jedan džip ispunjen vojnicima. Do Leslijevih ušiju dopre veseo razgovor; zapaljene cigarete svetlele su u mraku. Još jedna patrola koja ništa neće pronaći u lučkom delu grada.

– Sad možemo – šapnu Lesli. – Trkom. . .

Nečujno su preleteli rastojanje do obale i bacili se na keaj pored bitve za koju je jahta bila vezana. Na blistavobelom boku jasno su se razaznavala zlatna slova »Marija-Selesta«.

– Uh! – trže se Madlen. – Loš znak. »Marija-Selesta«, ukleti brod.

– Naprotiv – osmehnu se Lesli u tami. – Za »Mariju« ne znam, ali će nam »Selesta« svakako doneti sreću.

– Šta to znači?

– Kasnije. Slušaj, ne smemo da privučemo brodić bliže obali. Moramo u vodu.

– Pa šta? Znam da plivam.

– Utoliko bolje. Samo tiho. . .

Skliznuli su s keaja u prljavu vodu luke, i posle nekoliko zamaha našli se kraj boka broda. Lesli pomože Madleni da se uspuže, a zatim se i sam izvuče

za njom. Pognuti, šmugnuli su kroz vrata kabine i pohitali prema zadnjem kraju.

– Benzina ima dovoljno – zadovoljno promrmlja Lesli. – Ostaje nam samo još jedna sitnica. . .

– Kakva?

– Da isplovimo, a da nas niko ne primeti.

– Prokletstvo! Na to nisam ni mislila!

– Postoji jedan način. . . mada je prilično bučan – osmehnu se Lesli, svlačeći sa sebe košulju i pantalone.

– Zašto se svlačiš?

– Moraću ponovo da plivam.

Ona zbunjeno sleže ramenima, pažljivo prateći pogledom njegove pokrete. Lesli zadovoljno coku jezikom kad spazi niz poređanih kanti sa benzinom. – To je ono što mi treba. . .

– Šta, do đavola?

– U kabini sam video bar. Idi i donesi mi jednu flašu.

– Viski, konjak, rum?

– Najbolje praznu, mada mi malo ruma ne bi škodilo. Noći su ovde sveže.

Trenutak kasnije žena se vratila s neotvorenim flašom ruma iz koje Lesli zubima izvuče zapušač i naže dobar gutljaj. – Hoćeš i ti?

– Što da ne?

Uzevši ponovo flašu od žene, Lesli je isprazni preko ograde dok ga je ona zainteresovano posmatrala. S malo muke, on napuni flašu benzinom iz jedne kante i pažljivo uvuče u grlić fitilj od krpe nakvašene benzinom.

– Dobri stari Molotov – osmehnu se Madlen. – Prigodan koktel za ovakve situacije, zar ne?

– Umeš da upravljaš brodom?

– Nešto malo.

– Dovoljno da ga pomeriš od obale i okreneš na suprotnu stranu od doka?

Pazi, ovo nije igra. . .

– Imam dobre nerve – hladno se osmehnu žena.

Lesli je oštro pogleda, a onda mu na usnama zaigra osmeh.

– U redu – reče. – Motor sam proveo, trebalo bi da kresne čim povučesh uže.

– A uže ću povući kad ti naše prijatelje poslužiš koktelom?

– Malo kasnije. Ostavićeš mi malo vremena da doplivam nazad, zar ne?

Ona klimnu glavom.

– Lesli. . .

– Molim – on se okrete.

– Budi oprezan. . .

Osmehnuvši se, Lesli nečujno skliznu u vodu. Izvukao se na obalu i vešto odvezao uže broda sa bitve, spustivši flašu sa benzinom na kej.

– Hej. . . – dopre do njega Madlenin glas.

– Šta se dogodilo?

– Da nisi nešto zaboravio?

– Prokletstvo. . . – procedi Lesli kroz zube. – Imaš upaljač u tašni?

– Upravo sam se toga setila – nasmejase ona u mraku. – Evo ti ga. . . zavila sam ga u celofanski omot od papirnih maramica.

– Ti ipak nisi supermen za kakvog sam te smatrala – šapnu kada dotače njegovu mokru ruku. – Šta bi učinio da se nisam setila upaljača?

– Ništa – osmehnu se on. – Tražio bih vatre od prvog vojnika. . .

Praćen njenim tihim smehom, Lesli snažnim zamasa zapliva u pravcu osvetljenog doka. Štedeo je snagu, znajući da će natrag morati da pliva najvećom brzinom i iskoristi onih nekoliko minuta zbrke do koje će doći kada plane gomila buradi sa benzinom.

Zastao je sa glavom u senci keja i

obazreo se oko sebe. Posao neće biti težak. Burad su bila svega tridesetak stopa dalje i nikoga nije bilo u blizini.

Pridržavajući se jednom rukom za ivicu keja, on stisnu flašu među noge podignute iz vode, gotovo se nasmejaviši neugodnom položaju. Zubima je odmotao celofan sa upaljača i kresnuo nastojeći da plamičak zakloni telom.

Fitilj je zapucketao i Lesli ispusti upaljač u vodu, prihvatajući istovremeno flašu desnom rukom. Ispravio je noge i moćnim zamahom izdigao telo nad ivicu keja.

Njegovo nepogrešivo oko nije ga izdalo ni ovoga puta. Gorući benzin razlio se po buradima na vrhu gomile. . .

Nije imao vremena da se divi vatrenom stubu koji je uz potmulu eksploziju suknuo u nebo. Zaklonjen kejom, rezao je vodu snažnim zamasa i prosto gutao prostor do jahte.

Opsovao je kada se rukama prihvatio za bok. Čitava luka bila je osvetljena vatrenim stubom, a neprestano su odjekivale nove i nove eksplozije.

Motor jahte je moćno zabrektao i ona je krenula gotovo iz mesta, opisujući širok luk. Lesli se izvukao na palubu i potrčao prema zadnjem delu broda.

Izdizujući kljun iz vode, jahta je rezala talase jureći paralelno sa obalom, sve dalje od površine mora obasjane džinovskom vatrenom pečurkom.

»Ako ovde ima stena, gotovi smo«, prolete Lesliju kroz glavu. No nije bilo vremena da se misli na to, još manje o mitraljeskom rafalu koji je zlokobno profijukao iznad njegove glave. Gotovo se skotrljao niz stepenice i dohvatio točak krme iz Madleninih ruku.

Obasjano vatrom iz luke, lice žene bilo je ozareno osmehom.

– Uvek sam sanjala o ulozi u filmu

Džemsa Bonda – reče kroz smeh. – Izgleda da mi se pod starost želje ostvaruju. . .

– Ovo nije film, devojčice – Lesliejev glas bio je ozbiljan. – Patrolni brod može se pojaviti svakog časa, a onda. . .

– Pa šta? – sleže ona ramenima. – Najgore što mi mogu prišiti to je krađa broda. Moj list će već umeti da me izvuče iz toga.

– Nisam siguran da je samo to u pitanju. Kako ti zvuči, recimo, saučesništvo u sabotaži u zoni ratnih dejstava, a?

– Taman posla! – podiže ona ruke. – To ni mrtva ne bih priznala. . . uvek mogu reći da si me ti oteo i prisilio da dođem s tobom na jahtu, zar ne?

– Zašto bih to učinio? – sleže Leslie ramenima.

– Ne budi šašav. Poroti će biti dovoljan jedan pogled – nasmeja se ona šireći ruke kao da pokazuje čitavo telo. – Naročito ako su muškarci u većini.

– Ništa od toga – odmahnu Leslie glavom. – Bar dok se ne udaljimo od ostrva. . .

– Šteta – tobože razočarano uzdahnu Madlen. – Moram priznati da si dobar u krevetu. Neka posebna škola?

– Ne. . . iskustvo, recimo.

– Nije samo to. I ja imam iskustva. Kod tebe je nešto drugo. . . kao da. . .

– Kao da šta?

– Ne znam. . . kao da osećaš intenzivnije od drugih muškaraca šta žena u datom trenutku želi, šta oseća. Sve vreme sam imala utisak da misliš samo na to kako će meni da bude što lepše. . .

– Pa, naravno. O čemu bih drugom mislio?

– Pokvarenjače! Nemoj se praviti kao da je to obična stvar. . . kao da ne

znaš kakvi su muškarci obično.

– Stvarno ne znam. Nikada još nisam spavao s nekim muškarcem – nasmeja se Leslie.

Luka je sada već bila daleko za njima, zaklonjena malim rtom obraslim gustom šumom. Jahta je sekla talase u mrklom mraku, ostavljajući za sobom širok fosforescentni trag u mirnoj vodi.

I pored lakog razgovora sa ženom, Lesliejeve oči su nemirno istraživale pučinu. Plamen u luci sigurno se video daleko s mora i patrolni brodovi će pohitati da provere šta se dogodilo. S jedne strane, to je bila i prednost: niko ih neće uznemiravati kad jednom prođu njihov lanac, ali je taj lanac najpre trebalo proći. . .

– Ne pali svetlo u kabini – upozori Leslie.

– Ne misliš valjda da sam luda – uvređeno odvrati ona sa vrata. – Koliko će još trajati opasnost?

– Ne znam – sleže ona ramenima. – Uskoro ću okrenuti pravo prema pučini i udaljiti se od ostrva. Desetak milja, to bi trebalo da bude sigurna razdaljina.

Sreća je, bar ovoga puta, bila na strani progonjenih. Nekih dvadesetak milja dalje, na otvorenoj pučini, Leslie se toliko osmelio da je upalio lampu na komandnoj ploči jahte, kako bi pružio kartu pred sobom.

Zamišljeno je odmahnuo glavom. Barbados je bio pogodniji cilj zbog svojih boljih avionskih veza sa Amerikom, ali mnogo milja pustog mora predstavljale su preveliku opasnost, pogotovu što je invazioni konvoj dolazio najkraćim putem sa tog ostrva.

Odlučnim pokretom, Leslie okrete jahtu na sever. Lanac ostrvaca, koji se pružao prema Sent Vinsentu, pružice

bolji zaklon, iako će navigacioni rizik biti mnogo veći.

* * *

– Dobro jutro! – veselo je uzviknula Madlen provirivši iz kabine. Nebo je bilo vedro i sunce je već celim obimom izlazilo iz mora.

– Šta je ono? – upita žena pokazujući na horizont. – Barbados?

– Ne, nije Barbados – osmehnu se Lesli. – U međuvremenu sam se predomislio. Do Sent Vinsenta postoji niz malih ostrva, mnoga od njih nisu ni naseljena. Ovo pred nama je jedno od njih.

– I?

– Ništa. Opasno je ploviti po danu. Patrolnih brodova ovde nema, ali čitavu oblast nadgledaju avioni, u to možeš biti sigurna. Sklonićemo se negde uz obalu i sačekati mrak.

– A dotle?

– Dotle? Izgraćemo turiste koji su otkrili zemaljski raj – široko se osmehnu Lesli. – Reci mi, jesi li našla nešto hrane u kabini?

– Nisam ni gledala – treže se ona. – Do đavola, bolje da si ćutao! Tek sada sam shvatila koliko sam gladna!

Ispitujući pogledom more pred sobom, kako bi izbegao koralne grebene, Lesli zadovoljno udahnu miris sveže kafe koji je dopirao iz kabine.

– Doručak! – javi se Madlen.

– Još koji trenutak – doviknu on. – Mislim da sam našao zgodno mesto. . .

Ugasivši motor, on pusti jahtu da klizi u uski zaliv koji je sa svih strana bio obrubljen gustom šumom. Zabrinuto je ispitivao pogledom obalu, ali nigde nije bilo pene koja bi pokazivala sprudove. On odahnu. Talasi su se blago razbijali o obalu pokrivenu čistim,

belim peskom. Svega nekoliko stopa dalje počinjalo je prvo drveće.

– Ovde ćemo biti zaklonjeni čak i od pogleda iz vazduha – progundā on za sebe. – Sem ako neki kućkin sin baš ne odluči da pretraži svaku stopu obale!

U košulji zavrnutih rukava, Madlen je spretno postavljala doručak na stočić u raskošno uređenoj kabini. Lesli zastade na vratima i poviri unutra.

– Ima li kakvog oružja na brodu?

– Ne – odmahnu ona glavom. – I sama sam se toga setila. Misliš da će biti potrebno?

– Nikad se ne zna – sleže on ramenima. – Čuj, moraćeš da mi izneseš doručak na palubu. . .

– Zar ne možemo da stražarimo na smenu? – nezadovoljno upita Madlen.

– Kome sam sve ovo postavljala?

– Žao mi je – osmehnu se Lesli. – Još uvek nismo van opasnosti. . .

Jeo je lagano, zalivajući svaki zalogaj gutljajima izvrsne vrele kafe, ali mu oči nijednog trenutka nisu napuštale zeleni zid koji je sa tri strane okruživao zaton. Sve je, međutim, odisalo mirom što su potvrđivali uobičajeni zvuci koji su dopirali iz džungle.

– Kako je naš budni stražar?

Madlen se protezala na vratima kabine, lagano raskopčavajući košulju. – Misliš li da bih mogla da se okupam? Toplo je, a ova voda izgleda neverovatno privlačno. . .

– Zašto da ne, ali se ne udaljavaj od broda. . . za svaki slučaj.

Zbacivši sa sebe i poslednji deo odeće, žena skliznu u vodu. Nije joj promakao Leslijev pogled pun divljenja i ona se glasno nasmeja.

– Nemoj čekati da te zovem. . . voda je savršena!

Lesli još jednom pređe pogledom oko sebe. Prokletstvo, sve je savršeno

mirno... uostalom, njegova čula na vreme će ga upozoriti na svaku opasnost...

Madlenino telo bilo je sveže i hladno kada je usnama prešao po njemu na udobnom ležaju kabine. Uspravio se odlučnim pokretom.

– Meni još nije dosta – upozorila je žena maznim glasom, u kojem se ipak osećalo malo ljutnje.

Lesli odmahnu glavom. Lice mu je bilo ozbiljno i napeto.

– Ti ništa ne čuješ? – reče tiho. – Džungla se utišala...

– Uskoro će podne – leno reče ona. – Vrućina je. Siesta.

– Nije to...

Potpuno nag, on se bešumno vratio na palubu, zastavši da, skriven na stepenicama, još jednom osmotri okolinu. Nije se videlo ništa, ali je džungla sada bila zloslutno tiha.

»Kao pred oluju«, pomisli Lesli. Hitrim pokretima navlačio je odeću na sebe, bacajući ispod oka pogleda na džunglu.

A onda se uspravio i duboko udahnuo vazduh.

Haragei...

Sada je već i znao odakle će opasnost doći. Iza onog drveća čije se korenje gotovo kupalo u vodi kada je bila plima...

Ali ne i neposredna opasnost, to je osećao. Hladnokrvno je prošetao po palubu s rukama u džepovima, a onda se nagnuo nad motor. Sve je bilo u redu. Ako bude potrebno, motor će odmah startovati i brza jahta će za nekoliko minuta biti van domašaja oružja ljudi koji su se krili u džungli.

»Naravno, ako uz sebe nemaju topove«, osmehnula se Lesli. A bilo bi veoma čudno da ih imaju u ovoj besputnoj džungli...

Madlen je plašljivo provirila iz kabine, potpuno obučena.

– Dođi – reče on tiho. – Normalno, kao da se ništa ne događa...

Prišla mu je pomalo ukočenim koracima, a u očima joj se ogledao strah. On je privuče u zagrljaj i pređe usnama po njenom vratu.

– Oni su u džungli – šaputao je. – Nemoj gledati na tu stranu... Priredićemo im malu predstavu, a onda sići u kabinu, kako bi pomislili da nas mogu iznenaditi. Važi?

Nije odgovorila ništa, ali su njeni dugi prsti već širili Leslijevu košulju na grudima. Onda se odmakla korak od njega i lenim pokretima zbacila gornji deo odeće sa sebe, lagano prelazeći rukama preko ogromnih grudi.

»Onim momcima tamo sada sigurno ide voda na usta«, pomisli Lesli. Podigao je na ruke i mirnim korakom poneo niz stepenice u kabinu.

– Ostani tamo – pokazao joj je drugi kraj male prostorije. – Upozorićeš me ako neko naiđe s te strane... tiho, razumeš? Nemoj da te oni čuju...

Ona je nemo klimnula glavom i Lesli je pogladi po kosi. Jedna od retkih žena koja nije gubila prisustvo duha u škakljivim situacijama...

Njegov osetljivi sluh već je dešifrovao tiho pljuskanje vode koje se spolja čulo; dva čoveka su gacala kroz vodu, ne naročito spretno.

Usne mu se razvukoše u leden osmeh. Moraće da zaplivaju preostalih dvadesetak stopa do jahte. Ako nemaju nikoga na obali da ih pokriva, posao će biti lak...

Postojao je samo jedan način da se to proveriti. Promolio je glavu iznad stepenica i hitrim pogledom prešao preko zelenog zida pred sobom, znajući da ga dva čoveka u vodi ne mogu pri-

metiti.

Njegov oštri pogled nije zapazio ništa sumnjivo na mestu sa kojeg su ona dvojica izašla trenutak ranije. Ili su prokletu neoprezni, ili se njihovi prijatelji nalaze negde u blizini. . .

Slegavši mišićavim ramenima, on hladnokrvno išeta na palubu, protežući se i namerno gledajući na suprotnu stranu jahte, prema pučini. Dobar strelac, pomisli, sada me ne bi mogao promašiti sa obale. . .

Ali haragei nije upozoravao na novu, veću opasnost i on sa osmehom na licu priđe ivici broda za koju su se dva plivača uhvatila upravo u tom trenutku.

Lica su im bila zaista komična. Umesto da neopreznog čoveka zateknu u zagrljaju sa ženom, on sada stoji nad njihovim glavama i hladnokrvno se smeška. Bio je to šok koji njihova lica, preplanula od sunca nisu mogla sakriti. Sa usana jednog od njih otrže se besna španska psotka.

– Buenos dias – mirno reče Lesli. Jedva se uzdržavao od smeha na pogled koji su dva čoveka izmenili. – Dobar dan, gospodo – ponovi na engleskom. – Tražite nekog?

Video je da se dogovaraju pogledima. Jedan od njih, onaj sa kratkom crnom kosom i dugim brkovima, odgurnuo se malo u stranu i pokušao da izađe na palubu nekoliko stopa dalje. Drugi je krenuo na suprotnu stranu, a pokret kojim se bacio otkrio je veliku mačetu u kožnoj futroli za pojasom.

Delić sekunde bio je dovoljan Lesliju da proverí njihovu brzinu. Onaj sa brkovima bio je nešto spretniji; jednim pokretom snažnih mišića izleteo je iz vode i zakotrljao se po palubi, želeći da stvori što više prostora svom kompanjonu. U ruci mu je blesnula

mačeta.

Lesli se zadovoljno osmehnu. Veština s kojom se ispravio odavala je dobrog borca. Čovek je sada stajao malo pognut, na vrhovima prstiju, sa mačeto koja je opisivala male krugove u vazduhu nad samom palubom. Ipak, oklevao je, jer samopouzdaní izraz na licu nenaoružanog čoveka pred njim upozoravao je na opasnost.

Čovek iza Leslija, međutim, nije mogao da vidi njegovo lice. Valjda je zato i napao odmah, bez oklevanja, čim se ispravio na palubi. Lesli je krajičkom oka pratio njegovu senku na glatkim daskama palube.

Odskočio je u stranu u pravom trenutku i mačeta je jezivo zviznula kroz vazduh. Čovek je u taj udarac uneo svu svoju snagu, tako da je njegov zamah samo udvostručio snagu udarca petom naviše, koji je zadao Lesli.

Smrskanog grudnog koša čovek se zateturao na samoj ivici broda. Potmulí pljusak vode iza Leslijevih leđa odao je ovome da je polovina posla već izvršena.

U pogledu drugog sada se video strah i on je iznenada nervozno obližnuo suve usne. Ruka sa mačeto se neodlučno podigla i ponovo spustila. Čovek je ustuknuo jedan korak. . .

– Senjor počeo je glasom promuklim od straha.

– Ne vredi ti, momče – odmahnu Lesli glavom. – Ne razumem španski.

– Mogu li ja da pomognem?

Madlen je stajala lagodno oslonjena na vrata kabine, sa čašom u ruci, kao na nekoj koktel partiji. Kao magnetom privučene, oči čoveka sa mačeto zastadoše na još uvek golim grudima. Njene usne se razvukoše u osmeh.

– Dopadaju ti se, a? – reče grlenim

glasom i dodade nekoliko reči na španskom.

Čovek je užurbano odmahivao glavom, sipajući pravu bujicu reči, ne skidajući više svoj uplašeni pogled sa Leslija koga je ta scena zabavljala.

– Kaže da su on i njegov prijatelj hteli samo da se našale sa nama – prevodila je Madlen. – Ja sam ih privukla. Kaže da tako zgodnu ženu nikada nisu videli...

– Pa, nije im bila loša ideja – osmehnu se hladno Lesli. – Šteta je samo što će im ova zgodna ženska biti poslednje što će videti u životu...

Madlenine oči potamneše.

– Ubićeš ga?

– Naravno – sleže Lesli ramenima. – I on bi ubio mene, zar ne?

– Kako možeš...? – prošaputala je žena. – Tako hladnokrvno...

Odmahnula je glavom i rukama pokrila grudi. Oborene glave nestala je u kabini.

Čovek sa mačetom očigledno je pomislio da je došao njegov trenutak. Ne puštajući oružje iz ruke, bacio se postrance u vodu, uveren da će izmaći tom neverovatno brzom gringu ledenih očiju.

Prevario se, naravno, jer je Lesli bio mnogo brži od najbržeg čoveka ikada viđenog u ovom delu sveta...

Leslijeva noga stigla je čoveka sa mačetom i pomogla mu u skoku preciznim udarcem koji je pogodio njegovu zadnjicu...

Odmahnuvši glavom, Lesli priđe motoru i upali ga. Madlen se pojavi na stepenicama.

– Mislim sam da ćemo ovde duže ostati?

– Tvoj prijatelj sa mačetom verovatno ima još drugara u blizini – osmehnu se Lesli, okrećući jahtu prema pu-

čini. – Sada će biti mnogo oprezniji nego maločas, znaš. I obuci jednom tu košulju, sem ako ne želiš da nam u posetu dođe još koji obožavalac...

– Zašto da ne? – leno se protegnu ona. – Bar ne bi bilo dosadno... Ipak nisi ubio onog tipa, a? Zbog mene?

– Zbog tebe? Ne.

– Zaista?

– Zaista.

Ona je zamišljeno gledala u obalu koja je sada sve brže promicala kraj njih.

– Lesli... ti voliš da ubijaš?

– Šta znači voleti? Ljudi neprestano ubijaju, zar ne?

– Ne svi – odmahnu ona glavom. – Ne svi, Lesli...

– Svi – čvrsto reče on. – Zar nije ubijanje uništavanje korova na njivi, klanje stoke radi mesa?

– To nije isto...

– Isto je, Madlen: Ljudi su navikli da ubijaju, malo ko uopšte razmišlja o tome. Ono što ja radim je slično, neko mora uništavati i ljudski korov.

– Ko ti je dao to pravo?

U glasu žene sada se osećao bes i Lesli se osmehnu. Ovako besna izgledala je još privlačnije nego obično.

– Sam sam ga uzio, Madlen. Pravo jačega još uvek je osnovno pravo na ovoj planeti. Žao mi je, ali je tako.

– Pravo jačega – prezirivo dobaci ona. – Pravo koje se najčešće zloupotrebljava, zar ne?

– Tačno – on klimnu glavom. – Zato jer snaga i moral retko idu zajedno. Jaki najčešće preziru moral, zar ne?

– A ti?

– Ja živim po jednom kodeksu starom gotovo hiljadu godina. Mislim da bi mi bilo nemoguće da zloupotrebim svoju snagu, Madlen. Zaista.

Ona je sada stajala pred njim, a gru-

di su joj se uzbuđeno dizale i spuštale.
– Ono maločas nije bila zloupotreba snage? – upita tiho.

– Nije, Madlen. Došli su s namerom da ubiju mene, a kasnije bi verovatno ubili i tebe. Šta su drugo zaslužili nego smrt?

– Ne znam... – ona šapnu oborivši pogled. – Ipak, nisi se morao onako igrati sa onim drugim... video si kakav mu je bio pogled?

– Da. On je već video svoju smrt – klimnu Lesli glavom. – Samo, ne zaboravi da ni ti nisi bila baš nežna prema njemu...

– Kako?

Žena se trže i odvoji od njega.

– Izazivala si ga svojim grudima – osmehnula se Lesli. – Uživala si u tome, svesna da ti ne može baš ništa, zar ne?

Nekoliko trenutaka ga je gledala začuđenim pogledom, a onda lagano klimnu glavom.

– Da – prošaputa. – U pravu si...

Poučen malopredašnjim susretom, Lesli je mnogo pažljivije odabrao novo skrovište za »Mariju-Selestu«. Nekoliko milja dalje, na severnoj obali izloženoj vetru i talasima, pronašao je stenu nadnetu nad morem koja je gradila prirodnu nadstrešnicu. Istina, bilo je to i mnogo opasnije mesto, naročito pri nailasku plime, ali je Lesli procenio da će sidro uspeti da zadrži laki brodić na bezbednom rastojanju od stene o koju su se talasi svakako mnogo snažnije razbijali na buri nego u ovom trenutku.

Madlen se pridigla na lakat, ispružajući svoje nago telo izloženo suncu.

– Ne dopada mi se ovde – reče mršteći se. – Sve je golo... nigde nijednog drveta.

– Ali je zato mnogo bezbednije – osmehnula se Lesli. – Hajde, hoćemo li

sada da se okupamo?

– Siguran si da ovde nema ajkula?

– Ne znam... možda i ima.

– Onda se kupaj sam – čvrsto reče ona i ponovo se ispruži po palubi.

– Zar ti nije vrućina?

– Jeste, ali u vodu ne ulazim!

– Zar ni sa mnom?

– Hvala najlepše... verujem da se ne bojiš ljudi, ali su ajkule ipak nešto drugo...

Slegavši ramenima, Lesli skliznu u vodu, režući talase snažnim zamasima. Napravio je nekoliko krugova oko broda, a onda se vratio na palubu, osvežen i odmorniji nego nekoliko trenutaka ranije.

Madlen mu se pridružila pod tušem u kabini, uživajući u mlazevima sveže vode koji su ih šibali...

Lesli se probudio sat kasnije, privučen mirisima jela koji su dopirali iz minijature kuhinje. Samo u njegovoj košulji, Madlen je već ređala raskošni servis za ručavanje po stolu.

– Probudio si se? – reče s toplim osmehom. – Krajnje je vreme da pojedesh jedan pravi obrok...

– Potpuno si u pravu – živahno reče Lesli skačući na noge. – Samo čas, da se okupam i onda dolazim.

Ispratila ga je zamišljenim pogledom, nesvesno okrećući u rukama jedan skupoceni tanjir od porculana.

– Hej! – prenu je njegov glas spolja. – Ako u frižideru nađeš koju flašu piva, neću se ljutiti!

Jeli su ćutke, jer Madleni nikako sa lica nije nestajao onaj zamišljeni izraz. Odgovarala je kratkim rečima na njegova pitanja, ne primećujući da je on ispod oka neprestano posmatra.

Lesli se osmehivao u sebi. Ženska radoznalost konačno je dolazila do izražaja. Za koji trenutak, čim zapale ci-

garete posle jela, Madlen će početi da ga ispituje. . .

Sa uživanjem je povukao prvi dim iz cigarete i zavalio se na stolici, prinosći usnama čašu odličnog konjaka nasleđenog od nepoznatog vlasnika jahte. Madlen je i dalje zurila pred sebe, sa zaboravljenom cigaretom u ruci.

– Lesli. . .

– Molim? – on jedva prikri osmeh.

– Ko si ti, Lesli? Čime se baviš?

Njen pogled sada je bio odlučan, uperen pravo u njegove oči.

– Rekao sam ti, čini mi se.

Ona lagano zavrte glavom.

– I sam znaš da to nije bilo dovoljno.

– A šta bi još htela da znaš?

– Sve. . . gde si rođen, kako si živio, gde su ti roditelji, ako ih još imaš, kako si naučio da tako hladnokrvno ubijaš. Ukratko. . .

– Ukratko sve – osmehivao se Lesli.

– Misliš da sam tajanstven, zar ne?

– Da.

– Pa zbog čega onda očekuješ od mene da ti tek tako ispričam čitav svoj život?

Ona obori pogled.

– Ono što se dogodilo između nas, Lesli. . .

Njegov glas iznenada postaje oštiji.

– Ono što se između nas dogodilo, Madlen, ne daje ti pravo da doznaš sve što želiš o meni. Uostalom, ne mogu ti objasniti zašto, ali je to za tvoje dobro, veruj mi. Što manje znaš o meni, toliko bolje.

Ona je naglo ustala i prišla prozorčiću kako bi sakrila izraz lica, ali su ukočena ramena i nervozni pokreti jasno odavali koliko su je njegove reči uvredile.

– Ovo. . . između nas. . . – nastavila je tiho – po tebi nije bilo ništa, Lesli?

– To nisam rekao. Bilo mi je lepo s

tobom, devojčice, i ti to znaš. Ne vidim samo zašto bi to bio razlog da ti se ispovedam.

Okrenula se naglo. Usne su joj bile iskrivljene u prezriv osmeh.

– Tajanstveni do kraja, znači, mister Eldridž? U redu. . .

– Ne budi dete, Madlen. . .

Ona je, međutim, visoko uzdignute glave, već marširala uz stepenice na palubu. Lesli sleže ramenima. Ovde se zaista ništa drugo nije dalo učiniti. . .

Ostatak popodneva proveo je nad pomorskim kartama, tražeći prolaz koji će ih najlakše i najbrže dovesti do Sent Vinsenta. Madlen je nekoliko puta prošla pored njega i svaki put joj je u ruci bila nova velika čaša, do vrha ispunjena viskijem. Uprkos tome korak joj je bio siguran, a pune usne stisnute u tanku, čvrstu liniju koja je njenom licu davala neprijatan izraz.

Napunivši čašu konjakom, Lesli izađe na palubu. Sunce je tonulo iza ostrva i jahta se već nalazila u dugoj, tamnoj senci džinovske stene pod koju se povukla.

Madlen je sedela u stolici za sunčanje, potpuno naga, iako sunca već davno nije bilo na palubi. Pijano je klimala glavom i nešto pevušila kroz zube, ne obraćajući pažnju na Leslija.

– Lepo veče, zar ne? – dobaci on. Ona ga ošinu besnim pogledom, ali ne odgovori ništa.

– Uskoro ćemo moći da krenemo dalje – produži on hladnokrvno. – Čim se još malo smrači. I. . . ne bi bilo loše da se obučeš, nije više tako toplo.

Njene oči skrenuše prema njemu.

– Ne dopada ti se ovo što vidiš? – promumlala je odebljalim jezikom.

Lesli je sa uživanjem milovao pogledom njene savršene grudi i duge noge podignute na ogradu jahte.

– Dopada mi se, ali...

– Onda zaveži!

Slegavši ramenima, Lesli skide košulju i prebaci je preko nje kao pokrivač. Nije se ni pomerila.

– Ipak ti se ne sviđa – reče. – Proklet bio!

Lesli se nasmeja.

– I sve to samo zato što nisam želeo da zadovoljim tvoju radoznalost? – upita:

Ona besno skoči, ali je noge izdadoše. Zaklatila se i prinela ruku ustima, pustivši da košulja ponovo otkrije njeno raskošno telo. Lesli je privuče u zagrljaj. Koža joj je bila hladna kao led.

– Lesli... muka mi je...

– Nikakvo čudo. Onoliki viski... A i hladno ti je, zar ne?

Ona posramljeno klimnu glavom.

– Baš sam šašava, je l' da? Nisi znao da sam toliko šašava?

– Kako da nisam – osmehnu se Lesli pomažući joj da siđe niz stepenice. – Zar bi pametna žena bila ovde? I to sa mnom?

Uvijena u topli pokrivač, Madlen umorno sklopi oči. – Još uvek mi se vrti u glavi – reče slabašnim glasom.

– Skuvaću ti čaj. To će ti prijati.

– Samo bez ruma, molim te – bledo se osmehnu žena. – I...

On zastade i ponovo se okrete postelji.

– I?

– Oprosti za ono danas... bila sam glupača. Nemoj mi govoriti o sebi ništa što ne želiš da kažeš...

– U redu – osmehnu se Lesli.

Kada se vratio sa čajnikom i šoljom u rukama, ona je već spavala. Zavrtevši glavom, Lesli spusti čajnik na stočić kraj postelje i vrati se na palubu.

Trenutak kasnije, snažni motor ponovo zaurla. Pramac jahte pokazivao

je pravac severa...

– Madlen...

Topla od sna, ne otvarajući oči, žena pruži ruke prema tom nežnom muškom glasu koji je i u snu donosio zadovoljstvo. Lesli je pogladi po kosi i ona ispusti grleni glas koji je govorio mnogo toga.

– Madlen, nemamo vremena – reče on sa žaljenjem. – Sent Vinsent je pred nama i svetla grada vide se iza onog rta.

– Pa šta? – ona otvori oči.

– Uskoro će jutro... hoćeš li umeti sama da uvedeš jahtu u luku?

– Zašto sama? – trže se ona. – A ti?

– Zaboravila si da nemam pasoš – suvo se osmehnu on. – I dalje nastavljam potpuno ilegalno. U luci svakako postoji carinska i pasoška kontrola, a susret sa njima nimalo me ne privlači.

Zavalivši se u jastuke, žena ga oštro pogleda.

– Da li to znači da...?

– Da, Madlen. Rastajemo se. Bar na neko vreme.

– Videćemo se ponovo na ostrvu?

– Svakako. Ti ideš avionom za Ameriku? Koliko znam, postoji samo jedan let dnevno, prema tome, letećemo zajedno.

– Stani malo... Tu nešto nije u redu. Kako misliš bez pasoša u avion?

On palcem dodirnu njeno čelo,

– Ne uzbuđuj se. Važno je da ćemo leteti zajedno, to je sve. Slušaj... sva dokumenta za jahtu su u fioci stola sa kartama, ako te neko pita, brod ti je pozajmio tvoj prijatelj don Hulio Da Silva sa Barbadosa. Tutni im po dva deset dolara u šaku i niko te neće uznemiravati. Jasno?

Ona ga pozdravi vojnički.

– Razumem, generale! Kako ti misliš

na obalu?

– Najkraćim putem, naravno. Plivajući – osmehnu se on. – Videćemo se na aerodromu, mala.

– Lesli. . .

No njegova široka pleća su već nestajala na stepeništu. Oslušnula je ne bi li čula pljusak vode kada on skoči sa broda, ali do nje ne dopre nikakav zvuk. Lesli Eldridž se i dalje kretao kao senka. . .

* * *

Muve su neumorno zujale oko nje i Madlen Dejli se već umorila od mahanja rukama kako bi ih držala dalje bar od čaše sa lošim viskijem, koja je stajala na prljavom stolnjaku pred njom. Po ko zna koji put se osvrnula po bednom aerodromskom restoranu, tražeći pogledom poznatu visoku priliku mirnih pokreta.

Međutim, Lesli se nije pojavljivao.

Uzbuđen ženski glas je po drugi put, na španskom i engleskom, pozivao putnike za Floridu da se ukrcaju u avion koji poleće za deset minuta.

Uzdahnivši, Madlen dohvati tašnu sa stola i još jednom se osvrte oko sebe. Tamnopusi čovek za šalterom pasoške kontrole sa uživanjem je posmatrao njene grudi ispod tanke košulje, imala je utisak da bi svoj pečat udario na bilo kakvo parče hartije koje bi gurnula pred njega, samo da je raspopčala još jedno dugme.

– Prijatan let, madam – osmehnu se čovek vraćajući joj pasoš. – I dođite nam opet. . .

Zaklanjajući rukom oči od bleštavog sunca, Madlen je polako prelazila preko usijane piste do stepenica u repu aviona. Znoj joj se slivao niz telo, ali ona ipak zastade još jednom da se

osvrne oko sebe.

Ne, Lesli ipak nije uspeo da stigne do aerodroma. . .

Ugrizavši se za usnu, ona se neko vreme premišljala, a onda odmahnu glavom i zakorači uz stepenice. Sa Leslijem joj je bilo lepo, ali. . .

U avionu je bilo prijatno i sveže i ona pogledom odabra jedno od mnogobrojnih slobodnih mesta. Dalje od prozora. Kao iskusan putnik, dobro je znala da se na najvećem delu puta kroz prozorčice ništa i ne vidi sem gustih oblaka oko ili ispod aviona.

Vrata u repu iza nje lagano su se zatvarala i Madlen sklopila oči. Ko zna, možda će se jednom ponovo sresti. . . taj Lesli Eldridž je bio čovek za koga prepreke ne postoje. Pre ili kasnije, on će je pronaći. . . ako mu bude stalo da je pronađe. . .

»Upravo tako«, gorko reče sebi. »Ako mu bude stalo do toga da me pronađe. A ako ne. . .«

– Oprostite, da li je to mesto kraj prozora slobodno?

Dubok, topao, samopouzdan glas, glas od koga su žene prolazili trnci. Ona naglo otvori oči.

– Lesli. . .

– Ja sam, devojčice – osmehivao se on. – Hoćeš li me pustiti do prozora ili ćeš se pomeriti sama?

Ona se malo pomače u stranu, hvatajući ga za ruku i priljubljujući se čitavim telom uz njegovo rame.

– Lesli. . . – srećno je šaputala. – Toliko sam se uplašila. . .

– Da neću doći?

– Da. . . kako si prošao kontrolu?

– Vrlo jednostavno – sleže on ramenima. – U ovo doba dana ljudi ovde dremaju, znaš. Da je bilo potrebno, mogao sam i slona da provedem.

Ona se osmehnu i samo se dublje za-

vali u svoje sedište, zakopčavajući sigurnosni pojas. Dugonoga stjuardesa, u beloj uniformi koja se izvanredno slagala sa njenom od sunca preplanulom kožom, prolazila je između sedišta kontrolišući da li su se svi vezali.

– Kod vas nešto nije u redu? – ljubazno se osmehnu Lesliju koji je nesporetno čačkao oko svog pojasa. Širok izrez njene bluze nije skrivao gotovo ništa od nesputanih grudi kada se nagla da mu pomogne.

– Prokleta kučka! – tiho zareža Madlen kada se udaljila nekoliko koraka, zapazivši Leslijev zainteresovan pogled.

– Zašto? – podiže on obrve. – Bila je veoma ljubazna. . .

– Da, kad ti je poturila one svoje grozne grudi pod nos – frknu Madlen. – Videla sam da ne odvajaš oči od njih. . .

Lesli se osmehnu.

– Zaboga, nisi valjda pomislila da si jedina žena na svetu sa dobrim grudima? Uostalom, ova mala je baš zgodna. . .

– Gospodine, vi sada putujete sa mnom – upozori ga ona hladnim glasom. – Prema tome, neću nikakve flertove sa stjuardesama i ostalim bićima ženskog pola, na koja ćemo u dogledno vreme naići. . .

– Oho! – Lesli podiže obrve. – Ti to ozbiljno?

Madlen je ćutala, ali joj je lice bilo uvređeno.

»Zaslужila si dobru lekciju«, mislio je Lesli, »ako si uvirtela u glavu da sam postao tvoja svojina samo zato što si mi se dala. I tu lekciju ću ti odmah dati. . .«

Praveći se da ne obraća pažnju na Madlen, Lesli se ponovo osmehnu stjuardesi u trenutku kada je avion po-

stigao dovoljnu visinu i kada se iznad pilotske kabine ugasila crvena lampica. Putnici su živnuli, zbacili svoje pojaseve i zapalili cigarete. Jedini putnik kome je ponovo bila potrebna pomoć oko pojasa bio je Lesli. Na licu devojke jasno se videlo da joj nije nimalo teško što je od koristi tom snažnom muškarcu privlačnog lica. Malo je pocrvenela kada je osetila Leslijev pogled na svojim grudima, ali se nimalo nije potrudila da ih zakloni.

– Kakve sve vrste konjaka imate? – upitao je Lesli sa osmehom kada je operacija pojasa konačno bila gotova.

– Zašto ne biste došli da pogledate? – osmehnu se stjuardesa. – Za koji trenutak izaći ću sa posluženjem za putnike. . .

– Vrlo rado – uzvрати on veselo ne obraćajući pažnju na Madlen koja je ukočeno sedela pored njega, s pogledom uperenim kroz prozor iza koga su promicali samo sivi oblaci.

Nekoliko trenutaka kasnije, dugonoga stjuardesa nestade iza jednih vrata u prednjem delu kabine, okrenuvši se još jednom da se osmehne Lesliju.

– Nećeš valjda stvarno za njom? – trže se Madlen kada se Lesli uspravio.

– Zašto da ne? – tobože začuđeno upita on. – Zar ne vidiš da me zove?

– Lesli!

– Molim?

Madlenino lice bilo je crveno od besa, usne su joj drhtale, a duge nokte zarila je u sedište, ne obraćajući pažnju na okolne putnike koji su ljubopitljivo pratili svaki događaj koji bi bar donekle mogao razbiti monotoniju dugog leta.

Osmehnuvši se još jednom, Lesli lakim korakom pođe između sedišta. Zakucao je na vrata iza kojih je stjuar-

desa nestala i ona su se odah otvorila.

Zatvorio ih je za sobom i namakao malo zasun. Oslonjena na stočić ispunjen sendvičima, devojka ga je otvoreno posmatrala.

– Nadam se da niste zaista došli samo po konjak – reče sa jedva приметnim španskim naglaskom.

– Ne – odmahnu on glavom, ne skidajući pogled s nje. Devojka obori oči.

– Nemamo više od pet minuta – promucala je. – Ali. . .

– To je zaista malo – tiho je govorio Lesli – a može biti i strahovito mnogo, ako. . .

Začutao je jer mu je ona jednostavno skliznula u zagrljaj, pritiskajući svoje vrele usne na njegove. Grudi su joj zaigrale pod njegovim rukama i devojka je zajecala. Brutalnim pokretom Lesli joj zadiže suknju i njegovi prsti skliznuše po svili.

Haragei. . .

Devojku je tako naglo ispustio iz zagrljaja da je posrnula. Zapanjeno ga je gledala ogromnim crnim očima, ne shvatajući šta se to dogodilo. Raskopčana bluza potpuno je otkrivala savršene pune grudi koje su drhtale od želje.

– Šta. . . – zausti ona.

– Pssst! – prosikta Lesli stavljajući joj ruku na usta. – Tamo se nešto događa. . .

Grudi nestaše pod bluzom zakopčanom hitrim, veštima prstima. Izraz na licu devojke sada je bio tvrd i odlučan.

– Otmičari? – upitala je tiho.

– Verovatno.

– Kako si znao? I. . . – ona ga sumnjičavo pogleda – da nije to sve samo glupa šala?

– Da bih pobeo od tebe? – isceri se Lesli. – Nisam valjda lud, devojko!

Ona je neodlučno gledala prema

vratima. – Siguran si da se zaista nešto događa? Mislim, kako je moguće da. . .

– O tome kasnije – prekide je Lesli. – Pusti da oslušnem. . .

Prislonio je uvo na tanku ploču vrata i napregao čulo sluha do krajnjih granica, nedostižnih običnim ljudskim bićima. Ali nije čuo ništa. . . ništa sem monotonog zvuka snažnih motora i šuma vazduha koji je klizio po trupu i krilima.

Ali je i to bilo sasvim dovoljno za zaključak da se među putnicima događa nešto neobično, u trenutku kada je Lesli ulazio u ovu prostoriju, živ razgovor vodio se na sve strane, jedno dete je plakalo i tražilo koka-kolu, putnici su šetkali i tražili bolja mesta za razgovor. . .

– Slušaj. . . – užurbano prošaputa Lesli privlačeći devojku bliže sebi. – U kabini je mrtva tišina; to je znak da nešto nije u redu. Pretpostavljam da su u pitanju otmičari. . . moraš izaći da vidiš koliko ih je i kako su naoružani.

– A ti?

– Ostaću ovde. Možda ću nešto moći da preduzmem kada doznam koliko ih je i gde se nalaze.

– Ne – odlučno odmahnu glavom devojka. – Rizik je preveliki. . . jedan jedini metak može dovesti do eksplozivne dekompresije. A onda. . .

– Znam – nestrpljivo je šaputao Lesli. – Iznad sedišta postoje maske sa kisconikom, zar ne? Dekompresija sama po sebi ne mora da bude fatalna. A možda uopšte ne mora doći do pucnjave!

Devojka je oklevala.

– Šta ako mi ne dozvole da se vratim ovamo?

– Znaš li Morzeovu azbuku?

Ona klimnu glavom, iako joj se u pogledu videlo čuđenje.

– Odlično. Zastaćeš negde kraj zida ove prostorije... ili kraj vrata i nasloniti se. Vrhom prsta otkucaćeš mi po ruku. Važi?

Ona duboko udahnu vazduh.

– Važi.

– Divna si – osmehnu se Lesli i pogladi je po obrazu. – A sada ponesi poslužavnik baš kao da se ništa nije dogodilo i pokušaj da odglumiš iznenađenje kada izađeš. Uveren sam da si odlična glumica, a?

Njeno blede lice na trenutak ozari osmeh. Veštim pokretima napunila je poslužavnik, još jednom duboko udahnula i prišla vratima.

Zastala je i okrenula se Lesliju.

– Kako se zoveš? – šapnula je.

– Lesli. A ti?

– Mojra... Ona žena tamo, plavuša... tvoja žena?

– Nismo venčani, ako je to ono što želiš da znaš – osmehnu se Lesli. – Ne misli sada o tome... ako sve bude u redu, naći ću priliku da nastavimo onde gde smo prekinuli. Važi?

Lesli se povukao u sam ugao prostorije kako ga neko ne bi opazio kada se vrata otvore. Naravno, odatle ni sam nije imao najbolji pregled kabine, pa se ponovo morao osloniti samo na čulo sluha.

»Mala je dobra glumica«, pomisli kad ču njen glasni uzdah iznenađenja i tresak ispuštenog poslužavnika. Pre nego što su se vrata zatvorila, do njega dopre gruba španska psovka izgovorena arogantnim glasom.

Otmičarima je, dakle, promaklo da jedan član posade nije bio u kabini u trenutku kada su potegli oružje, zaključio je Lesli. I to je nešto govorilo. Pred njim će se svakako naći neiskusni ljudi.

No, to je bio samo novi činilac u

spletu opasnosti. Jer, ne mogu se predvideti reakcije neiskusnog čoveka u za njega novoj i veoma opasnoj situaciji.

A na sedam hiljada stopa visine jedan pogrešan pokret, jedan zalutali metak, mogu predstavljati svu razliku između života i smrti za ljude u jednoj letelici koja je još uvek žurila na sever, ne skrećući sa svog kursa...

* * *

Lesli Eldridž je pritisnuo dugme u visini svojih očiju i naslonio se na zid. duboko dišući kako bi bar donekle svladao olovni umor koji mu je vezivao udove. Pod o koji se oslanjao poleteo je naviše i on oseti laku mučninu u stomaku.

Šta se to događa sa mnom? Mučnina... u liftu?

Odmahnivši glavom, on pređe rukom preko čela, ali to nije pomoglo da se ukloni tamni veo koji mu je neprestano visio u uglu oka. Lift kao da je sve više ubrzavao, pritiskajući ga sve težim nogama o pod.

Haragei...

Lesli Eldridž stisnu zube. Bio je to jedini simptom osećanja koje bi se kod običnog čoveka manifestovalo stezanjem želuca, lupanjem srca, snažnim lučenjem adrenalina i hladnim znojem... osećanja koje je u rečniku običnog čoveka imalo kratko i nimalo lepo ime... STRAH...

Kao tigar u kavezu, on zaokruži pogledom po uskoj kabini. Prst mu oklevajući krete prema dugmetu sa natpisom »alarm«, ali se trže i odmahnu glavom. Ljudima koji su toliko znali o njemu da mu mogu postaviti ovako lukavu zamku ne može umaći na tako prost način...

Piće... onaj konjak koji je nekoliko trenutaka ranije sa uživanjem iskapio u baru u suterenu zgrade...

Ako je to piće bilo drogirano, hladno je rezonovao jedan ugao njegovog mozga, onda su oni znali ko sam ja...

A to je, samo po sebi, bila opasnost veća od svih sa kojima se Lesli Eldridž do sada susreo...

Njegovo snažno telo tražilo je načina da se izbori sa delovanjem droge i čak donekle uspevalo u tome, zahvaljujući drevnoj veštini kojom se moglo uticati i na vegetativni nervni sistem.

Samo što to ovoga puta nije bilo dovoljno...

Ne!

Podsvesna komanda nadjačala je trenutnu slabost. Lesli potisnu sećanja i shvati da više nije u liftu, već u avionu koji, sedam hiljada stopa nad morem, leti u pravcu Floride.

I da će mu za koji trenutak biti potrebna sva njegova snaga i znanje...

Obrisao je hladni znoj sa čela i još jednom prislonio uvo na tanku oplatu koja ga je razdvajala od putničke kabine. Neko se naslanjao na zid sa druge strane, čulo se meko šuštanje odeće i dodir tela.

A onda i tihi otkucaji, jedva čujni, po zidu u visini pojasa. Načuljio je uši, dešifrujući Morzeove znake.

»Tri pištolja... napred... prva klasa... ovde... prolaz napred...«

Lesli se osmehnu. Mala Mojra nije gubila prisustvo duha i maksimum informacije sabila je u minimum znakova. Trojica otmičara, naoružani pištoljima, rasporedili su se tako da jedan bude u pilotskoj kabini, jedan u prvoj, a jedan u turističkoj klasi.

Jedino što nije znao da li je prolaz u susednu kabinu otvoren i da li će otmičar iz nje reagovati dok se bude ob-

računavao sa onim koji mu je bio veoma blizu, nekih pet-šest stopa desno kada izađe kroz ova vrata...

Uostalom, pade mu na pamet, zašto kroz vrata? Ljudi na vrata i podsvesno misle kao na mesto odakle se može pojaviti opasnost; pravo iznenađenje može postići samo ako se pojavi tamo odakle ga niko neće očekivati.

Mirnim i veštima pokretima, bez ijednog šuma, uklonio je pribor za jelo sa ormančića kraj zida male prostorije i pomerio ga na suprotni kraj. Lakim skokom našao se na njemu, povijen u struku, jer visina kabine više nije bila dovoljna da se ispravi.

Otmičar se sada nalazi tamo... sigurnim okom Lesli je procenjivao rastojanje i debljinu zida...

Oduprevši se leđima i rukama o zid, Lesli nape svoje čelične mišiće i polete nogama napred, kao izbačen iz katalpulta. Skoncentrisan na to da svu snagu unese u skok, jedva je i čuo šum paranja tankog lima koji je pukao kao komad vlažnog kartona.

Covek sa revolverom u ruci nije došpeo da iznenađenje pokaže ni očima; udarac ivicom šake u nezaštićeni vrat doneo je trenutnu smrt.

- Tišina! - prosikta Lesli, okrećući se kao tigar putnicima koji su skočili na noge sa glasnim uzvicima. Sručili su se natrag u svoja sedišta kao da im je neko podsekao noge. Svi, sem Madlene koja ga je ukočeno gledala, pokrivajući rukama otvorena usta.

Nije imao vremena da je umiruje. Njegova prelinjena čula upozoravala su na hitre korake iza zaves, koja ga je razdvajala od prve klase.

»Još jedna neiskusna momak«, pomisli. Upašće ovde sa revolverom na gotovs, uveren da ćemo svi popadati od straha kada ga ugledamo...

Zavesa je odletela u stranu i na ulazu se pojavio visok, vitak čovek u elegantnom crnom odelu. Usta su mu se zaprepasčeno otvorila kada je pred sobom ugledao Leslija sa mirnim osmehom na usnama, ali nije dospeo da krikne i upozori svog partnera u pilotskoj kabini. Pokretom neuhvatljivim za oko, Lesli mu istraži revolver iz ruke i pogodi ga njime u lice, osećajući kako pod teškom čeličnom drskom kreću kosti.

Ljudi koji su sedeli na najbližim sedištima skočili su na noge i sada su užasnuto buljili u unakaženo lice čoveka u crnom odelu. Neki od njih lagano su uzimali, podižući ruke kao da žele da se odbrane od Leslija.

»Budale«, pomisli on jetko i pogled mu pade na Mojru. Stjuardesa je još uvek stajala leđima oslonjena o zid, svega stopu od otvora koji je Lesli načinio svojim skokom. Lice joj je bilo belo od straha, a oči širom otvorene.

– Umiri ove ovce – grubo reče Lesli. – Neka bar sednu na svoja mesta... treći može da uleti svakog časa i da počne da sipa vatru... I ne bi bilo loše da im objasniš šta da učine u slučaju dekompresije.

Klimnuvši glavom kao da se budi iza sna, Mojra se okrete putnicima, nastojeći da ih umiri. Lesli je kroz zavesu motrio na ulaz u pilotsku kabinu, ali je na toj strani sve bilo mirno. Treći otmičar verovatno još ništa nije primećio...

»Najjednostavnije bi bilo kada bi izašao iz kabine«, mislio je Lesli. Tada bih se s njim obračunao uz najmanje opasnosti po avion. Međutim, trebalo je misliti i na sopstvenu sigurnost: od svega mu je najmanje bilo stalo do toga da avion na Floridi dočeka gomila policajaca i dži-mena. A tako će sva-

kako biti ako pilot obavesti kontrolu leta o pokušaju otmičice...

Nalik ogromnoj bešumnoj mački, Lesli je prošao kroz kabinu prve klase, ne obraćajući pažnju na zastrašena, pobledela lica nekolicine putnika.

Naravno, kao i kod mnogih drugih aviona, vrata pilotske kabine mogla su se otvoriti samo iznutra. Lesli je na trenutak zastao pred njima opuštenih ruku.

Oči mu zasvetleše kad na zidu ugleda telefonski aparat koji je služio za interne potrebe posade aviona. Bilo je više nego sigurno da će se otmičar javiti u trenutku kada u pilotskoj kabini čuje pozivni signal. Samo, šta mu reći? I na kojem jeziku?

Uzdahnuvši, Lesli otkači slušalicu.

– Ko je? – začu se s druge strane glas izobličen lošim mikrofonom, ali i još nečim... strahom.

– Izadi i baci oružje – oštro reče Lesli. – Tvoji partneri su već savladani. Nemaš nikakvih izgleda!

Nekoliko trenutaka vladala je nape-ta tišina, a onda se otmičar ponovo javi glasom koji je samo nastojao da bude samouveren.

– Pilota držim na nišanu... jedan metak je dovoljan da ovaj sanduk sručim u more. Prema tome...

– Šta dobijaš time? Ima i lepših načina da izvršiš samoubistvo, zar ne? Letimo na sedam-osam hiljada stopa... trajaće predugo dok stignemo do mora...

Ledeno se osmehnuo zamišljajući lice otmičara. Ako taj čovek ima iole mašte, mora se stresti na pomisao na dugi pad koji donosi sigurnu smrt svima u avionu...

– Ne – čuo se promukli glas s druge strane, sa sve izraženijim stranim naglaskom. – Ne, ne predajem se! Pilot će

skrenuti avion tamo kud ja želim ...

– Nijedna zemlja više ne prima otmičare – upozori ga Lesli. – Može se lako dogoditi da nikada više ne izađeš iz zatvora ...

– Šta, u Americi bi bilo drukčije? – jetko se osmehnu čovek sa druge strane. – Coveče, tamo mi ne gine električna stolica!

– Ima načina da se to izbegne ...

– Kako?

– Ja sam agent FBI – odluči se Lesli na lukavstvo. – Na dosta visokom položaju. Ako se pokaže da nam ti i tvoji ortaci možete biti od koristi, stvar će se zataškati, pogotovo što niko još nije stradao.

Nekoliko dugih trenutaka tišine, a onda ponovo sumljivi glas: – Kako da znam da ti mogu verovati?

– Daću ti moju službenu kartu – odgovori Lesli. – Neka ostane kod tebe. Kad sletimo na aerodrom, biće dovoljno da je pokažeš na izlazu, niko te neće zadržati. Jedino se moraš pobrinuti da se pilot ne javi kontroli leta. Najzad, možeš sve vreme biti pored mene sa revolverom u džepu. Ja ću ti biti talac ... Izaberi, šta ti se najviše dopada.

– U redu ... – javi se glas posle kraćeg ćutanja. – Daćeš mi najpre tu tvoju čuvenu kartu ... uvek sam želeo da vidim kako izgleda ...

– Kako? – osmehnu se Lesli. – Moraš mi otvoriti vrata.

– Otvoriću ... ali samo koliko da se proturi karta, jasno? A posle ćemo ponovo razgovarati.

– Jasno – tiho reče Lesli. Bila je to prilika koju je čekao.

Telefon mu više neće biti potreban, ako sve bude išlo po planu. Jednim pokretom otkinuo je spiralni kabl slušalice i njegovi vešti prsti načinili su omču. Vrata su stajala tako da se otmi-

čar mora priljubiti uza zid ako želi da ih otvori levom rukom; revolver će mu svakako biti spreman u desnoj. Prema tome ...

Crna zmija je nepogrešivo sunula kroz uski otvor odškrinutih vrata i užasnom snagom se obavila oko ruke sa revolverom. Jedan jedini trzaj bio je dovoljan da se vrata otvore širom i otmičar sruči Lesliju pred noge. Posmatraču sa strane učinilo bi se da ga je Lesli samo dotakao vrhom cipele po slepoočnici, ali je to bila optička varka. Čovek je ostao da leži nepomično, sa nekorisnim revolverom nadohvat ukočenih prstiju.

– Ne! – ledenim i ostrim glasom obratio se Lesli pilotu koji je već pružao ruku prema radio-uređaju nad svojom glavom. Čovek ga zbunjeno pogleda, a onda povuče ruku. Izraz olakšanja na njegovom licu ponovo je počeo da smenjuje strah od tog novog, daleko opasnijeg čoveka, iako je ovaj bio bez oružja.

Lesli nije gubio vreme na raspitivanje za drugog pilota i navigatora koje su otmičari verovatno negde zatvorili. Spustio se u fotelju kopilota, ne puštajući kapetana aviona iz vida. Ovaj nije progovorio ni reči. Rezignirano sleđavši ramenima, zabuljao se u instrumente pred sobom.

»Najzad čovek koji ne želi da postavlja nikakva pitanja«, suvo se osmehnu Lesli. Na žalost, on će biti verovatno jedini u avionu ... uskoro će se pojaviti Mojra, za njom Madlen, onda verovatno još neko od putnika.

Opušten u fotelji, on sklopi oči. Nije ih otvorio čak ni kada je neko zakucao na vrata i sa druge strane se začuo ženski glas.

– Ne spavam – osmehnuo se i dalje zatvorenih očiju kada je pilot oprez-

nim pokretom ponovo podigao ruku.
– To ti zaista nije potrebno. Radi svoj posao i sve će biti u redu...

* * *

Madlen je besnim pogledom šibala dugonogu stjuardesu dok se vrtela po kabini služeći putnike ovim i onim i obavestavajući ih o tome za koliko će stići do Floride. Ta drska devojčura glatko je odbila njenu molbu da prenese poruku Lesliju i samo se nasmejala na njene pretnje da će je tužiti upravi kompanije.

I svakih dvadesetak minuta nestajala je negde napred, sigurno do nekog kutka u kome se sada nalazio Lesli. Grizla je usne zamišljajući šta njih dvoje rade, kao da ona uopšte ne postoji... Taj Lesli Eldridž, čovek koji zaista nema nimalo ukusa!

Osvrnula se oko sebe, besna na neprestano čavrljanje putnika koji su već zaboravili na onih petnaestak minuta straha od otmičara. Njihova tela bila su nekud odvučena i sve je izgledalo kao potpuno normalan turistički let bogatih ljudi koji se vraćaju sa prijatnog letovanja u Karibima.

»Sada je zaista preterala«, pomisli Madlen. »Ta dugonoga lenština ne pojavljuje se već dvadeset minuta, a moja je čaša prazna. Pa onaj njen podsmešljivi pogled kada mi je donela još jednu čašu viskija! Šta se nje tiče koliko ja pijem!«

Skočivši na noge, Madlen odlučnim korakom prođe između redova sedišta do kabine prve klase, očekujući da svakog časa ugleda Leslija i stjuardesu kako se grle u nekom uglu.

Leslija nije videla. Samo je stjuardesa neodlučno stajala pred vratima pilotske kabine. U očima su joj se videle

suze.

– Šta se dogodilo, devojko? – trijumfalno se osmehnu Madlen. – Prince iz bajke neće da ti otvori, a? Baš šteta...

– Pokušaj onda ti! – isceri se devojka i prođe ponosno pored nje, njišući kukovima više nego obično. Madlen sa zavišću primeti da joj se grudi pod bluzom gotovo i ne pokreću dok hoda.

Ona odlučno zakuca na vrata pilotske kabine.

– Lesli? Otvori! Ja sam... Madlen.

Nikakvog odgovora. Ona zalupa ponovo, ovoga puta pesnicom.

– Lesli!

– Ne trudite se uzalud, gospođo – dobrodušno je posavetova starac veselih plavih očiju koji je sedeo na najbližem sedištu. – Ona mala već čitav sat pokušava da uđe, pa joj niko ne odgovara, iako...

– Iako, šta? – ledenim glasom upita Madlen ošinuvši starca pogledom. – Hteli ste da kažete da je mlađa i zgodnija od mene, zar ne?

– Pa, ako već tako hoćete... – zasmeja se starac – neka vam bude!

Reznirano slegavši ramenima, Madlen se laganim korakom vrati na svoje mesto. I treba da joj se smeju kad je glupača! Trči za njim kao šiparica!

– Viski – dobacila je stjuardesi u prolazu, praveći se da ne vidi njen podrugljivi osmeh.

– Odmah, gospođo. Kako je naš prince? I dalje ne otvara vrata? Uostalom, ne uzbuđujte se; za manje od sat stižemo, a onda ćete ga, nadam se, videti...

– S vama svakako ne! – planu Madlen.

– Nikad se na zna – zagonetno se osmehnu devojka. – Izvolite vaš viski...

Ostatak leta Madlen je provela buleći kroz prozorčić aviona. Ovoga

puta je zaista imalo šta da se vidi, jer je vreme bilo vedro i lepo, ali nju to nije privlačilo. Praznim pogledom prelazila je preko čarobnog mora i dugih belih žalova načičkanih bogataškim letovalištima i raskošnim hotelima.

Čim se avion zaustavio na pisti, ona je zbacila pojas i potrčala prema izlazu, nestrpljivo gurajući putnike pred sobom. Prva je strčala niz stepenice i zastala na ulazu u aerodromski autobus. Oдавde će moći da vidi svakog ko izađe iz aviona, trijumfalno je zaključila. »Lesli će morati da se pretvori u pticu, ako misli da mi izmakne...«

Deset minuta... petnaest... dvadeset. Autobus je već davno otišao prema pristanišnoj zgradi, a ona je još uvek stajala i osvrtdala se oko sebe.

Besno lupivši nogom o beton, ona odlučnim korakom pođe natrag prema avionu. Gotovo je ustrčala uz stepenice.

Ogromni trup bio je prazan i njeni koraci potmulo su odjekivali. Oprezno je provirila kroz vrata prve klase.

Tiho pevušeći, ona dugonoga stjuardesa zakopčavala je bluzu. Na trenutak je zastala i sažaljivo se osmehnula Medleni.

-- Naš princ je izašao pre pet-šest minuta, gospođo... Rekao je da će vam mahati iz aviona za Ostin...

– Kučko – procedi žena. Ne gledajući kud ide, izletela je napolje i strčala niz stepenice na betonsku ploču ispred aerodroma.

Moćni »boing« upravo je na drugom kraju izlazio na poletnu stazu i huk njegovog motora prigušio je sve šumove. Madlen je rukama morala pritisnuti uši, bespomoćno prateći pogledom čeličnu pticu koja je, uzdignutog kljuna, jurila sve dalje od nje.

Da li joj se učinilo ili joj je neko za-

ista mahnulo sa jednog u dugom nizu prozora?

Lesli se osmehnulo i udobnije smestio u meko sedište, pokoravajući se sili teže koja ga je sabijala uz naslon zbog oštrog uspona aviona.

»Još jedna epizoda je iza mene,« mislio je. Ko bi se nadao da će ponovo na sebi imati onu odvratnu prljavu uniformu, da će bilo koji dripac moći da se izjvljava nada mnom samo zato što mu je neko prišao dve-tri trake na rukav...

Ali ne...

Mišići mu se i nesvesno napeše i lice dobi tvrd, okrutan izraz. Ova epizoda još uvek nije bila završena. I neće biti završena sve dok se ne obračuna sa ljudima koji su ga drogirali, uništili njegovo pamćenje i gurnuli ga u tu uniformu koju je toliko zamrzio još u Vijetnamu...

Duboko je udahnuo, jer mu se na trenutak učinilo da se ponovo javlja onaj poznati bol u glavi, negde iza očiju, bol koji je u korenu presecao svaki njegov pokušaj da se seti onoga što je nekada bio. No taj bol je zauvek nestao, premda ni sam nije znao kako. Pamćenje mu se vratilo, a ovaj utisak bola, koji je još pokatkad osećao, učinio samo da njegova osveta bude još strašnija.

Borba koju je u onom liftu vodio sa velikom dozom droge bila je nadčovečanska... ali bi Lesli Eldridž tu borbu dobio da se nije umešao još jedan nepredviđeni faktor. Odnosno, faktor nepredviđen sa njegove strane...

Kada se lift konačno zaustavio, njegova vrata nisu se otvorila. Umesto toga, kroz njihovu pukotinu, u kabinu je dospeo talas uspavljajućeg gasa.

Lesli Eldridž je klonuo na pod lifta... i ponovo došao sebi u vojnoj bol-

nici, gde su ga već prvog dana naterali da nauči napamet osnovne podatke o sebi: redov Herbert Maloni, broj taj i taj...

Lesli uzdahnu i provuče ruku kroz kosu. Mesto za koje su mu rekli da je povređeno u saobraćajnoj nezgodi još uvek ga je bolelo, kada ga snažno pritisne prstima. Nije znao zašto, ali je bio uverčen da se tu, upravo na tom mestu, nalazi uzrok bola koji je sprečavao svaku koherentnu misao usmerenu u prošlost.

»Operativni zahvat«, pomisli Lesli. Pomisao je bila fantastična, ali posle onoga što je doznao u tajnoj arhivi Pentagona nije je mogao odbaciti kao neostvarljivu. Hirurzi koji su stvorili »super džija«, super-vojnika nadljudskih mogućnosti bili su sposobni za takvo nešto; prvu seriju tih vojnika Lesli je uništio, ali naknadna istraga FBI očigledno nije bila doterana do samog kraja. Negde u Americi još uvek su postojali ljudi koji su poznavali strahovitu tajnu uticaja na ljudski mozak koja od razumnog bića stvara robota obučenog samo da sluša komande svojih pretpostavljenih...

Ali su ti ljudi znali i nešto mnogo strašnije od toga: tajnu Džona Henrija Ketkarta koji se sada zvao Lesli Eldridž...

Poluzatvorenih očiju, uz čašicu izvrsnog konjaka, Lesli je razmišljao. Ljudi koji su ga poslali među marince nisu ga svakako ni posle toga ispuštali iz vida. U zbrci oko invazije na ono ostrvo, uspeo je da im umakne, možda su čak pomislili i da je ubijen. Ali će, pre ili kasnije, otkriti da je nestao iz mreže, u koje je jednom tako neoprezno uleteo, ponovo će biti raširene po čitavoj Americi...

»Samo što ću vam sada te mreže po-

kidati, gospodo«, tvrdo se osmehnu Lesli. Još nisam zaboravio ono što mi je Tanaka rekao pri našem poslednjem susretu; Ne zaboravi da negde uvek postoji čovek bolji i jači od tebe... on možda još nije na tvom tragu, ali će jednog dana biti. Zato, Lesli, spavaj samo na jedno oko...

Čitava dva dana izgubio je da bi se dokopao Amerike. Novine su pisale da je otpor na ostrvu skršen i zaveden red... sigurno je već u toku prikupljanje svih podataka o onome što se zbivalo. Neko će se setiti tajanstvenog nestanka redova Malonija, neko će zapaziti neobičan način na koji je poginulo desetak marinaca, neko će sve te činjenice povezati u jasnu sliku...

A za onoga koji je znao Leslijevu tajnu i obrisati te slike biće dovoljni... Trag će biti jasan sve do Ostina, ali posle...

Lesli uzdahnu. Naučili su ga da ubija na stotinu neočekivanih načina; ne ostavljajući nikakav trag za sobom. Pri tom je zaboravio da niz mrtvih ljudi i sam po sebi može biti dovoljan trag ako se njihove smrti dovedu u međusobnu vezu.

Ispio je naglim pokretom čašu do dna i spustio je na poslužavnik pred sobom.

Biće vremena za nove borbe i obračune... a da bi za njih bio spreman, potreban mu je odmor... bar koji sat odmora do trenutka kada se avion spusti...

* * *

Motor iznajmljenog starog automobila zamorno je brektao krajnjom desnom trakom jednog od auto-puteva koji su sa istoka vodili u San Francisco. Spustivši krov, Lesli je uživao u

udarima toplog vetra sa okeana koji je, bar na čas, sa grada digao veo od smoga. Nije mu se žurilo; znao je da narednih nekoliko dana neće biti laki i želeo je da bude opušten i na vrhuncu svojih psihičkih i fizičkih mogućnosti. Zato je često zastajao u motelima kraj puta, spavao po deset časova bez prekida i mnogo pažnje posvećivao uobičajenim vežbama koje su ga ponovo dovele u punu kondiciju.

Postojao je, međutim, još jedan razlog za odlaganje dolaska u San Francisco: do sada njegov dolazak nepoznati protivnici već očekuju. Bilo je mudro dopustiti da protekne nekoliko dana uzaludnog iščekivanja na aerodromima, železničkim stanicama. U blizini njegovog stana i stanova njegovih prijatelja. Pažnja stražara morala je popustiti posle izvesnog vremena, a čovek koji želi potpuno sam da se suprotstavi jednoj moćnoj organizaciji, čovek koji želi čak da je uništi, morao je da ima u vidu i najmanje detalje koji bi mu mogli ići na ruku u zadatku koji se činio neostvarljivim.

Možda zbog tog prinudnog lenstvolovanja, misli Leslija Eldridža da su se sve češće vraćale godinama provedenim u Japanu, u okrutnoj školi koja je od njegovog tela po stotinama godina starom receptu stvorila strašno oružje.

Ipak, u toj školi nije se učilo samo ubijanje. Lesli je naučio da kontroliše i sluša svoje telo, da iz njega izvlači ono što običan čovek ne može, da sluša i najmanje upozorenje čula izoštrjenih do gotovo nezamislivih granica.

I, možda najvećnje od svega, u toj školi Lesli Eldridž našao je svoj duševni mir, shvatio svoje mesto u svetu i otkrio teški put kojim će ići sve dok bude imao snage za to...

Sisao je sa auto-puta u jednom od

predgrađa i ostavio kola na jednom ogromnom parkingu. »Možda nepotrebna predostrožnost«, mislio je, jer kola su bila iznajmljena na lažno ime i plaćena u gotovom novcu, ali...»

Zabacivši na rame torbicu sa najnužnijim stvarima, on stade na jvicu trotoara nekoliko stotina stopa dalje; još jedna predostrožnost. Nekoliko trenutaka kasnije kraj njega se zaustavi taksi i on lako uskoči u njega. Adresa koju je dao nije bila ona na koju je želeo da se odveze, ali je bila dovoljno blizu da ne mora predugo da hoda, a opet dovoljno daleko da se ta dva mesta ne mogu povezati ako ga neko bude pratio.

Nekih dvadesetak minuta kasnije, našao se u jednoj od onih romantičnih strmih ulica starog San Franciska koje su nekako instinktivno privlačile polusvet: sitne kriminalce, podvodače, prostitutke i trgovce drogom i svim dozvoljenim i zabranjenim uživanjima koje je ovaj grad tako obilato nudio. Hotel »Minami«, neugledno syratiste, koje je možda bilo vrhunac udobnosti u vreme čuvene kalifornijske zlatne groznice, nekako prirodno postalo je njihovo stecište. Za tu sumnjivu počast hotel je mogao da zahvali samo sirokogrudim vlasnicima i izuzetno pogodnom položaju usred bloka isprepletanog uskim prolazima i terasama načinjenim na strmoj padini koji su pružali mnoštvo načina da se izbegnu česte policijske racije.

Lesli pogledom pređe preko polumračne uske sale u čijem dnu se nalazio polukružni šank. Bila je gotovo prazna, nimalo neobično za ovo doba dana kada su redovni posetioци još uvek manje ili više čvrsto spavali.

- Konjak - dobaci barmenu koji je buljio u televizor na drugom kraju

sanka. Iako je ton bio utišan gotovo do kraja, do Leslijevih ušiju dopre pucnjava i zavijanje policijskih sirena. – Šta, ovoga ti još nije dosta – dodade pokazujući glavom prema televizoru.

Barmen leno sleže ramenima ne skidajući pogled sa ekrana. Pružio je ruku i sa police pored sebe nepogrešivo izvukao flašu konjaka sa dobro poznatom etiketom.

Lesli otpi malo iz čaše, ali mu se lice istog časa iskrivi u ružnu grimasu.

– Uhhh! – procedi, stresajući se.

– Šta je?

– Ovaj konjak ti je mnogo lošiji od etikete – progundā Lesli.

– Šta ja tu mogu? Nisam ga ja pravio. Hoćeš neki drugi?

– Ne, hvala – osmehnu se Lesli.

Slušaj... je li Pit skoro bio ovde?

Barmen zevnu.

– Pit? Koji Pit?

– Tabasko Pit – strpljivo odgovori Lesli. – Obično pije džin i tonik. Krušan momak, plave oči, kratka smeđa kosa, na desnoj strani obično ima jednu riđokosu, ne obavezno istu.

– Aha – barmen konačno skrete pogled sa ekrana na kojem je obračun gangstera i policije zamenila ne mnogo manje bučna reklama.

– Taj Pit... ovde ga zovu »Šareni«, samo da znaš.

– Šareni? Zašto Šareni? – iznenadi se Lesli.

– Pa, izgleda da je izmenio navike otako ga nisi viđao – cerio se barmen. – Sada svake večeri dovodi žensku u drugoj boji, ne više samo riđokose. Pojma nemam kako mu to uspeva... – Pit je sposoban momak... je li, gde bih ga mogao naći u ovo doba dana?

– To bar nije teško...

Je li? Gde?

– U krevetu, naravno. Niko pametan ne ustaje u ovo doba.

Barmenov pogled ponovo je bio uperen u ekran. Policijske sirene su zavijale, a kola su se gomilala oko opkoljene zgrade u kojoj se glavni junak krio sa plenom od pljačke banke, bar koliko je Lesli uspeo da zaključiti.

– Uхватиće ga, naravno – cinično reče barmen. – Te filmadžije veze nemaju...

– Šta misliš, u kojem bi krevetu Pit mogao da bude?

– E, o tome bih već morao da razmislim...

Lesli se suvo osmehnu. Veoma dobro je znao šta podstiče na razmišljanje barmene u hotelu »Minami«. Jedna novčanica od dvadeset dolara skliznu preko šanka.

– Da vidimo... – promrmlija barmen. – Prvi sprat... soba 103. Da, tako će biti. 103.

– Ovde?

– Pa da. Rekao bih da je negde drugde, zar ne?

Osmehnuvši se, Lesli gurnu preko šanka i novac za nepopijeni konjak, dohvati torbu i uputi se prema vratima koja su vodila na stepenište, osvetljeno žmirkavim sijalicama dobrodošlim onima koji nisu želeli da budu viđeni na ovakvom mestu.

To svakako nije važilo za crnku koju je sreo u hodniku na prvom spratu. Ni malo se ne uzbuđujući što na sebi ima samo šitom otvorenu kućnu haljinu, mirno je koračala prema kupatilu u dnu hodnika, osmehom uzvrativši Leslijev zainteresovani pogled. Gledajući za njom, Lesli zastade pred vratima sobe 103 i tiho zakuca.

Bio je to davno ugovoreni znak između njega i Pita, signal hitrim udarcem vrhovima prstiju u tačno odme-

renom tempu, koji se nije mogao zamisliti s nekim sličnim signalom. Tri sekunde kasnije Lesli ponovi isti znak, a onda se povuče u dno hodnika, u pravcu u kojem je otišla i ona crnka.

Tobasko Pit izašao je na vrata oprezno, kao i uvek, iako samo u farmerkama pritegnutim širokim kožnim opasačem. Njegove ledene sive oči malo su se suzile; bio je to jedini znak ogromnog iznenađenja koje je svakako osetio. Tabasko Pit spadao je u ljude koji svoja osećanja ne pokazuju čak ni treptajem oka.

– Proklet da sam... – procedi džinovski čovek, osvrćući se levo i desno po hodniku. – Lesli! Lesli Eldridž! – progovorio je tek kada se uverio da u hodniku nema nikog sem njih dvojice.

– Čoveče – produžio je Pit lagano stežući svojom čeličnom šakom Leslijeve prste. – Čoveče! Čoveče! Gde si bio do sada? Prokletstvo, svi smo bili ubeđeni da si negde zaglavio!

– O tome kasnije – osmehnulo se Lesli. – Poduža je to priča, Pite. Reci mi... kako da se nađem sa Sumiko, a da to niko ne dozna?

Pitove usne su se lako trgle, a pogled mu je na trenutak odlutao niz hodnik. Lesli oseti jezu po leđima; to oklevanje moglo je značiti samo jednu: Tabasko Pit morao mu je reći nesto loše... veoma loše.

Sta se dogodilo? – promuklo upita Lesli, dok je njegov drug i dalje oklevao. Zbunjenost Tabasko Pita bila je tolika da jednostavno nije ni primetio crnku koja je prošla pored njih njišući se kao lada i pritežući haljinu uz sebe tako čvrsto da je postala gotovo prozirna.

Uvredeno frknuvši, žena nestade u jednoj sobi, a Lesli sćepa Pita za ruku.

– Pite, ti me znas... Reci ono što mi

moraš reći... oklevanje tu ne može da pomogne.

– Hajdemo najpre da popijemo nešto – predloži Pit promuklim glasom.

– Misliš da pođeš negde tako, go do pojasa?

– Ne, do đavola. Tu, u sobi – Pit otvorivši vrata propuštajući Leslija da prođe.

Roletne su bile spuštene, tako da je Lesli samo zahvaljujući svom oštrom pogledu uspeo da razabere raskošne obline žene koja je potbuške ležala na širokom krevetu, gledajući ga mirno preko ramena.

– Ko je to, Pite? – mazno je upitala, fiksirajući pogledom Leslija.

– Jedan prijatelj – kratko odvrati Tabasko, preturajući po ormančiću. – Prokletstvo, popila si skoro sav viski, Dženet! hajde, briši, imamo važan razgovor.

Lesli sa odobravanjem klimnu glavom kad žena bez reči ustade i izgubi se u kupatilu. Vratila se nekoliko trenutaka kasnije, ne obraćajući pažnju na svoju golotunju, i hitro se obukla.

– Zdravo, Dušo – ovlas je dotakla usnama Pitov obraz i klimnula Lesliju glavom. Čak je i vrata gotovo besumno zatvorila za sobom.

Lepo vaspitana zenska – primeti Lesli. – Prava retkost... gde si je iskopao, Pite?

Tu negde – nemarno odmahnu Tabasko rukom. – Nije ništa naročito, ali odista zna da poštuje muškarca...

U redu – osmehnulo se Lesli ispijajući svoj viski. – Počni...

Tabasko se zavalio na krevet, stavljajući ogromne šake pod glavu.

– Vidiš, Lesli – počeo tihim glasom – Sumiko je nestala otprilike u isto vreme kada i ti. Ja nekoliko dana nisam ni znao za to, sve dok mi nisi bio potreban zbog neke gluposti... Trazio sam

te najpre u stanu, ali tako nije bilo nikoga, staviše, tragovi su ukazivali na to da nisi svratio nekoliko dana. Naravno, pomislio sam da je opet u pitanju neki posao van grada, pa sam otišao do Sumiko...

– I nije takođe nije bilo?

– Da – klimnu Tabasko glavom. – U stanu je nije bilo... niko čak nije znao gde je. Oprežno sam se raspitivao, ali niko ništa nije mogao da mi kaže o vanu. Shvatio sam da nešto nije u redu...

Pit začuta i naglim pokretom istrese svoju čašu do dna.

– I onda? – morao ga je podsetiti Lesli.

– Onda se Sumiko pojavila, Lesli... nikoga više nije poznavala, nije znala više čak ni kako se zove... totalna amnezija...

Leslijevi mišići se zategos. Samo ljudi koji su ga dobro poznavali znali su da ovaj njegov pogled znači smrt za čoveka koji mu se nađe na putu...

– I gde je ona sada? – upita glasom hladnijim od leda.

Pit obori pogled na prljavi tepih pod svojim nožurdama.

– Kod Saikua...

Na Leslijevom licu nije se pomerio nijedan mišić.

– Kod Saikua, znači. Nisi mogao da je izvučeš?

Pit nemo odmahnu glavom.

– Zna li Saiku ko je ona?

– Ne znam... ali ne verujem da zna. Nikada se nije kretala u tom krugu, zar ne?

– Ali zato zna onaj koji je uputio kod Saikua – suvo reče Lesli. – I ne samo to. Pite... imam utisak da oni znaju sve i o meni.

– Prokletstvo – procedi Pit kroz zube. – Kako se to moglo dogoditi?

Lesli se nasmesi, sipajući viski obojici u čaše. – Pre ili kasnije neko je morao povezati način na koji su umrli svi oni ljudi koji si imali posla sa mnom. Mislim ipak da je presudan bio obračun čoveka sa mojim znanjem i mogućnostima. Uostalom – on sleže ramenima – to sam i očekivao.

– Šta misliš da preduzmeš?

Lesli je zamišljeno gledao u zdi. – Ne verujem da moju tajnu zna mnogo ljudi... možda je to čak i samo jedan, ali sa jakom organizacijom u svojim rukama. To mi daje mogućnost da ga uništim i tako sprečim da se moja tajna raširi...

– Da – klimnu Pit glavom. – Rešenje je jednostavno... ali samo u teoriji...

– Ne brini – Lesli ga potapša po ramenu. – Tu smo nas dvojica da ovu izvrsnu zamisao i ostvarimo!

– Pa... u redu – bez mnogo oduševljenja reče Pit. – Nego, gde si bio sve ovo vreme? Još mi ništa nisi rekao, do đavola!

– U vojsci.

– Gde?

– U vojsci, rekoh ti.

U vojsci, rekoh ti.

Morao je da se nasmeje zapanjenom izrazu Pitovog lica.

– Ispričaću ti sve – dodade, ali ne sada. Idemo u jednu posetu.

– To nije bilo teško pogoditi – osmehnu se Pit. – Kod Saikua, a?

– Tačno. To zaista nije bilo teško pogoditi...

Tetsuo Saiku bio je nekrunisani kralj čitave jedne četvrti koju su nastanjivali siromašniji Japanci naseljeni u San Francisku, dopunjavajući tako konglomerat nacija i rasa koje je, za re-

lativno kratko vreme, privukao bogati grad na Zapadnoj obali. Solidne veze sa političarima omogućavale su mu da bez mnogo uzrujavanja vodi svoje poslove koji su upućenije podsećali na ledeni breg; jedina razlika bila je u tome što se kod ledenog brega nad površinom vidi bar jedna petina, a od Saikuovih poslova teško da je na površinu izbijao i jedan jedini procenat.

Mada i taj jedan procenat nije bio za zanemarivanje, jer su poreznici svake godine izvlačili bar petocifrenu sumu posle pregleda njegovih besprekorno vođenih knjiga. Ostatak poslova, međutim, nije prolazio ni kroz kakve knjige; jedini koji je sve njihove niti držao u svojim kratkim, debelim prstima bio je punački japanski gospodin, okruglog lica i ljubaznog osmeha kojim je bezuspešno pokušavao da ublaži hladnoću svojih sitnih prasećih očiju.

Zahvaljujući nekom čudnom kodeksu ponašanja, čitav taj kvart obožavao je Saikua kao boga. Bilo je, uostalom, razloga za to: sam Saiku, ili neko od njegovih ljudi, bio je uvek spreman da pomogne zemljaku koji se nalazio u nevolji. Druga je priča bila što su ljudi na taj način upadali u mreže iz kojih se veoma teško izlazilo; najčešći način za to bio je kratak put do dna zaliva sa dvadesetak funti betona na nogama. Ukratko, lepo je bilo imati Saikua za prijatelja, veoma loše stvoriti neprijatelja od njega.

Začudo, od svih svojih poslova Saiku je bio najpoznatiji po jednom koji mu je donosio možda svega jedan promil ogromnih godišnjih prihoda. Bila je to njegova čuvena javna kuća, maskirana kao ugledno kupatilo u japanskom stilu, u kojem su obavezno radile samo veoma mlade i veoma zgodne devojke, pretežno japanskog ili kines-

kog porekla. U tu ogromnu građevinu policajci još nikada nisu ušli; ili bar nisu ušli službeno, u uniformama i sa naložima za pretres, praćeni ogromnim crnim kolima na čiju su pojavu drhtali svi vlasnici javnih kuća u San Francisku i široj okolini. U polusvetu se zuckalo da Saiku, ili neko od njegovih pomoćnika, ima dosije sa podacima o seksualnim ukusima gotovo svih pripadnika gradske policije, naročito onih istaknutijih, zajedno sa veoma opipljivim fotografijama zadovoljavanja tih ukusa sa raznoraznim pripadnicama ili pripadnicima polusveta.

Lesli se suvo nasmešio dok je u pamćenju prikupljao sve ono što se znalo ili naslućivalo o Saikuovim prljavim poslovima. Saiku nije bio tako naivan da se oslonio samo na zaštitu policije i svojih političkih veza: bio je neka vrsta vrhovnog komandanta čitave male armije obučenih i iskusnih ljudi koji su se kleli da ni bataljon američkih marinaca ne bi bez teških tenkova uspeo da uđe u njihovu četvrt. Malo je ko, međutim, uopšte znao za postojanje te armije; najzad nikada se još nije ni ukazala potreba da se na jednom mestu skupi više od četiri ili pet boraca odjednom, pa čak ni onda kada je Saikuovu javnu kuću pokušala da uništi banda razbesnelih anđela pakla zbog toga što je jedan njihov član bio ubijen u kvartu.

O svemu tome Lesli je razmišljao ležeći na Pitovom krevetu u hotelskoj sobi. Uprkos nestrpljenju, nijedna crta na licu nije mu se pomerila. Pit se zaista previše zadržao na jednom relativno jednostavnom zadatku; da iz poznatog skrovišta donese Lesliju nekoliko neophodnih stvari bez kojih nije želeo da pođe Saikuu u posetu.

Mada, u stvari, žurba i nije bila potrebna. Ostatak dana Lesli će, po starom i veoma mudrom običaju, provešti u ispitivanju zgrade u kojoj se nalazila Saikuova javna kuća; proveriće sve prilaze, čak i one koje na prvi pogled izgledaju nepristupačni, pokušaće da otkrije sve stražare, njihove navike, oružje kojim su naoružani. Zatim će, uz pomoć Pita Tabaska, stvoriti plan, jednostavan i efikasan, spreman da bude izmenjen u deliću sekunde ako neki novi činilac pokaže da je takva izmena poželjna i potrebna.

I sve vreme Lesli je u toj ružnoj i prljavoj hotelskoj sobi izbegavao pomisao na Sumiko, devojkicu zbog koje će uskoro, za koji sat, možda i život staviti na kocku. Mudrost koja mu je u teškoj školi bila ulivena u svaki delić tela. Znao je da čovek koji se prepusti osećanjima ima mnogo manje izgleda za uspeh od mašine koja kompjuterskom tačnošću, ali ljudskom elastičnošću, sprovedu jedan dobro zamišljen plan.

Tih koraci oklevajući su se približavali vratima sobe 103. Lesli podiže pogled. Neka žena... da li se to vraća Pitova prijateljica?

Neko je zakucao na vrata sigurnom rukom i Lesli se osmehnu. Žena koja zna šta hoće...

– Da?

– Mogu li da uđem? – prijatan, malo promukao glas iskusne, zrele žene.

– Samo napred.

Bila je to ona crnka koju je već video u hodniku; ovoga puta potpuno obučena, ali tako da samo još više privuče pažnju muškaraca na svoje telo. Kratka suknja otkrivala je duge noge u crnim čarapama; crno je bilo i rublje koje se naslućivalo ispod providne tamne bluze.

Zatvorila je vrata za sobom i stala,

dozvoljavajući Lesliju da se divi njenom telu.

Čutanje je potrajalo čitavih nekoliko minuta.

– Da li je ovo bilo dovoljno? – upita žena tiho.

– Nije.

– Treba li možda da se svučem?

– Hvala. Već sam video sve što me zanima.

– Jutros u hodniku – nasmeja se žena i priđe stolici odgurnutoj u stranu. – Mogu li da se poslužim viskijem?

– Izvoli.

Lesli se ispravi na krevetu i naličjoj viskija u čistu čašu na stolu. – Čemu mogu da zahvalim za ovu posetu?

Žena je sa uživanjem iskapila viski, kao da nije čula njegovo pitanje.

– Uh, ovo je bilo dobro – uzdahnu. – Pa; vidiš... stvar je dosta jednostavna...

– Treba ti para? – osmehnu se Lesli.

– Vidi se da dobro poznaješ žene – nasmeja se i crnokosa posetiteljka. – Naravno, ne tražim ti na zajam... to, valjda, i sam znaš?

– Pretpostavljao sam – progundala Lesli. – Koliko?

Ona je stručnim okom procenjivala njegovu jednostavnu odeću.

– Paaa... dvadeset dolara bi bilo dovoljno...

– I šta dobijam kao protivuslugu?

Lice žene pokazivalo je da počinje da se dosađuje. – Do đavola, znaš tarifu... a i dvadeset dolara nisu neke pare, zar ne?

– Oho! – Lesli podiže obrve. – Možda nudiš i nešto posebno?

Ženine oči zasvetleše.

– Sad već govoriš mojim jezikom – reče. – Nudim sve što poželiš. Naravno...

– Naravno, to staje mnogo više, a?

Pedeset?

– Pedeset. Ali samo za tebe... zgođan si, znaš li to?

– Isuviše dobro – progundā Leslie. – Slušaj, sam imam posla. Evo ti pedeset dolara, a protivvrednost ću potražiti drugom prilikom, kad budem imao više vremena. Važi?

Žena uzdahnu, ali njena ruka vešto smota novčanicu od pedeset dolara. – Nije baš profesionalno od mene, znaš – reče – ali šta mogu kad mi treba lova... Vidimo se uskoro, a?

– Prvom prilikom – obeća usrdno Leslie.

Ona je još stajala nad njim, neodlučno lupkajući prstima po stolu.

– Još nešto? – upita Leslie.

– Ništa... zgođan si, to sam ti već rekla, a?

– Dva puta.

– Aha... Slušaj, neka posao ide do đavola... da ti vratim lovu, pa da se malo volimo, onako... prijateljski?

– Rekao sam ti da nemam vremena – nasmeja se Leslie. – A drugo, gde ćeš posle naći pare?

– Uvek se nađe neka budala željna malo ženskog mesa – crnka ravnodušno sleže ramenima. – Pa dobro, kad već nećeš...

Nagla se nad njega, i pritisla svoje usne na njegove. Leslie oseti da mu se prsti, i protiv njegove volje, zarivaju u njene mišice. Njen vreli jezik govorio je mnogo, obećavao još više...

Žena polako skliznu na kolena pred njega i spusti mu glavu na grudi.

– Hajdemo u moju sobu... hoćeš li?

– Zašto ne ovde? – promuklo upita Leslie.

– Ne znam... moja soba je lepša – šapotala je žena. – Idemo li?

Lesli ustade i žena se čitavim svojim čvrstim telom pribi uz njega. – Požu-

ri...

– Gde ti se žuri?

– Tebi se žuri, glupane – nasmeja se ona. – Je li, nisi odavno bio sa ženom, a?

– Nisam – osmehnu se Leslie. – Tri dana...

– Samo tri dana? – Meni se čini da je to trajalo mnogo više? Da nisi bio slučajno u vojsci?

– Ja? Otkuda ti ta ideja?

– Bez veze – sleže žena ramenima. – Idemo, ili ne idemo?

– Idemo, idemo. – Leslie se malo naže i podiže je na soje snažne ruke. Ona lako kriknu od uzbuđenja.

Hodnik je bio prazan, tako da niko nije mogao da se začudi neobičnom prizoru za hotel »Minami«. Iza zatvorenih vrata njene sobe, sa još spuštanim roletnama, žena skliznu iz Leslievog zagrljala.

– Samo čas – šapnu. – Idem u kupatilo... svuci se...

Pokreti sa kojima je sa sebe zbacila suknju i bluzu bili su vešti i elegantni. Crne providne gaćice i prsluče stvarali su lep kontrast na njenoj blistavobeloj koži. Ona je to očigledno dobro znala, Leslie je već imao prilike da se uveri kako joj prsluče ni najmanje nije potrebno.

Čim su se vrata kupatila zatvorila za njom, Lesliejeve oči se suziše. Jednim skokom se našao kraj vrata i prislonio uvo na njih, nastojeći da nešto razabere u šumu vode koji se trenutak kasnije začuo iz kupatila.

Nije bio siguran, ali je imao utisak da žena nije pod tušem, već u drugom uglu kupatila, gde nešto tiho radi. Oprezno se odmakao i seo na udobnu, široku postelju, licem okrenut vratima kupatila.

Šum vode u kupatilu prestade i vra-

ta se otvoriše. Lesli se osmehnu. Žena je i dalje bila u donjem rublju, potpuno suvom, koliko je oдавде video. Trenutak kasnije se i dodirom uverio u to, kada je ona ponovo klekla pred njega. Uvijajući se čitavim telom lagano je zbacila sa sebe i poslednje delove odeće.

– Sviđa li ti se ovo? – šapnula je podižući pogled prema njemu.

– I te kako – osmehnu se on. – Izvini za trenutak ... ali i ja moram u kupatilo ...

– Hoćeš li da dođem da te ja operem? – čežnjivo upita ona. – Kladim se da ti to još nijedna nije radila, a?

– Misliš? – nasmeja se Lesli. – Neec ... hvala, ali znaš kako je ...

– Požuri! – dobaci ona za njim. Ispružila se na krevetu i rukama blago milovala pune grudi, uvijajući kukovima.

Lesli nije ponovio njenu grešku. Zaista je nekoliko trenutaka stao pod tuš, a onda se iskrao do ugla u kojem je čuo ženu.

Kameru nije bilo teško otkriti, nevesto skrivenu iza malog ormančića na zidu kupatila. Lesli se osmehnu i zaviri kroz okular. Svetlo u prostoriji je bilo slabo, ali se jasno videla postelja i belo telo žene na njoj, sad nepokretno, sa glavom malo odignutom sa jastuka kao da nešto napeto osluškuje.

Da li onaj za koga žena radi želi samo besplatne pornografske filmove ili nešto više?

Lesli sleže ramenima. To će već nekako doznati ... Sem toga, prisustvo kamere svakako će inspirisati ženu da da sve od sebe, znajući da će njen nepoznati gazda svakako pogledati film. Prema tome ...

Još nekoliko trenutaka pod tušem, a onda Lesli izađe brišući se velikim

peškirom. Žena ga dočeka sa osmehom.

– Nisam se prevarila – reče promuklo – zaista si dobro opremljen da zadovoljiš nas sirote male ženske ...

– Čekaj, ko kome ovde plaća? – nasmeja se Lesli. – Ja tebi, ili ti meni?

– Do đavola i lova! Osećam da će ovo što dolazi vredeti više od svih para na svetu ... Je li, voliš li to da radiš na svetlosti? Mnogi vole, ja na primer. Da upalim?

Ako je kamera bila skrivena nevesto, ona je bar osvetljenje bilo urađeno veoma profesionalno. Zgodno razmeštene snažne svetiljke su osvetljavale postelju tako da kameri ne može promaći ni jedan jedini detalj igara koje su se, bez sumnje, tu često vodile.

– Nije loše – zavrte Lesli glavom. – Nije loše, zaista. Samo, da nam ne bude vrućina od ovolikih sijalica, a?

– Pa šta? Malo znoja nikada nije smetalo – zakikota se žena. – Hajde dođi već jednom ...

Po prvim pokretima njenog tela Lesliju je bilo jasno da ima posla sa pravom umetnicom u svom zanatu, veoma veštom da muškarcu koji je s njom odglumi koliko uživa u njegovim zagrljaju.

Ali je to gluma bila samo u početku; nekoliko trenutaka kasnije žena ispusti tih krik u kojem se iznenađenje mešalo sa zadovoljstvom. Njene oči, do tada zatvorene, širom se otvoriše i ona se sa ushićenjem zagleda u Leslija.

– Hej ... pa to je dobro, stvarno dobro ... – šaputala je grčeći se pod njim. – Hajde još ... još ...

Nisu štedeli jedno drugo tako da su im tela dvadesetak minuta kasnije bila oblivena znojem. Duboko uzdahnuvši, žena klonu nastrag na uzglavlje. Teško je disala, ali joj je na usnama lebdeo za-

dovoljan osmeh...

Otvorila je oči tek kada je Lesli ustao i krenuo prema kupatilu.

– Kuda ćeš?

– Čini mi se da sam ti rekao da mi se zuri...

– Ahhh... – malo razočarano uzdahnu ona. – Je li... viđaćemo se češće, a? Bila sam ti dobra?

– Više nego dobra – osmehnu se Lesli. – Viđaćemo se češće.

Bilo je dovoljno svega nekoliko trenutaka da film koji se nalazio u kameri bude beznađežno uništen. Lesli se lagano opuštao pod naizmeničnim mlazovima hladne i tople vode.

Kada se vratio iz kupatila, žena je još uvek ležala u položaju u kojem je ostavio. Gledala ga je radoznalo svojim ogromnim crnim očima dok se oblaćio.

– Hej! – zakikota se iznenada. – Pa nisam te još pitala ni kako se zoveš!

– Nisam pitao ni ja tebe.

– Oho! Želimo da ostanemo anonimni, je li? Što se mene tiče, ja svoje ime ne krijem. Ja sam Brenda... a zovu me Brenda Mesožder...

– Ne moraš govoriti zašto – nasmeja se Lesli. Seo je kraj nje na postelju i pogladio po grudima mokrim od znoja. Njegove ruke su znalački prelazile po njenom telu, tražeći nervne završetke u dobro poznatim zahvatima akupresure. Umorna i već opuštena, žena je postala poslužni instrument u njegovim rukama i oči su joj se sklopile uz dubok uzdah.

– Kako se zoveš? – šapnu Lesli.

– Brenda Montero... – automatski je odgovorila žena ne otvarajući oči.

– Ovde stanuješ?

– Ovde?

– Voliš li da posmatraš svoje telio, Brenda?

– Volim.

– U rukama muškarca?

– Da... da...

– I na filmu?

– I na filmu... – na njenim usnama zaigra srećan osmeh. Disala je duboko kao da spava.

– Ko snima filmove, Brenda?

– Miki...

– Ko je Miki?

– Miki je moj dečko...

– Od kada snima?

– Odavno...

– Ovde?

– Ovde... pre pet... da, pet dana...

Zena se malo trže i oči joj se na trenutak uznemireno otvore, ali je Lesli umiri nežno joj pritiskajući poznata mesta na vratu. Ona ponovo duboko uzdahnu i utonu u stanje nalik snu.

– Brenda... ko dolazi u tvoju sobu?

– Muškarci... ali Miki zahteva da biram...

– Kako?

– Rekao je... samo visoki, snažni, zgodni... ako se neko takav pojavi da ga pozovem u sobu...

– I ko gleda te filmove?

– N-n-ne znam... Miki ih nosi...

– Kako tvoj Miki izgleda? Je li lep?

Usne joj se ponovo razvukoše u srećan osmeh. – Miki... kao bog... krupan... ogromna ramena... duga plava kosa, plave oči...

– Kako mu je pravo ime?

– Majkl Ogilvi...

– I gde mogu da ga nađem?

Iako je i to pitanje bilo postavljeno tihim, monotonim glasom, kao i sva pitanja pre njega, žena se ponovo trže i otvori oči. Ovoga puta čak je i sela i zbunjeno se zagledala oko sebe.

– Šta...?

– Sve je u redu, Brenda – osmehnu se Lesli. Bio je zadovoljan i onim što je

do sada doznao. Očigledno, čak u podsvest žene bilo je urezano da ne sme odati skrovište svog Mikija. Majkla Ogilvija, ako je čak i njoj rekao pravo ime...

– Jesam li spavala? – zbunjeno reče žena. – Čudno, čini mi se...

– Da, malo si odspavala – osmehnu se Lesli. Dodirnuo joj je usnama obraz. – Idem, Brenda. Sada možeš mirno da spavaš...

Na vratima je zastao da je još jednom pogleda. Glava joj je nemoćno klonula na jastuk i ona je mirno spavala potpuno opuštajući svoje savršeno telo...

* * *

Tabasko Pit je nervozno koraćao po sobi sa rukama u džepovima uskih farmerki.

– Gde si do sada? – dočeka uzbudeno Leslija. – Čekam te već pola sata!

– A koliko sam ja tebe čekao pre toga? – osmehnu se Lesli. – Je li sve u redu? Dugo si se zadržao.

– Sve je tu – Pit pokaza glavom prema duguljastom zavežljaju na postelji. – A zadržao sam se zato što sam najpre tri puta proverio da li me neko prati. Uostalom, sam si to zahtevao...

– Izvini. Izgleda da sam i ja postao nestrpljiv...

– Ti? – Pit podiže obrve. – Ako je to tačno, a sve mi se čini da nije, to bi bio loš znak, Les. Šta si radio sve ovo vreme?

– Bio sam u poseti, tu u susedstvu. – Oho? Pusti da pogodim... ona, crnka, Brenda?

– Svi je, znači, već poznaju – nasmeja se Lesli otvarajući zavežljaj čvrsto uvezan tankim svilenim užetom. Prsti su mu sa uživanjem pomilovali glatki

metal korica dugog samurajskog mača. Drška mu je prirodno pala u šaku, kao da je i taj mrtvi predmet zeli-no očekivao susret sa svojim gospodari-rom.

– Kako da ne – slaže Pit ramenima. – Uostalom, ne bi je uzalud zvali Mesozder...

– Da nisi i ti bio zvezda u jednom od njenih filmova?

– Filmova? Kakvih filmova?

– Nisi to znao? Dama, ima kameru skrivenu u kupatilu...

– Aha! Zato, znači, ona prokleta svetla oko postelje – promrsi Pit.

– Šta je? Bojiš se da se nisi dobro pokazao? – isceeri se Lesli.

– Ne, do đavola... kladim se da je sa mnom dobila jedan od najboljih porniča u istoriji Amerike... bila je to akcija od početka do kraja. Smeta mi što to nisam sam otkrio, eto šta!

Predmeti koje je u međuvremenu Lesli raširio po postelji predstavljali su fantastičnu zbirku kojoj bi malo ko znao namenu; izuzetak su verovatno bili na Zapadu retki poznavaoči japanske kulture, posebno tradicionalnog oružja ratničke klase samuraja.

Naravno, onaj koji bi prebrzo zaključio da je pred njim oružje samuraja pogrešio bi; samuraji jesu koristili deo tog oružja, ali nikada sve, ili nikada sve to oružje odjednom...

Čak i Tabasko Pit, koji je to oružje poznavao iz dugogodišnjeg druženja sa Leslijem, sa poštovanjem je posmatrao retku zbirku predmeta namenjenih ubijanju na stotinu i jedan način. Daleko od toga da bude bezopasan, kao majstor praktično svih bori-lackih veština, Tabasko Pit je uvek bio spreman da prizna kako je Lesli Eldridž u stanju da i bez oružja izađe na kraj sa trojicom momaka njegove sna

ge i veštine.

– Saikuu se loše piše – osmehnu se on i zavrte glavom. – Hoćemo li najpre da ručamo, pa onda u izviđanje, ili ...

– Najpre u izviđanje, jer se može dogoditi da i ne stignemo da ručamo. Iskrsnuo je još jedan posao ...

– Još jedan? Zar ti Saiku nije dovoljan?

– Ovo je možda čak i važnije od Saikua – tiho je govorio Lesli, gladeći korice mača. – Postoji mogućnost da je Brenda ubačena ovamo da bi kontrolisala mene. U hotelu je tek od pre pet dana, a rekla mi je da su joj skrenuli pažnju da drži na oku samo visoke i krupne ljude ... To bi moglo da se odnosi na mene, zar ne?

– Kao i na mene? – osmehnuo se Pit. – Ta ideja nije bez osnova ... mnogi znaju da ja ovde često navraćam, premda sam mislio da veza između tebe i mene veoma teško može da se ustanovi. Ti, dakle, veruješ da Brenda radi za nekog?

– Ubeđen sam u to – klimnu Lesli glavom. – Pomenula je i svog dečka Mikija koji nekud nosi snimljene filmove. Pravo ime mu je Majkl Ogilvi ... ako je i njoj rekao pravo ime, naravno.

– Lepi Miki – sleže Pit ramenima. – Znam ga. Podvodač. Ovo sa filmovima liči na njega. Samo, Les, ima tu još nešto ...

– To sam i pretpostavljao. Koliko znaš o njemu?

– Ne mnogo. Često ga viđaju u društvu sa Maldinijem ...

Lesli je nekoliko trenutaka napeto razmišljao, ali onda odmahnu glavom. – Ne, ono što su meni napravili nije Maldinijev stil. Uostalom, on ovde predstavlja Majiju, a ja sam uveren da je moj protivnik neko drugi. Treba ga tražiti u vojnim ili političkim krugovi-

ma, Pite.

– He-he! – zacereka se Pit. – Očigledno ne poznaješ dovoljno Maldinijeve poslove. Sećaš se onog štrajka u vojnoj industriji prošle godine?

– Da. Šta ima Maldini s tim?

– Na prvi pogled ništa – sleže Tabasko ramenima. – Međutim, vođe štrajka su se veoma brzo predomislili, a neki od njih su jednostavno nestali. A zna se ko takve poslove obavlja na Zapadnoj obali.

– Maldini?

– Maldini, odnosno neko od njegovih ljudi. Ima najmanje petnaest godina kako Maldini nikoga nije ubio svojim debelim rukama – prezrivo reče Pit.

– Ham ... Nikada ne bih pomislio da takvi ljudi koriste Maldinijeve usluge. Uostalom, zašto da ne? To su prilično beskrupulozni tipovi, od saradnje sa Maldinijem mogu imati samo korist. Samo što će to biti veoma teško dokazati ...

– A od kada ti tražiš dokaze? – iznenadi se Pit. – Da nećeš možda da ih predaš sudu?

– Ne pada mi na pamet – nasmeja se Lesli. – Gde možemo da nađemo tog tvog Lepog Mikija?

– Nije problem. Neće biti potrebno da obiđemo više od tri noćna lokala. Miki ima ustaljene navike, što je u njegovom poslu i potrebno; svake večeri obilazi svoje devojke da bi pokupio pazar ...

– Što znači da ne leže rano, a? Utoliko bolje ... potražićemo ga kad svršimo sa Saikuom ... Iznajmio si i kola?

– Jesam. Dole su, iza ugla. Možemo da krenemo kad god hoćeš.

Oružje je ponovo bilo vraćeno u zavežljaj, sem nekoliko sitnih predmeta koje je Lesli vešto rasporedio po svom

telu i odeći. Nekoliko trenutaka kasnije njih dvojica su bili u kolima i Pit ih je povezao u pravcu Saikuove javne kuće.

Bilo bi, naravno, previše upadljivo da su neprestano kružili u kolima oko zgrade. Prošli su jednom, veoma lagano, dok je Lesli pažljivim pogledom ispitivao prilaz sa te strane, ulazna vrata i prozore sa ulice, zadovoljno klimnuvši glavom. Gotovo čitav sat izgubili su u laganoj šetnji oko zadnje strane, na izgled zauzeti veoma živim razgovorom koji je na momente prelazio u pravu svađu. Posle toga zauzeli su mesto kraj prozora u baru preko puta, držeći na oku sve koji su ulazili ili izlazili iz zgrade, mada takvih nije bilo mnogo. Istina, javna kuća radila je dvadeset četiri časa dnevno, ali je najveći broj posetilaca ipak više voleo noć.

– U redu, Pite – reče Lesli iskapivši svoj konjak. – Video sam dovoljno. Sada idem unutra.

– A ja?

– Čekaj me u kolima. Nije dobro da te sada vide, jer ćeš večeras morati da uđeš još jednom, otvoreno, kao mušterija.

– Pa dobro – uzdahnu Pit stežući svoje ogromne pesnice. – Mada sam se uželeo akcije. Malo sam se olenjio otako tebe nije bilo, znaš.

– Ne brini... imaćeš akcije koliko god hoćeš. A možda i malo više od toga!

Lesli se osmehnu pred širokim ulaznim vratima oivičenim mermerom, pored kojih je bilo poredano nekoliko tabli sa imenima kompanija koje su pripadale Saikuu ili bile pod njegovom kontrolom. Njihove prostorije, kako je doznao od Pita, zauzimale su prizemlje i prvi sprat i bile održavane

u najboljem redu, spremne da u svako doba dočekaju kontrolu poreznika.

Ni trenutka se ne zadržavajući u oronmom holu ispunjenom strankama i užurbanim službenicima sa harti-jama u rukama, Lesli skrete desno i pride neupadljivim vratima na kojima je pisalo »Službeni ulaz«. Iza njih nalazio se red liftova sa raznim natpisima, ali Lesli odabra vrata čiji je natpis ukazivao da se iza njih nalazi teretni lift.

Osmehujući se u sebi, on pritisnu dugme za treći sprat, iako je veoma dobro znao da su sva ta dugmad kamullaža. Liftom se upravljalo iz kontrolne sobe u potkrovlju, a skrivene televizijske kamere snimale su svakog posetioca. Uz tihi šum, lift krete i zaustavi se na visini koju je Lesli procenio kao drugi sprat. Vrata su se otvorila sama i on kroči u raskošno uređeno predvorje.

U jednoj fotelji sedeo je elegantno obučen mladić, mršavog lica i hladnih očiju. Ispitivački je pogledao Leslija.

Lesli je nastojao da odglumi zbunjelog provincijalca koga je neki iskusniji drugar uputio kod Saikua.

– Japansko kupatilo... mislim... da nisam pogrešio sprat?

– Nisi... nisi – hladno se osmehnu mladić. – Garderoba je tamo – on pokazao glavom na vrata pored sebe.

– Uh... hvala – klimnu Lesli glavom i zakuca na vrata, praveći se da ne primećuje prezriv osmeh čuvara.

– Samo uđi – smejao se ovaj. – Ne moraš kucati, otvoreno je...

Pred Leslijem se ukazao dugi niz uskih kabina, ali nije to bilo ono što je privuklo njegovu pažnju. Oniska devojka crne kose i kosih očiju duboko se poklonila pred njim. Nešto u kroju njenog kimona učinilo se Lesliju neobičnim; zavrteo je glavom kada je

shvatio da taj kimono otkriva mnogo više nego što je to uobičajeno kod klasične japanske odeće.

– Izvolite – tiho je rekla devojka i pružila mu jedan ključ sa table pored sebe.

Lesli je i dalje glumio zbunjenost.

– Ovaj... a novac?

– Platićete kad izađete – osmehnu se devojka. – Ključ od vaše garderobe odgovara i bravi na vratima kupatila... oboja vrata nose isti broj.

– Hvala – klimnu Lesli glavom i gotovo se zadržao u pravcu vrata koja su nosila broj njegovog ključa. Kabina je bila uska, ali racionalno iskorišćena. Svukao je svu odeću sa sebe i navukao besprekorno čist kimono. Nekoliko trenutaka je razmišljao šta da učini sa skrivenim oružjem, jer je postojala mogućnost da neko pretrese odeću, ali se konačno odlučio da ga ponese.

Uostalom, svi ti sitni metalni predmeti u svoje vreme su bili i načinjeni tako da se mogu sakriti čak i samo pod kimonom...

Devojka ga je čekala na izlazu sa podebelom knjigom u luksuznom povezu. – Izvolite naš katalog – reče sa osmehom. – Vaše kupatilo je u ovom hodniku, četvrta vrata desno.

– Katalog? – radoznalo reče Lesli. – Kakav katalog?

S malo napora uspeo je da natera sebi krv u glavu i tako odglumi uverljivo crvenilo u licu pri pogledu na jednu od slika koje su se pokazale u otvorenoj knjizi. Na devojčini usnama lebdeo je lini osmeh.

Zatvorivši knjigu brže nego što je otvorio, Lesli pohita niz hodnik, uveren da posle ove male predstave niko od personala neće posumnjati u njega.

Tiho je zviznuo od divljenja kada je za sobom zaključao vrata, pažljivo iz-

olovana tako da u hodnik ne propuštaju ni najmanji zvuk. Usred velike prostorije nalazio se plitak bazen ispunjen prozračnom vodom, u jednom uglu tuš zaklonjen plastičnom zavesom. Pored drugog zida pružao se niski, već na prvi pogled veoma udoban ležaj.

Ali još nije smeo da se opusti; negde u ovoj prostoriji svakako se takođe nalazila televizijska kamera i na nekom monitoru u zgradi neko je možda u ovom trenutku pratio svaki njegov pokret, naročito zato što je posetilaca bilo veoma malo.

Prirodnim pokretima Lesli zbaci kimono sa sebe i priđe tušu. Dok se sa uživanjem trljao, oštro je posmatrao svaku stopu prostorije. Najpogodniji položaj kamere bio bi otprilike tamo, na zidu preko puta ležaja...

Leno išetavši ispod tuša, on se spusti na ležaj i dohvati katalog. Ispod veoma kvalitetnih fotografija Saikuo-vih devojaka nalazio se sažet tekst sa podacima o tome kakve sve želje one ispunjavaju posetiocima i koliko svako od tih zadovoljstava staje. Dok je prelistavao knjigu praveći se da je opčinjen njenim sadržajem, Lesli je ispod oka motrio zid preko puta sebe.

Kamera se nalazila skrivena među razvratnim linijama reljefnog ukrasa na zidu. Trebalo je još smisliti način kako da se zaslepi...

Leslijevo lice ostalo je nepomično i kada je naišao na sliku devojke koju je tražio, možda su mu se zubi samo na trenutak stisli tvrđe nego obično.

Sumiko je sedela na stolici, potpuno naga, raširenin nogu, sa rukama u kosi. Njene male, čvrste grudi bacale su meke senke na svetlu kožu. Međutim, pogled crnih dubokih očiju sada je bio prazan i nezainteresovan...

Lesli s gađenjem pročitao tekst ispod slike. Da, Sumiko je sve to znala, možda i bolje od drugih devojaka iz kataloga. Ali...

Razlika je bila u tome što je Sumiko pripadala njemu!

Odbacivši katalog od sebe kao da se konačno odlučio, Lesli prođe interfonu kraj vrata. Pritisnuvši dugme, dao je broj svoje i broj 32... broj pod kojim se Sumiko nalazila u katalogu.

– Broj 32 je slobodan – javi se prijetan ženski glas. – Budite ljubazni i sačekajte nekoliko trenutaka...

Zadovoljno se osmehnuvši, Lesli se vratio u ugao i ponovo otvoritiuš, ovoj puta pustivši potpuno vrelu vodu.

U trenutku kada je neko zakucacao na vrata, mala prostorija bila je ispunjena parom koja se brzo kondenzovala na hladnijim zidovima. Lesli je bio uvjeren da je objektiv kamere zamagljen, tako da se na monitoru neće vidjeti nikakvi detalji. To se možda nekome moglo učiniti i sumnjivim, ali Lesli nije verovao u to: posetioci javne kuće verovatno su imali i čudnije navike od te...

Otvorio je vrata i devojka je skliznula pored njega sa ukočenim osmehom na licu. Ako je bila iznenađena oblikom pare, to nijednim gestom nije pokazala. Stala je između postelje i bazena i upitno pogledala Leslija. Potrajalo je to nekoliko trenutaka i on se sve vreme morao boriti sa željom da joj priskoči i stegne je u zagrljaj.

»Pit je u pravu«, mislio je. »Ona me više ne poznaje. Sumiko... moja Sumiko više me ne poznaje!«

Protumačivši njegovo oklevanje kao želju da preuzme stvar u svoje ruke, devojka, uz isti onaj ukočen osmeh na licu, lagano raširi svoj kimono na ramenima i pusti da joj sklizne na pod.

Stajala je mirno, ravnodušno se izlažući njegovom pogledu, kao da je potpuno sama.

Lesli iznenada obliza suve usne. Želeo je samo da je vidi, da pokuša da je podseti na sebe, da joj na neki način pokaže da će je uskoro osloboditi ovog ponižavajućeg položaja; sada, međutim, mislio je samo na jedno: na nju, na njeno telo koje je tako dobro poznavao...

Nije se čak ni iznenadila žestini s kojom je šćepao u zagrljaj i povukao na ležaj. Prepustila mu se kao lutka, čineći tek nekoliko pokreta koji su mu omogućavali da zauzme udobniji položaj i lagano ga stimulisali na što jače uzbuđenje, ono što ja na ovakvim mestima uvek predstavljalo samo surogat za istinski, iskreni doživljaj između dvoje ljudi koji žele jedno drugo.

Lesli se zagleda u njene prazne oči, tražeći u njima bar senku one strasti kojom su nekada gorele u njegovom zagrljaju. Umesto grube želje, on oseti sažaljenje prema devojci: suviše dobro je znao šta znači uništiti nekom pamćenje i oteći mu uspomene, ono što svakom čoveku ponekad znači i više od života...

Međutim, komedija se morala odigrati do kraja za ljubav nepoznatih posmatrača koji su možda sedeli pred ekranom monitora. Ona je znalački odgovarala na njegove pokrete, jer je njeno telo pamtilo bolje od mozga...

Iznenada, lice Sumiko se zgrči i ona tiho jeknu. U čelo joj se ureza oštar bol i ona prinese ruku glavi...

Zadržavajući dah, Lesli nežno prođe prstima kroz njenu gustu crnu kosu. Ožiljak koji je napipao bio mu je već dobro poznat...

Isti takav ožiljak i on je imao na glavi!

Podigavši devojku na ruke, Lesli je odnese do bazena i njih dvoje skliznuše u toplu vodu. Nežnim pokretom on spreči Sumiko da mu učini ono što je mislila da treba da učini. Ležao je pored nje sklopljenih očiju, osećajući kako mu se u grudima skuplja užasan gnev.

Ljudi koji su ovo učinili njemu, umreće, to je znao već odavno. Ali za ovo što su učinili Sumiko... nijedna smrt nije bila dovoljno strašna!

Privukao je u zagrljaj i spustio usne u njenu kosu. Morao je pokušati još jednom.

– Sumiko... – šapnu tiho.

– Molim?

– Ti se ne zoveš Sumiko?

– Ne. Zovem se Jukio...

– Poznaješ li Leslija? Leslija Eldridža?

Devojka sanjivo odmahnu glavom.

– Nikada nisam čula to ime...

Uzdahnuvši, Lesli se odvoji od nje, boreći se sa svojim razočaranjem. Zahvaljujući snazi volje, on je uspeo da se odupre i da savlada veštački izazvanu amneziju. Sumiko, očigledno, nije imala snage za to...

Ostajao je, ipak, drugi deo njegovog plana. Morao je doznati tačan raspored prostorija na ovom spratu i spratu iznad, utvrditi koliko ima personala i gde su sve razmešteni stražari.

Ali je najvažnije od svega bilo onespособiti sistem monitora koji je verovatno pokrивao svaku kvadratnu stopu zgrade. A za to je bilo potrebno doznati gde se nalazi kontrolna odaja i koliko ljudi radi u njoj...

Sumiko ga bez iznenađenja pogleda kada je ponovo dohvatio i poneo do postelje. Lak pritisak prstiju na nervne centre istog trenutaka je izazvao nesvesticu kod nje. Znao je da se neće

najbolje osećati kada se osvesti, ali je u ovom trenutku morao imati potpuno slobodne ruke.

Skliznuo je na pod nadajući se da zamagljena kamera neće uhvatiti taj pokret. Dohvativši svoj kimono sa poda privukao se do vrata i samo ih malo odškrinuo.

U hodniku je vladala potpuna tišina. Nastojeći da vrata budu što kraće otvorena, Lesli se kao zmija provuče kroz njih i zatvori ih za sobom. Trenutak kasnije bio je na nogama i hitro navlačio kimono...

* * *

Tabasko Pit je blaženo hrkao sa glavom naslonjenom na volan automobila kada je Lesli konačno izašao iz zgrade. Njegova oštra čula, međutim, nisu čak ni prijatelju dopuštala da ga iznenadi; u trenutku kada je Lesli prišao vozilu, Pit se trgao i okružio pogledom oko sebe. Napregnuto lice obasjao mu je osmeh.

– Sve u redu, a? Dugo si se zadržao.

Lesli se sa uzdahom spusti na sedište pored njega.

– Obišao sam gotovo čitavu zgradu, a to je potrajalo malo duže. Isplatilo se, međutim; sada znam kako i kuda ću noćas ući...

– Video si Sumiko? – tiho upita Pit.

Lesli klimnu glavom. Na licu mu igra ironičan osmeh.

– To zadovoljstvo stajalo me je sto dolara koje će Saiku vratiti sa debelom kamatom.

– Nisi valjda...?

– Upravo tako – klimnu Lesli glavom. – Nadao sam se da će joj se pamćenje vratiti kada me vidi, ali... I zbog čega se tako glupo cerekaš?

– Izvini... ali prvi put čujem da će

vek plaća sto dolara da bi spavao sa sopstvenom devojkom!

– To je zato što se nikada nisi ženio – osmehnu se Lesli, ali mu oči ostadoše ozbiljne. – I taj će dug biti plaćen... ali krvlju! Idemo!

– Kuda?

– Znaš gde je Saikuova rezidencija?

– Kako da ne.

– Tamo idemo.

– Čekaj, zar nećeš da...

– Naravno da hoću, ali želim i da ga opomenem.

Pit zinu.

– Les... je li sa tvojim pamćenjem zaista sve u redu? Ili ja možda nisam dobro čuo? Hoćeš da opomeneš Saikua?

– Saiku je Japanac i dobar borac, bar je to bio u svoje vreme. Moja čast zahteva da mu najavim posetu.

Slegavši ramenima, Pit svoju pažnju posveti vožnji jednom od uskih ulica ispunjenom vozilima i pešacima.

– Prokletstvo – gundao je – pola od ovih tipova ovde nafiksano je do guše... nikad se ne zna kad će ti neki skočiti pod točkove!

Lesli se smeškao zamišljeno vukući dimove svoje cigarete, prve koju je zapalio posle dužeg vremena. I pored njihovog dugog poznanstva, Pit je imao još uvek mnogo da uči o njemu.

– Kako hoćeš da prođeš pored Saikouove vile? – upita Pit kada su ušli u široku jednosmernu ulicu, oivičenu drvoredima. – Polako ili brzo?

– Da prođem? – začudi se Lesli. – Uopšte neću da prođem. Hoću da stanem pred nju.

– On ima čuvare na kapiji, ne zaboravi.

– Znam. Trojicu, tako si mi rekao.

– Tačno. A dvojica su neprestano u zgradici kojoj bi više odgovaralo ime

»bunker«.

– I nikako ne izlaze, a – nasmeja se Lesli.

– Ne. Sem kada ih menjaju druga dvojica.

– Aha! Znači, ipak izlaze, što znači da postoje i neka vrata, je li?

– Okani se vrata – mrzovoljno reče Pit. – Za njih bi ti bila potrebna bazuka... više podsećaju na sef nego na bilo šta drugo.

– Nisi mi rekao... jesu li čuvari Japanci?

– Ovi na kapiji? Nisu. Mada sam čuo da su telohranitelji koji direktno obezbeđuju Saikua isključivo Japanci...

– To je već bolje – osmehnuo se Lesli namrštenom licu drugara. – Ne brini, sredićemo mi njih.

– Mi?

– Zar nećeš sa mnom?

– Nisam nimalo oduševljen, ako već hoćeš da znaš... ta zgrada kraj kapije zaista je bunker, Lesli. Ali, kad nema druge...

– Bilo bi mi lakše s tobom – ozbiljno reče Lesli. – Njihova pažnja bila bi podeljena, znaš.

– Toliko i ja znam – progundā Pit. – Stajemo pred samom kapijom?

– Da. Najnormalnije, kao svi pristojni posetioći.

Nekoliko trenutaka kasnije kola su se propisno parkirala u blizini čelične kapije, jedinog prolaza u zidu visokom najmanje deset stopa koji je sa svih strana opkoljavao Saikuovu vilu i bio, van svake sumnje, jednostavno načičkan senzorima i alarmnim uređajima. Nenaoružani stražar, koji je leno vukao noge na drugoj strani kapije, zastade i sumnjičavo ih odmeri, ali ta dva momka, i pored opasnog izgleda, nisu ga mnogo uzбудila. Zastao je i leno ih odmerio.

»I ovaj pripada ljudima koji su uvereni da je čovek opasan samo kada u rukama ima neko veliko, još bolje bučno oružje«, osmehnu se Lesli u sebi. »Da je ovde sam, lako bih s njim izašao na kraj...

Tu je, međutim, bila i stražarska kućica koja je zaista podsećala na bunker. Prema ulici bio je okrenut samo uski prerez iza koga je Lesli više naslutilo nego video pokret. Znao je da će na svaki sumnjiv pokret iz tog proreza zaštekati mitraljez i zasuti ulicu kišom olova.

– Dobar dan – reče stražaru sa širokim osmehom, zavlazeći prste u svoj široki kožni opasač. – Da li je mister Saiku kod kuće?

– Kako za koga – stražar pljuenu u stranu. – Običaj je da se posetioci najave telefonom ili pismom.

– Zaista? – naivno razrogači oči Pit. – A zar ga ne možete pozvati odavde telefonom i pitati hoće li da nas primi?

– Možda i mogu – iskezi se čovek.

– Ima li telefon u toj kućici?

Lesli je to pitao običnim, mirnim glasom, istovremeno podigavši desnu ruku kao da želi da pokaže na kućicu. Bio je to svakodnevni, obični pokret koji nije izazvao podozrenje stražara u kućici.

Razorna snaga kuglice koju je izvikao ispod opasača bila je daleko veća upravo zato što je eksplodirala u zatvorenom prostoru. Za streleca kakav je bio, nije bilo nimalo teško da je lakim pokretom ubaci kroz rešetke kapije u uski prerez i na taj način eliminiše dva najopasnija čuvara.

Čovek koji je stajao pred njima nije ni shvatio kako je došlo do eksplozije koja je odjeknula u kućici. Stajao je zašeznut, glupavo buljeći u crni dim koji je izbijao kroz prerez, ali su ga

prenule alarmne sirene koje su se gotovo u istom trenutku začule svud oko vile. Dao se u bezglavo bekstvo širokom stazom posutom šljunkom, ne usuđujući se čak ni da se okrene.

– Pite! – prosiktao je Lesli drugaru koji je gledao za beguncem sa širokim osmehom na licu. – Dođi!

Sporazumeli su se jednim pogledom i svaki od njih je u moćne šake šcepao po jednu debelu čeličnu šipku kapije. Trenutak kasnije između njih stvorio se otvor kroz koji je Lesli lako skliznuo.

Buka alarmnih uređaja iznenada se utišala i nad raskošnom vilom zavlada je zloslutna tišina. Lesli se osmehnu. Saikuovi telohranitelji verovatno su bili u sigurnim zaklonima, spremni da svakog ko se pojavi zaspu kišom olova.

Naravno, nijednom od njih neće na pamet pasti da bar još jedno pola časa pomoli nos iz zaklona.

Lesliju je, međutim, bilo dovoljno svega pet minuta. Skrenuvši sa staze kroz žbunje našao se u minijaturnom japanskom vrtu egzotičnog drveća kroz koji je vijugao potočić. Nije nedostajao čak ni mostić, pravo umetničko delo od crnog drveta.

Među prstima desne ruke pojavi se malo sečivo, oštrije od žileta. U mekom drvetu mostića ostade jedna reč napisana sigurnom rukom koja je dobro poznavala drevnu veštinu.

Bila je to jedna reč na japanskom jeziku...

Ako je neko u susedstvu i čuo potmulu eksploziju kod Saikuove kapije, nije obavestio policiju o tome. Ili policija jednostavno nije imala dovoljno ljudi i vozila da stigne na svaki poziv bilo kako bilo, Lesli je nemarno pritisknuo dugme koje je otvaralo kapiju

i išetao na ulicu. Niko nije ni pokušao da ih zaustavi, iako je Pit neprestano bacao nervozne poglede u retrovizor.

– Mislim da smo sada zaslužili ručak – osmehnu se Tabasko kada su bili na bezbednoj udaljenosti. – Šta kažeš na to? Ali samo pod jednim uslovom... da to ne bude japanski restoran!

– U redu – osmehnu se Lesli. – Iako ne znaš šta valja...

Obed koji su pojeli u jednom od malih restorana u blizini obale bio je zaista odličan, premda bi mu više odgovarao naziv večera. Jer, kada su posle jednog sata izašli, nad grad se već spuštao sumrak i svud oko njih počele su da se pale raznobojne svetleće reklame. Kao da je grad tek tada počeo da oživljava; ulice su se ispunile vozilima i prolaznicima koji su polazili u potragu za večernjim zadovoljstvima.

– Kuda sad? – upita Pit lagano se istežući. – Suviše je rano za posetu Sakuovom kapatilu, a? Sem toga... Dženet me čeka u hotelu...

– Pa onda idi – osmehnu se Lesli. – Moja oprema je ovde... ostaje samo da se nađemo ispred kupatila: U deset.

– U deset – klimnu Pit glavom. – Šta ćeš ti da radiš?

– Malo ću prošetati. Treba da udahnem malo svežeg vazduha i koncentrišem se. Ovo večeras neće biti lako, Pite.

– Znam – tiho odgovori Tabasko. – Znam...

Uskočio je u taksi dok je Lesli sa osmehom gledao za njim, a onda se laganim korakom, sa zavežljajem na ramenu, uputio duž obale. Njegovim ušima prijaio je tihi šum talasa koji su milovali stene, još više mu se dopadalo što je ovaj kraj noću bio pust.

»Ako se ne računaju ljubavni parovi«, osmehnu se on za sebe. Koraćao je

lagano, elastičnim korakom, ispitujući ostrim čulima sve što se događalo u blizini. Bila je to navika, jer je bio uveren da mu ovde ne pretili nikakva opasnost.

Osvežen i odmoran, Lesli se nešto pre deset pojavio u mračnoj sporednoj ulici koja se nalazila u blizini Sakuove javne kuće. Pažnju mu je privukao tihi zvižduk.

Pit se, dakle, već nalazio na ugovorenom mestu, u kolima, ali ne onim istim koje su tog dana koristili. Ova su bila veća i prostranija, što je Lesliju i odgovaralo; u njima se morao potpuno presvući.

– Zdravo! – osmehnu se svom drugu. – Kako je Dženet?

– Nikad bolje – odmahnu Pit rukom.

– Nego, Brenda me pitala za tebe...

– I? Šta si joj rekao?

– Rekao sam kako nisam siguran da ću te večeras videti. Naterala me je da joj obećam da ću te potražiti... i ako te nađem da ti kažem da će ona čitave noći biti u »Serklu«.

– Što znači?

– Može da znači dve stvari... ili zaista želi samo tebe, ili...

– Ili je Lepi Miki otkrio da je film uništen, pa me navlači u zamku – krto se nasmeja Lesli. Već je bio zbacio svu odeću sa sebe i sa uživanjem navlačio na sebe kostim od crne svile koji mu se priljubio uz telo, ocrtavajući svaki mišić. Na glavu je navukao tesnu kapuljaču koja mu je otkrivala samo oči, a onda pažljivo počeo da stavlja u pojas oružje koje je odabrao za ovaj posao.

– Večeras nema šminke? – nasmeja se Pit.

– Ima, ima ...

Lesli je upravo otvarao kutijicu sa nekom crnom smesom kojom je hitrim pokretima premazao očne kapke. Nekoliko puta je otvorio i zatvorio oči da ispita efekat. Pit se strese.

– Uhhh ... jezivo izgledaš!

– Tako i treba – muklo odgovori Lesli ispod kapuljače. Sa ljubavlju i pažnjom opisivao je svoj mač, katanu, milujući bogato ukrašenu dršku. – Ja sam spreman; Pite. Možeš da kreneš.

Klimnuvši glavom, Pit upali motor i kola lagano kliznuše ulicom u pravcu javne kuće. Stali su, međutim, nekoliko desetina stopa dalje, na drugoj strani mračne ulice u pozadini zgrade.

– Ja idem, Les – tiho reče Pit. – Naravno, ne znam u kojoj ću prostoriji biti, ali ...

Ali, kad čuješ gužvu ščepaćeš Sumiko i izvući je napolje. Ništa više ne tražim od tebe, Pite ... I ništa više od toga nećeš činiti. Jasno?

Pit pokunjeno klimnu glavom.

– Obećao si da će biti akcije ...

– Nemoj misliti da ćeš Sumiko dobiti tako lako – osmehnu se Lesli. – Oni svakako vode računa o njoj. Pite. Bojim se da ne bude i previše gužve oko nje ...

– Videćemo – neuverljivo progundā Tabasko. Sporo je izašao iz kola, protekao se, a onda lenim korakom krenuo oko zgrade, prema glavnom ulazu.

Lesli je sačekao nekoliko minuta, a onda skliznuo na drugu stranu, tiho zatvorivši vrata za sobom. Nalazio se u senci drveća čije su krošnje padale preko oniskog zida prema ulici.

Zadnja fasada Saikuove javne kuće bila je u skoro potpunom mraku. Jedino se sa minijaturnim prozorčića na drugom i trećem spratu ponegde video prigušeno svetlo. Mračnih prozora

bilo je veoma malo; posao je očigledno išao dobro.

Kao senka Lesli pretrča ulicu i stopi se sa tamnim zidom zgrade. Ulicom je dostojanstveno dolazila grupa starijih Kinceza; jedan od njih je nešto svečano govorio, a ostali su pažljivo klimali glavama.

Najbliži se gotovo očešao o Leslija, ali ga nije primetio. Grupa je čas kasnije nestala iza ugla zgrade.

»Ne bi me iznenadilo da se večeras još jednom vidimo«, osmehnu se Lesli.

Čelične kandže, izvučene iz pojasa trenutak kasnije, bile su čvrsto usade ne u predviđena ležišta na mekoj obuci. Šireći šake i oslanjajući se preko njih celom težinom na zid, Lesli zari kandžu na desnoj nozi u debeli sloj maltera.

Zahtevalo je to gotovo nadljudsku brzinu i spretnost, jer se ni na jednu nogu nije smeo osloniti duže od delića sekunde. Neprestano se pridržavajući raširenim prstima za zid, on je brzo napredovao vertikalno uvis, sve do mračnog prozorčića na drugom spratu.

Tek tu je mogao malo da predahne, čvrsto se držeći za drveni okvir, jer je njegov cilj ležao još čitav sprat više: tamo gde su se nalazile Saikuove privatne prostorije i kontrolna soba sa nizom monitora i alarmnih uređaja.

Odatle je morao početi, jer bi pokušaj da se uđe u bilo koju drugu prostoriju odmah izazvao reakciju osetljivih uređaja i on bi verovatno bio i viđen na nekom od ekrana. Duboko udahnuvši, Lesli produži svoje naporno penjanje, sve dok se njegove oči ne nadoše u visini prozora kontrolne oдаje.

Nije imao neki naročiti pogled, jer je prozor bio mali i postavljen gotovo pod tavanicom prostorije. Lesli razo-

čarano zavrte glavom; nepoznata opasnost uvek je bila veća od poznate, a on odavde nije mogao da vidi čak ni koliko se ljudi nalazi unutra.

No nije dozvolio sebi ni trenutka oklevanja. Čvrsta čelična kuka zarila se u zid nekoliko stopa iznad prozora. Zakačiti na nju tanko svileni užet bila je za Leslija dečja igra.

Još samo nešto; kandže na nogama mogle bi mu smetati u prostoriji sa mekom podlogom. Pažljivo ih je skinuo i vratio u pojas.

Svojim snažnim nogama odbacio se daleko od zida, koliko god je to dozvoljavala dužina užeta. Kao džinovsko klatno, na trenutak se našao u mrtvoj tački, a onda je njegovo snažno telo sa sve većim ubrzanjem poletelo prema prozoru.

Trojici ljudi u kontrolnoj sobi učinilo se da je u prostoriji eksplodirala mina. Niko od njih, uostalom, nije ni mogao da bude siguran u svoje oči. Tek što se dočekao na noge, Lesli je šurikenom, čeličnom zvezdom oštrijomk od brijača, presekao kabl na kojem je visio veliki luster.

Malu prostoriju osvetljavalo je sada samo plavkasto svetlo desetak ekrana kroz koje se kretala jedna neuhvatljiva tamna senka.

Jedan jedini čovek uspeo je da kriknje, prodorno i histerično, ali je i taj krik trajao kratko, veoma kratko. Katana, to užasno oružje iskovanom pre mnogo stotina godina na način koji savremeni kovači nikada neće uspeti da ponove, otvorio mu je utrobu jednim jedinim kratkim potezom.

Drugi čovek ostao je sleđen u okretnoj stolici ispred niza ekrana, buljeći u pod pred svoje noge, tamo gde je ležala odsečena ruka kojom je hteo da pritisne dugme alarma. Lesli ga je pogo-

dio u prolazu, hitajući da se najpre obračuna sa trećim čovekom koji je imao najbolje reflekse; u ruci mu se stvorio veliki revolver, uperen Lesliju u stomak.

U nesigurnom svetlu nije se odličio da odmah puca u varljivu senku koja mu je treptala pred očima; i taj trenutak oklevanja stajao ga je života. Saken, čelična strelica premazana smrtonosnim otrovom, zarila mu se u vrat. Ukočeno telo je potmulo tresnulo o pod.

Za onoga na stolici bilo je dovoljno vremena da drugom rukom pritisne dugme, ali on više nije mislio na to. Rezignirano je dočekao oštri vrh katane koji mu se nemilosrdno zario u srce. Njegovo prazno lice ostalo je na stolu, osvetljeno svetlošću sa ekrana na kojem je jedan par vatreno vodio ljubav.

Lesli hitrim pogledom prelete sve ekrane. Sumiko nije video, ali je zato video Tabasko Pita. Protivno svojim navikama, on je potpuno obučen ležao na postelji i uživao u predstavi koju je samo za njega priređivala jedna krupna dama sa ogromnim oblinama.

Ali nije bilo vremena za uživanje u tom, ili nekom drugom privlačnom prizoru koji se nudio na ekranima. Leslijevi prsti preleteše preko dirki koje su uključivale pojedine kamere, menjajući slike na ekranima.

Sumiko, međutim, nije bilo nigde...

To je značilo samo jedno: u Saikuo-vim prostorijama. Veliki gazda, naravno, nije dozvolio da se u njima montira bilo šta drugo osim alarmnih uređaja.

Samo, Saiku je bio lukav. Ako je Sumiko kod njega, posle one opomenne... to bi moglo značiti...

»Ali ne«, Lesli odmahnu glavom. Saiku nije mogao znati za vezu između

Sumiko i njega. Postoji i mnogo jednostavnije objašnjenje za to...

Kamera u hodniku pokazivala je stražara pred Saikuovim vratima, Japancu obrijane glave i niskog čela, građanog kao sumo rvač. »To verovatno i jeste«, pomisli Leslie. On sam nije predstavljao nepremostivu prepreku, ali je Leslie znao da u prostoriji preko puta dežura ostatak Saikuovih telohranitelja. Pažljivo je proučavao njihova lica na ekranu. Još četiri čoveka...

Jedan od njih privuče njegovu pažnju. Sedeo je opušten na japanskom tatamiju, prekrštenih nogu, sa rukama na dršci katane. I pored prividnog mira, delovao je opasnije od ostale trojice koji su živo razgovarali nad dobrom načetom flašom sakea.

»Tom čoveku neće promaći ni najmanji šum iz hodnika«, mislio je Leslie. »Biće teško, veoma teško...«

Preko lica pod maskom prelete mu lukav osmeh. Mrak je uvek bio najbolji saveznik ljudima kakav je on; a mrak će ovoga puta korisno poslužiti i kao signal za Tabasko Pita da je vreme da se ubaci u igru.

Razvodna tabla za čitavu zgradu takođe se nalazila u kontrolnoj odaji, zaštićena poklopcem od pleksiglasa. Nije bilo vremena da traži ključeve kod nekog od trojice koje je oborio; jedan udarac pesnicom stvorio je dovoljno prostora da provuče ruku i povuče naniže polugu sa crvenom drskom.

Prokletstvo!

Saiku ništa nije prepuštao slučaju. Samo delić sekunde kasnije ekrani su ponovo zatreptali, a do Leslieja je dopro prigušen zvuk agregata koji je ulazio u pogon.

Srećom, i on se nalazio u istoj prostoriji, ali je Leslie izgubio nekoliko dra-

gocenih sekundi dok je prekinuo dovod goriva. Mrak se sklopio oko njega i on je hitrim korakom izjurio u hodnik, tiho zatvarajući vrata za sobom.

Prekasno... njegovim izvežbanim očima bilo je dovoljno i ono malo svetlosti koja je kroz prozore dopirala spolja. U hodniku pred Saikuovim vratima sada je bilo svih pet ljudi, ali ne naročito opreznih. Do Leslieja su doprli njihovi prigušeni glasovi. Očigledno se nisu nadali nikakvoj opasnosti...

Jedan tih i oštar glas izgovorio je nekoliko reči na japanskom i zavladała je tišina. Leslie steže zube. Čovek sa katanom preuzeo je stvar u svoje ruke i utišao ostale. Jedan, ne dvojica će uskoro krenuti prema kontrolnoj sobi da vide šta se to dogodilo. Jedan će ući da obavesti Saikua da je sve u redu... ostali će se rasporediti oko vrata kako bi sprečili pristup svakom nezvanom gostu...

Pet protivnika, od kojih jedan veoma opasan. Leslie duboko udahnu vazduh i čvršće steže svoj katana mač...

Priljubljen uza zid, gotovo sliven sa njegovom površinom, Leslie je grozničavo razmišljao. Dvojicu, koji su mu prilazili neoprežno, mogao je da obori lako... ali nipošto i bešumno. Biće to sasvim dovoljno da na opreznost upozori preostalu dvojicu. A i treći će se vratiti svakog trenutka iz Saikuove odaje...

Premestivši katanu u levu ruku, on desnom u pojasu napipa eksplozivnu kuglicu. Zatvorio je oči i samo sluhom pratio kretanje dvojice ljudi koji su prilazili sporo, pipajući po zidu.

Eksplozija nije bila snažna, ali je zato njen blesak izgledao kao bljesak munje, čak i kroz Lesliejeve sklopljene očne kapke.

Ne otvarajući oči, odvojio se od zida

i katana jezivo zazvižda kroz vazduh. Prsti su osetili dobro poznati meki otpor sečivu koje je davalo ljudsko telo.

Lesli otvori oči u trenutku kada je odjeknuo pucanj iz revolvera. Stisnute usne raširiše mu se u osmeh. Drugi čovek pucao je u panici, zaslepljen, čak i ne pokušavajući da nišani. Metak se zario u zid dobrih desetak stopa dalje. Pri odsjaju plamena iz cevi Lesli opazi tri nepokretne prilike pred Saikuovim vratima.

Još dok je povlačio katanu iz duge rane na grudima čoveka sa revolverom, Lesli je analizirao prizor koji je u deliću sekunde ugledao kao na fotografiji. Jedan čovek gotovo je klečao, sa rukama na licu, drugi se oslanjao o zid.

Ali je onaj treći već stajao u položaju za borbu, sa isukanim mačem u ruci...

Koliko je Lesli uspeo da proceni, on više nije bio zaslepljen; ili je u trenutku eksplozije bio okrenut na drugu stranu, ili je daleko opasniji protivnik nego što je do sada pretpostavljao...

»Dvojica manje«, prolete mu kroz glavu, »ali su sada ostali upozoreni. Kao i Saiku... u ovom trenutku verovatno je kraj telefona, pozivajući ostale telohranitelje iz prizemlja«.

Vrata Saikuove odaje gotovo su se bešumno otvorila i zatvorila, ali to nije promaklo Lesliju. Sklopivši oči, sluhom je ispitivao prostor oko sebe.

U hodniku nije bilo više nikoga. Protivnici su shvatili da više izgleda imaju u prostoriji u kojoj znaju odakle taj tajanstveni neprijatelj može da stigne.

Ili ipak ne!

Haragei se nije mogao prevariti. U hodniku se ipak još uvek nalazio jedan čovek.

A Lesli je već znao ko bi taj čovek mogao da bude...

S poštovanjem je klimnuo glavom. Ovaj Saikuov telohranitelj znao je svoj posao i bio je opasan gotovo koliko i on sam.

Lesli se ponovo priljubi u zid, nekoliko koraka dalje od mesta na kojem se do tada nalazio. Ni trenutak prekasno, jer nešto oštro prozuja pored njega i s tupim treskom se zari u zid niz koji poteče šuštav potočić suvog maltera.

Lesli je veoma dobro poznavao taj zvuk: zvuk šurikena koji traži svoj cilj... Ne, ovaj protivnik zaista nije bio za poteenjivanje.

Čovek koji bi imao sposobnost da vidi i u potpunom mraku bio bi zadivljen prizorom u tom mračnom, mračnom hodniku. Dva čoveka, dve senke, izvodile su tajanstveni, ritualni ples, sastavljen od sporih preciznih pokreta koji su u deliću sekunde prelazili u skokove i udarce neuhvatljive čak i pri punoj svetlosti. Ustajali vazduh hodnika sekla su oštrice katana nepogrešivo uperene u protivnika... da bi isto tako nepogrešivo uvek iznova nailazile na njegov mač i odbijale se u zvonki zvuk plemenitog metala.

Lesli se borio zatvorenih očiju, koncentrišući se da do maksimuma iskoristi sva svoja preostala čula. Pokret vazduha koji je osetio na licu značio je jedno... vibracije poda pod njegovim nogama nešto sasvim drugo... šuštanje odeće treće...

I sve vreme, mada je borba u stvari trajala tek nekoliko sekundi, ta užasna, prazna tišina... Čovek koji bi se nalazio svega nekoliko koraka dalje bio bi ubeđen da je u hodniku potpuno sam...

Sve do tog trenutka Leslijev mač nailazio je na pravilno postavljen protivnikov mač. Istina, još uvek nije koristio sve svoje znanje, ali je to uskoro

morao učiniti. I pored sve njegove brzine, vreme je još uvek bilo odlučujući faktor ...

Ustuknuo je jedan korak i bešumno kliznuo u stranu ...

»Ponekad je dobro protivnika pustiti da se bori sam sa sobom«, govorio je njegov sensei Tanaka. »Dozvoliti mu da okleva, da razmišlja, da nađe vremena za strah jer on o strahu ne misli sve dok uporno dobija tvoje udarce. Sačekaj zato da on shvati koliko si opasan ... njegov strah biće tvoj saveznik ...«

Iz mraka oko njega nije sada dopirao nikakav šum. Lesli se podiže na vrhove prstiju nogu i lagano podiže katana, izbegavajući onaj izdajnički zvižduk kroz vazduh.

– Ko si ti?

Šapat je bio tih, reči izgovorene na japanskom. Lesli se osmehnu u sebi. Strah je počeo da deluje ...

– Ko?

Protivnik kao ovaj zasluživao je odgovor. Katana se podiže još malo, a zatim strahovitom brzinom spusti naniže. Lesli je progovorio u istom trenutku:

– NINĎA!

* * *

U trenutku kada je ostao u mraku, Tabasko Pit je već postajao nestrpljiv, što je iskusna žena kraj njega odmah primetila, protumačivši njegovu nervozu kao neiskustvo. Blago je nastojala da mu raskopča pantalone, ali je to uz osmeh odbijao, govoreći kako želi jedino da je gleda.

Iznenadni mrak pošteđeo ga je rvanja sa ženom koja se kikitotala i nastojala da ga povuče na sebe. Odgurnuo

»Liftovi, naravno, ne rade«, pomisli on. »Moram gore stepenicama ...

Samo što je to bilo lakše reći nego izvesti. Svud oko njega vrata su se bučno otvarala, čuli su se ženski povici, psovke muškaraca.

– Oho!

U potpunom mraku na njega iznenada neko nalete i on u rukama oseti čvrsto i glatko telo nage žene.

– Polako, sestro – osmehnu se. – Stići ćeš!

Žena se bez glasa otrže od njega i otrča dalje, a on sleže ramenima. Ma kako telo u njegovim rukama bilo dobro, on sada nije imao vremena za žene. Morao je stići na sprat pre nego što Saikuovi telohranitelji stignu da spuste čelične rešetke koje su jedana sprat odvajale od drugog.

Držeći se zida, Pit bešumno priđe vratima u dnu hodnika i odgurnu ih u stranu.

Svetlost je ovamo dopirala sa ulice, kroz jedan od uskih prozorčića sa rešetkama postavljenih ispod same tavanice. Sasvim dovoljno svetlosti da vidi kako je rešetka već na svom mestu.

Ispred nje nervozno je šetkao čovek sa mašinkom u rukama i opuškom od cigarete koji mu je visio na usnama. Tabasko nešto opsova u sebi. Od vrata do čoveka bilo je predaleko da bi se iz svog zaklona mogao baciti na njega. Prema tome ...

Prema tome, ostajalo mu je lukavstvo. Odmakavši se nekoliko koraka natrag, on bučno priđe vratima i snažno ih otvori.

– Stoj!

Čovekov glas nije delovao naročito sigurno, i pored mašinke uperene u Pitov stomak. Ovaj tobože iznenađeno zastade

– Natrag! – prosikta čovek. – Ovde nemaš šta da tražiš! Ženske su tamo...

– Do đavola, ne trebaju mi ženske – isceri se Pit. – Šalje me Maldini... imam poruku za tvog gazdu. Jedva sam našao ova vrata u mraku... šta je ovo kod vas, prokletstvo?

Stražar se kolebao, ali cev mašinke u njegovim rukama se ne pomeri.

– Meni je rečeno da ne puštam nikoga – sleže ramenima. – Da je i sam Maldini došao, ne bih ga pustio...

– Pa šta da radim sad? Šef mi reče da je poruka hitna...

– Sačekaj... imamo agregat, ovo svakako neće potrajati dugo. Valjda će se pojaviti i neki od onih žutih Saikuo-vih telohranitelja...

– Aha! – klimnu Pit glavom i zavuče ruku u džep košulje. – Cigaretu?

– Vidiš da pušim – progundā stražar, ali mu je pažnja već popuštala. Oči uprte u paklo cigareta u Pitovoj levoj ruci nisu stigle da registruju udarac desnom koji je otvrdlu ivicu Pitovog dlana doveo u kontakt sa njegovim mršavim vratom.

– Tebe ne bih postavio da čuvaš ni dečji vrtić – progundā Pit, hitro mu pretresajući džepove kako bi našao ključ od rešetke.

Samo, ključa nije bilo. Pit prigušeno opsova shvativši da se rešetke automatski spuštaju čim dođe do nestanka struje.

I dok struje ne bude, rešetka neće moći da se podigne. Bar sa ove strane. Poluga kojom se mogla podići ručno nalazila se tri-četiri stope dalje, na zidu stepeništa.

»Da mi je jedna od onih Lesliejevih bombica«, pomisli Pit, »bilo bi lako. Ovako...«

Obeshrabreno zadrma rešetku ru-

kom, i ne nadajući se da bi to moglo doneti neke koristi. Čelične šipke zavezčaše i on shvati da one nisu naročito čvrsto usadene u ležište.

Pet minuta kasnije, mokar od znoja, Tabasko besno opsova. Čak i za njegovu ogromnu snagu, rešetka je bila pre-jaka...

– Prokletstvo! – dreknu Tabasko. – Baš sam glup!

Bilo je važno da privuče što više Saikuo-vih telohranitelja na sebe kako bi Lesliju olakšao posao, jer u ovom mraku ne vredi ni pokušavati da pronade Sumiko. A telohranitelji su mogli doći i dok je on još na ovoj strani rešetke...

Brišući znoj sa čela. Tabasko prevrte džepove onesvećenog stražara i zadovoljno se osmehnu kad nađe još dva okvira sa municijom. Udobno se smestivši uza zid, on upravi oružje uz stepenište i ispusti dug rafal u pravcu vrata na sledećem spratu.

Vatra mu je bila uzvraćena tek nekoliko trenutaka kasnije. U sigurnom zaklonu, Tabasko je pažljivo osluškivao. Dva pištolja, jedna mašinka. Tri čoveka, znači. Za sada će biti dovoljno...

Lagano i sistematski, Pit je pucao kratkim rafalima, ne obazirući se na olovo koje je zviždalo oko njega. Vrisaka koja je vladala u hodniku iza njega, sada se naglo utišala i on se isceri. Na prvi pucanj svi su se zavukli u svoje rupe i sada čute i čekaju da pucnjava prođe.

Šta li sada Lesli radi?

Lesli je sa zadovoljstvom osluškivao pucnjavu na drugom kraju hodnika, jer je to moglo značiti samo jedno: u gužvu se umešao i Tabasko Pit, iako ne na baš planirani način, tiho i neupadljivo. Ipak, i ovo je bila krupna pomoć, jer je sada znao gde se nalaze preostali

Saikuovi telohranitelji, ne računajući one koji su se sa gazdom zavukli u mišju rupu.

Prčić im s leđa bila je dečja igra. Gotovo se osmehnuo njihovim licima na slabo osvetljenom stepeništu; napeto su gledali naniže ispaljujući čitave salve municije, iako svakako nijedan od njih nije video nikakvu metu.

Jedan od trojice momaka grubih lica okrenuo se da dohvati novi okvir sa municijom iza sebe upravo u trenutku kada je Lesli zastao na vratima. Čovekove oči su se raširile toliko da su beonjače blesnule u polumraku. Verovatno ni sam nije bio siguran da nešto vidi u toj nepokretnoj crnoj senci.

Ipak je video oštricu koja je siktala kao zmija kada mu se zarila u vrat. Instinktivno je stisnuo obema rukama, kao da želi da je istrgne iz dušnika.

Čelik, oštiji od brijača, isekao mu je prste kao da su od hartije, ali čovek nije imao vremena da oseti taj novi bol. Sručio se sa licem u lokvi krvi.

Jedan od preostale dvojice je vrisnuo od straha i poleteo niz stepenice, potpuno zaboravljajući na revolver u ruci. Staviše, zaboravio je i na Tabaska, prijatno iznenađenog tim neočekivanim ciljem. Rafal iz mašinke bio je kratak, ali efikasan; čovekovo lice bilo je bukvalno razneto mećima velikog kalibra ispaljenim iz neposredne blizine.

Kao mačka mišu, fiksirajući ga ispod spuštenih trepavica, Lesli je prilazio trećem protivniku. Lica izobličena od užasa, čovek je uzaludno pritiskivao obarač praznog revolvra, sve dok pod leđima nije osetio ogradu stepeništa.

Hladno se osmehnuvši pod maskom, Lesli načini munjevit pokret katanom. Da je želeo da pogodi nezašti-

ćene čovekove grudi, mogao je to učiniti.

Ali Lesli to nije želeo, niti je to uopšte bilo i potrebno. Jezivo kriknuvši, čovek pokuša da se povuče još dalje od te užasne oštrice.

Samo što nije imao kuda dalje; izgubivši ravnotežu, on prelete preko ograde i s tupim treskom ostade da leži na betonu.

Pretpostavljam da si to ti gore, ortak – dopre do njega veseli Pitov glas. – Niko drugi ne bi mogao tako da preplasi ove nesposobnjakoviće...

– Ja sam – prigušeno odgovori Lesli ispod maske. – Zašto ne dođeš gore?

– Vrlo rado – nasmeja se Pit – pod uslovom da mi s puta ukloniš jednu malu rešetku. Ona me je zadržala, znaš, a ne ova tri glupana.

Trenutak kasnije rešetka je bila podignuta i Pit se nađe pored Leslija.

– Brrr! – stresse se. – Da ne znam ko je ispod te maske i sam bih se uplašio! Nije čudo što je ovaj momak ovde pokušao da poleti sa stepeništa! Je li, koliko ih još ima gore?

– Još dvojica, osim Saikua. I mislim da je i Sumiko s njima.

– To nije dobro – odmahnu Pit glavom. – Koristiće je kao taoca...

– Znam. Pite... ti ćeš poći da razgovaraš s njima pred vratima, dok ja potražim neki drugi način da upadnem unutra. Zapamti... najvažnije da izvučemo Sumiko...

– Nisam valjda mislio da je najvažnije da oderemo debelog Saikua – progonđa Pit.

– U redu – Lesli ga lupi po ramenu. – Idemo!

Priljubivši se uza zid, Pit zalupa pesnicom po vratima.

– Saiku! Debela životinjo! Otvori vrata dok ih nisam digao u vazduh!

Osmehnuvši se ovakvom načinu napada, Lesli je bešumno ispitivao zidove Saikuovog apartmana, tražeći najosetljivije mesto. Međutim, zidovi su bili suviše čvrsti čak i za njegove eksplozivne kuglice ogromne razorne snage.

Ostajao je još samo neki prozor... ili ovaj medveđi Pitov pokušaj na vratima...

Pit je dobio odgovor, srećom, onakav kakav je i očekivao. Rafal iz mašinske puške ostavio je na vratima niz pravilnih okruglih rupa, otprilike na mestu gde bi se nalazio njegov stomak da nije bio iza bezbednog zaklona. I kroz te rupice dozirala je sablasna svetlost iz ođaje, verovatno nečije baterijske lampe.

»Da su malo veće«, pomisli Lesli, »mogao bih im ubaciti kuglicu sa zaškljivim gasom... A zašto ih ne bismo načinili većim?

– Pite – šapnu oni. – Izazovi ih da ponovo pucaju...

– Saiku! – zaurla Pit oduševljeno. – Nisi pogodio, debeli! Pokušaj ponovo!

Umesto pucnjeva, međutim, začu se jedan hladan glas. To je mogao biti samo Saiku.

Ko je to?

– Hoću svoju devojkul – povika Pit. – Ništa drugo! Ako je pustiš, odlazim odmah... ali, ako joj nedostaje samo jedna dlaka s glave, gotov si, Saiku!

Iznutra odjeknu prezriv smeh, ali Leslijevo oštro uho jasno razabra tračak nerveze u tom glasu. Saiku nije bio tako samouveren koliko je želao da deluje.

– Samo devojkul, ništa drugo? Čemu onda ovolika gužva, do đavola? Takvih malih drolja ima koliko hoćeš!

Pit zaškrguta zubima, tako da ga je Lesli morao umiriti dodirom ruke po

ramenu.

– Hoćeš li je dati, Saiku, ili ne? – povika ponovo Pit.

– Ne.

Odgovor je bio praćen novim rafalom koji je na vratima načinio drupit zaškrguta zubima, tako da ga je Lesli morao umiriti dodirom ruke po ramenu.

– Hoćeš li je dati, Saiku, ili ne? – povika ponovo Pit.

– Ne.

Odgovor je bio praćen novim rafalom koji je na vratima načinio drugi niz pravilnih rupica, nešto više od prethodnog. Lesli podiže mašinku oduzetu od telohranitelja na stepeništu. Sa svega tri hica u vratima je nastao otvor dovoljno veliki za jednu od njegovih kuglica.

Trenutak kasnije kuglica je poletela kroz otvor.

– Ostani tu, Pite – žurno prošapta Lesli. – Ja idem unutra...

– Sam?

– Koliko dugo možeš da zadržavaš dah?

– Ne znam... dva-tri minuta valjda...

– Eto vidiš... Potrebno je najmanje pet minuta da gas prestane da deluje. Ne brini za mene, oni već spavaju...

Jedan udarac nogom bio je dovoljan da raznese već naćeta vrata. Nekoliko koraka dalje ležale su dve prilike, dva Saikuova telohranitelja, ali njega samog nije bilo.

Ni Sumiko...

»Lukavi lisac«, pomisli Lesli, zadržavajući dah. Čim je video kuglicu povukao se u neku drugu prostoriju... ali ne može daleko pobeći...

Katana zviznu kroz vazduh i na pod pade velika svilena zavesa koja je Saikuov apartman delila na dva dela. U

dnu prostorije videla su se vrata od raskošno izrezbarenog drveta.

Hitrim korakom Lesli priđe ogromnom prozoru i prouči mehanizam za njegovo otvaranje. Nije radio, jer nije bilo struje. Slegavši ramenima Lesli ga razbji pokretom ruke. Biće mu potreban vazduh u ovoj prostoriji za konačni obračun sa Saikuom.

Dejstvo uspavljujućeg gasa već je prolazilo i Lesli oprezno udahnu punim plućima.

Stao je tačno pred vrata, nekoliko koraka dalje, u dobro poznatom položaju tela. Katana je ponovo bio u koricama.

– Saiku.

Tih poziv, jedva čujan. I sama Saikuova reakcija na njegov glas otkriće mu mnogo toga.

Ne nije se prevario. I Saiku je bio protivnik dostojan poštovanja.

Vrata su se otvorila bez oklevanja i na njima se pojavio debeo čovek niskog rasta, sa ledenim crnim očima ispod kose vezane u perčin na tradicionalni japanski način. Njegova raskošna odeća suptilnim znacima je govorila da taj čovek pripada ratničkoj klasi, klasi samuraja, što je samo potvrđivao katana u koricama sa umetnički izrađenim natpisom.

Poklonili su se jedan drugom, ne skidajući ni jednog trenutka pogleda sa protivnika.

Saiku je progovorio prvi. Mirno, na japanskom.

– Otkada jedan ninda ubija zbog zene? Nije li to izdaja starih tradicija i onoga čemu su te učili, nindžo?

– Nisam došao da te ubijem, Saiku – odgovorio je Lesli, takođe na japanskom – ali ću to učiniti ako budem morao.

Moraćes.

– Onda ću te ubiti.

Saiku pognu glavu. Kada je ponovo pogledao Leslija, na licu mu nije bilo nimalo straha. Naklonio se i usne su mu se razvukle u osmeh.

– Ubićeš me, nindo, ali mi pre toga ispuni jednu želju ...

– Koju?

– Tvoje ime?

Lesli laganim pokretom zbaci kapuljaču sa lica. – Poznaješ li me, Saiku?

– Ne.

– Onda ti ni moje ime neće ništa reći. Mogu ti reći samo ime svog učitelja.

– Reci ga.

– Sensei Tanaka.

– Da ... mnogi govore i za to se doznalo čak i ovde ... Sensei Tanaka toliko je zanemario vekovno učenje da je u njega uputio čak i jednog čoveka sa Zapada. To si ti?

– To sam ja.

– To je dobro – glatko Saikuovo lice ozario je osmeh. – To je dobro ...

– Za tebe nije, Saiku ...

– Videćemo ... Čovek sa Zapada nikada ne može savladati veštinu nindža kao rođeni Japanac ...

– Videćemo ...

Još jednom su se naklonili jedan drugom, a onda su gotovo istovremeno katane izletele iz korica. Pit, u pozadini, proguta pljuvačku. Nikada neće moći da se navikne na ovaj jezivi, karakteristični zvuk oštrog čelika koji reže vazduh ...

Trećim udarcem Lesli je izbio mač iz Saikuovih omlitavelih ruku. Japanac je stajao pred njim razoružan, ali ponosno podignute glave.

– Hajde, nindo – reče prezljivo. – Dovrši svoj posao ...

– Ko ti je dao devojk, Saiku?

– To ti je važnije od moje smrti?

– Da.

Japanac sleže ramenima.

– Maldini ...

– Ne znaš više ništa o njoj?

– Ne. Učinio sam mu uslugu, ništa drugo. A devojke mi uvek trebaju ...

– Više ti ne trebaju, Saiku.

– Znam.

Sa lakim uzdahom, Lesli podiže katanu. Ogromno Saikuovo telo gotovo se bešumno sruči na pod.

– Uh! – Pit obrisa znoj sa čela. – Taj momak je imao dobre živce, nema šta!

– Umro je kao hrabar čovek – tiho reče Lesli, brišući mač o Saikuovu odeću.

Sumiko je ležala u susednoj prostoriji, potpuno obučena. Lesli se nagnu nad nju i nežno je pogladi po kosi.

– Šta je s njom? – uplašeno prošapta Tabasko Pit. – Je li ...

– Uspavana je nečim – odgovori Lesli, podižući devojku na ruke. – Idemo, Pite. Idemo pre nego što se neko snađe i ponovo uključi struju ...

– Kuda sad? – sa osmehom upita Tabasko Pit, stavljajući ruke na volan automobila. Ostavili su Sumiko na sigurnom mestu, kod jedne od njegovih mnogobrojnih prijateljica. Lesli je u međuvremenu svukao sa sebe strašni kostim japanskog ninđe, ali mu je katanu, uz ostalo oružje, i dalje bio nadohvat ruke.

– Kako kuda? – osmehnu se Lesli. – Ja imam sastanak, zar ne?

– Sastanak? Kakav sastanak?

– U »Serklu«, naravno!

– Ti ćeš zaista da se nađeš sa Brendom?

– Naravno. Ona i njen Miki sada su nam jedini trag koji vodi do Maldinija,

zar ne?

Slegavši ramenima, Pit ubaci u brzinu. Pred »Serklom« su bili dvadesetak minuta kasnije. Blížila se ponoć, ali je mali parking već bio pretrpan, tako da je Pit morao da parkira gotovo pola milje dalje.

– Idemo li zajedno?

– Naravno – osmehnu se Lesli. – Kako bih ja mogao bez tebe?

– Je li? Ne možeš da izađeš na kraj sa Brendom bez mene, a?

»Serkl« se nalazio u suterenu, tako da su morali stepenicama naniže, saginjući glave da bi se provukli ispod ogromne svetleće reklame. Noćni lokal je ime dobio po tome što su posetioci sedeli u krugu oko podijuma na kojem se program gotovo nije ni prekidao. S obzirom na dimenzije sale, bilo je to veoma zgodno: svaki posetilac mogao je doći striptizeću samo ako malo pruži ruku.

Mesta oko podijuma, naravno, nije bilo, pa se Lesli i Pit nalaktila na bar, tražeći Brendu pogledom. Lesli je opazio prvi, jer Pit nikako nije uspevao da otrgne pogled sa devojke koja se vrtela po podijumu u providnoj haljini, vešto izbegavajući ispružene prste raspačenih posetilaca.

– Ovamo – povuče ga Lesli prema prolazu koji je vodio u garderobu. Brenda je stajala naslonjena na vrata, u izazovnoj večernjoj haljini koja je više otkrivala nego skrivala.

– Gde možemo na miru da razgovaramo? – upita Lesli, iako mu se žena odmah bacila u zagrljaj i mazno privila uz njega. – Potreban mi je Lepi Miki.

Žena se trže i iznenađeno zagleda u njega.

– Odakle ti poznaješ Mikija?

– Nije važno – odseče Lesli, čvrsto je stežući za ruku. – Znaš li gde je?

Brendino lice se smrači.

– Slušaj, ja ...

Ona lako kriknu, osjetivši bolni Leslijev stisak.

– Nije mi do šale, devojko, Gde je? Govori!

Ona bespomoćno zaokruži pogledom po sali, kao da od nekog očekuje pomoć, a onda rezignirano klimnu glavom.

– Ovde je ...

– Gde?

– Tamo ... u garderobi ...

– Povedi nas.

Žena opuštenih ramena otvori vrata i oni pođoše loše osvetljenim prljavim hodnikom. Brenda pokaza jedna vrata. – Tamo je ...

– Sam je. Samo ... nemoj mu reći da sam ja ...

– Neću, ne brini – potapša je Lesli po obrazu. – Hvala ti, Brenda.

– Čekaj ... šta ćete da mu radite?

– To zavisi od njega – hladno se osmehnu Lesli. – Ako bude saradivao, ništa. A ako ne ...

– Onda ga više niko neće zvati Lepi Miki – osmehnu se Tabasko Pit. – Najbolje će biti da ga zaboraviš, Brenda, ako želiš moj savet.

Brenda još jednom klimnu glavom i nestade u pravcu izlaza. Lesli i Pit se zглеdаše sa osmehom.

– Mala je pametna – tiho reče Pit.

Snaći će se ta i bez Mikija.

– U to nisam ni sumnjao. Misliš da će nas Miki odvesti do Maldinija?

– Sigurno. Pogotovo kada ga ja propustim kroz šake – samouvereno se isceri Pit.

Odgurnuo je vrata ramenom i zastao na pragu, gledajući pravo u krupnog plavokosog muškarca koji je iznenadeno skočio na noge. Pogled mu pade na Leslija i oštrom pogledu ovo-

ga nije promaklo koliko se trgao.

Tihog je zatvorio vrata za sobom ne puštajući Mikija sa oka.

– Poznaješ me, a? reče.

Gangster se, međutim, već pribrao i na njegovom lepom licu pojavi se prezriv osmeh.

– Ne, do đavola. Nikad te nisam video. Šta hoćeš?

– Pite – isceri se Lesli. – Onaj tvoj detektor laži još uvek radi?

– Savršeno – potvrdi Tabasko, tobože ozbiljno zavrivajući u svoj ručni sat.

– Auuu! Ala ovaj momak laže!

– Eto vidiš – okrete se Lesli ponovo Mikiju. – Moj ortak kaže da lažeš ...

– Kakva je ovo komedija? Nosite se, do đavola, ili ...

– Ili šta, Miki? – ljubazno upita Pit unoseći mu se u lice. – Da nećeš da nas biješ slučajno?

– Žuri nam se, Miki – dodade Lesli.

– Gde možemo da nađemo Maldinija? Lepotan odmahnu glavom.

– Pojma nemam. Ko je Maldini?

Sa uzdahom, Pit ga šecpa za kosu u nameri da mu zabaci glavu unatrag.

– Gle, do đavola! – zabezeknu se kad mu u ruci ostade samo savršeno izrađena perika. – Pa naš prijatelj nije tako lep kako se misli! Vidi ovo!

Lesli se osmehnu.

– Moraćeš nekako da se snađeš i bez kose, Pite. Momak reče da ne poznaje Maldinija ... podseti ga.

Udarac pesnicom u lice bio je munjevit, tako da se Miki nauznak srućio u fotelju, zbunjeno trećući očima. Na usta mu navre krv.

– Šta ... – promuća. – Ja ...

– Gde je Maldini?

– Časna reč, ja ...

Od novog udara prevrnu se čak i fotelja i Miki zamlatara nogama po vazduhu. Pit mu pride hitrim kora-

kom i pogodi ga nogom u rebra.

– Čuo si da nam se žuri, Miki ... govori dok još imaš čime!

Okrenut licem prema podu, Miki se lagano ispravljao, kao da nema više nimalo snage u telu.

Samo, Tabasko Pit je dobro poznavao taj stari trik. Mikijev široki udarac proleteo je daleko od njegove brade. Šećevši ga za ramena, Pit ga snažno odgurnu prema Lesliju koji ga dočeka novim udarcem otvorene šake po licu.

– Dosta ... – dahtao je Miki kroz izubijane usne. – Reći ću ...

– To mi se već više sviđa – hladno se osmehnu Lesli. – Dakle, dva pitanja: ko ti je rekao da me pratiš i gde se nalazi Maldini?

Mikijevo lice bilo je blede od straha. Prstom je lagano dodirivao rasečenu i već nateklu usnu.

– Maldini ... rekao mi je da postavim Brendu u »Minami« kako bi držala na oku sve one koji pokušaju da priđu tvom ortaku ...

– Zašto?

– N–n–ne znam ...

Pite?

Pit pogleda u časovnik. – Opet leže.

– U redu ... u redu! – žurno podiže Miki ruke kad Pit zamahnu pesnicom. – Maldini je uzeo lov u to ...

– Od koga?

– Bilo ih je dvoje ... platili su Maldiniju da otme tebe i neku devojkicu i preda te njima ... Posle toga, ti si se nekako oslobodio, pa je trebalo ponovo da te uhvatimo ...

– Imena?

Miki je oklevao.

– Maldini će me živog odrati, ako ...

– Maldini će te možda živog odrati ako mi kažeš ... a ja ću te sigurno živog odrati ako ne kažeš! – isceri se Pit.

Miki rezignirano klimnu glavom.

– Penzionisani general Voker ... ime ženske ne znam. Plava, visoka, izvanredno građena, trideset, trideset pet godina ...

Pit zbunjeno pogleda u Leslija.

– General? Kakve ti veze imaš sa generalima?

– Čućeš posle – kratko odvrati Lesli. – Ostaje još jedno pitanje: gde je Maldini?

Miki se umorno svali u fotelju, jer su mu kolena već počela da drhte.

– Maldini ima prostorije iza »Oahua« ...

– Znam ja – umeša se Pit. – Noćni lokal ... pripada Maldiniju, zar ne?

Miki nemoćno potvrdi glavom.

– Dobar momak – osmehnu se Lesli. – Šta da radimo s njim, Pite?

– Pojma nemam – zamisli se ovaj. – Da ga usolimo za žimu, a?

– Ne – odmahnu Lesli glavom. – Je li, Miki ... imaš li rodbine u Patagoniji?

Lepotan ga zbunjeno pogleda.

– Šta?

– Pitam, imaš li neke rodbine u Patagoniji?

– N–n–nemam ... zašto? Zašto Patagonija?

– Zato što je dovoljno daleko oдавde – uzdahnu Lesli. – Zamisli da imaš bogatog strica u Patagoniji koji te je pozvao da što pre dođeš kod njega ... jesi li zamislio?

Miki pogrušeno klimnu glavom.

– Odlično! Požuri onda da ne bi zakasnio ... i pozdravi strica!

* * *

Bila je to jedna od retkih grešaka koje je Lesli Eldridž načinio; trebalo je ipak da poslušava savet Tabasko Pita i Lepog Mikija usoli za žimu.

To je sa gorčinom zaključio kada su

on i Pit stigli do Maldinijeve tvrđave. Noćni lokali obično se ne grade kao tvrđave, ali za ovaj Maldinijev drugog imena nije bilo; čitav aneks niske prizemne zgrade, iza samog lokala, bio je podignut od betonskih blokova i zaštićen debelim čeličnim vratima.

I svi Maldinijevi čuvari bili su na oprezu; Lepi Miki očigledno se brzo pribrao i otrčao do najbližeg telefona.

– Šta da radimo, do đavola? – gundao je Pit dok su iz zamračenih kola motrili na zgradu.

– Mora da postoji neka veza između Maldinijeve rupe i lokala – reče Lesli. – Ostaje nam samo da pokušamo tuda...

– Maldini nije naivan – odmahnu Pit glavom. – Ako je već upozoren, a jeste, budi siguran da će i taj prolaz biti posebno pažljivo čuvan. Maldini zna koja mu je najranjivija tačka. U stvari...

– U stvari, mogli bismo da prođemo – nasmeja se Pit – ako bismo se prerušili u havajske igračiće...

Lesli je zamišljeno gledao prema blistavo osvetljenom lokalu iz kojeg su dopirali zvuci muzike. – Postoji i drugi način...

– Znam. Samo gde ćemo u ovo doba noći naći pola tone dinamita?

– Nisam mislio na to... Slušaj, ti dobro poznaješ Maldinija?

– Prilično.

– Da li bi bio u stanju da imitiraš njegov glas? Na telefonu?

– Hmmm... zamisli se Pit. – Da vidiš, to i neće biti tako teško... momak ima specifičan način govora... znaš ono, kroz stisnute zube, kao na filmu. Na telefonu bi moglo da upali... Čekaj, zašto?

– Maldini nam u ovom trenutku nije neophodan – osmehnu se Lesli. – Uz njegovu pomoć hteo sam da dođem

do Vokera, ali kad se on tako dobro čuva, ići ćemo direktnijim putem...

Pit se zavalio u sedište i odmahnu glavom, paleći cigaretu.

– Ne mrdam oдавде sve dok mi ne objasniš ko je taj general i kakve on veze ima sa nama!

– Penzionisani general Voker je bio u onom krugu koji je inicirao stvaranje super-vojnika sa nadljudskim moćima, Pite. Plan je bio da najpre zavladaju Amerikom, a zatim i ostatkom sveta, pa makar i po cenu nuklearnog rata, to sve već znaš. Znaš i kako sam uništio tu grupu... Međutim, obračunao sam se samo sa glavnima u Vašingtonu, ne računajući s tim da takva organizacija mora imati ogranke po čitavoj Americi. Bojim se da su otkrili dosta toga o meni i da negde postoji dosije sa svim podacima. S malo sreće, taj dosije biće kod Vokera...

– On je oteo tebe i Sumiko?

– To pretpostavljam... verovatno su ponovo hteli da izvedu neki eksperiment. U mozak su mi ugradili uređaj koji nije dozvoljavao da se setim svoje prošlosti, a zatim su me gurnuli u marince. Mogu da zamislim samo jedan cilj: hteli su da provere koliko veštine u borbi može da sačuva moje telo i pored amnezije.

– A onda je njihov mali uređaj otkazao, a? – nasmeja se Pit.

– Ne verujem... – zamišljeno reče Lesli. – Mislim da jednostavno nije izdržao stresove kojima sam bio izložen na onom prokletom ostrvu. Sve je to suviše ličilo na Vijetnam... moja podsvest ipak je bila snažnija...

– I šta sad?

– Sad? Naći ćemo Vokera i pokušati da mu otmemo dosije. Mogu se samo nadati da je to jedan jedini primerak...

– A ako nije?

– Ako nije ... onda ćemo ići dalje ... sve dok se konačno ne obračunamo sa tom organizacijom, Pite!

– Takve stvari volim – nape Tabasko svoje snažne mišiće. – Samo akcijske, akcije! Šta da kažem Vokeru kada ga budem pozvao u Maldinijevo ime?

– Reci mu ... reci mu da se dogodilo nešto veoma krupno. Da si sa neke druge strane dobio podatke o meni i da bi voleo da ih uporedi s podacima u dosijeu ...

– Hmm ... očekuješ da će matori general pohaćati na zakazano mesto?

Lesli zamišljeno sleže ramenima.

– Ostaje mi samo to da pokušam. Naravno, postoji i teži način ...

– Taj teži način meni se uvek dopadao! – nasmeja se Pit. – Kao ono sa Lepim Mikijem, na primer. Mogli bismo tako i generalčića naterati da propeva, a?

– Da, ali ga najpre treba dobiti u šake – nasmeši se Lesli. – A biće veoma oprezan, u to budi siguran.

– Dobro – uzdahnu Pit. – Ti si šef. Kako misliš da ću ga dobiti telefonom? Voker se sigurno ne nalazi u imeniku.

Lesli mu sa osmehom pruži mali komad hartije. – Još uvek imam prijatelja u policiji. Ovo je Vokerov privatni broj. I zapamti – ti si Maldini!

– Bar da jesam ... gde da mu zakazem sastanak?

– Nigde. Reci da ćeš odmah doći kod njega. S još jednim pratiocem, naravno, kako ti ne bi pravili neprilike na ulazu.

Pit se leno izvuče iz kola i laganim korakom pođe prema telefonskoj govornici, bacajući usput poglede prema ženama koje su prolazile. Lesli ga je strpljivo čekao u kolima.

Vratio se desetak minuta kasnije, ozarenog lica.

– Matori je sa obe noge uleteo u zamku! – pohvali se. – Čeka nas u svojoj vili za pola sata. Upozoriće čuvare da nas propuste.

– Siguran si da ništa nije posumnjao?

– Taman posla! Čim je čuo ime Eldridž, ovoliko je odskočio iz fotelje!

– Kako li si samo to video? – isceri se Lesli. – Valjda ti je rako gde mu je vila?

Pitovo lice se smrači.

– Do đavola, nije mi rekao ...

– Eto ti sad ... uostalom, nije ti ni mogao reći. Pretpostavljao je da znaš. Pola sata ... to je prilično veliki krug.

– Šta je s tvojim prijateljima u policiji? Da li bi od njih mogao dobiti adresu?

– U ovo doba noći?

– Znam – skrušeno klimnu glavom Pit. – Da pokušamo u telefonskoj centrali, a? Imamo broj telefona.

– Obično ne daju takve informacije – odmahnu Lesli glavom. – Međutim, kada bismo otišli do najbliže pošte, uz tvoj neodoljivi šarm ...

– Hajde da pokušamo, do đavola! osmehnu se Pit. – Šta nas košta?

Srećom, pošta je bila u blizini. Lesli i Pit pažljivo su osmotrili blistavo osvetljenu zgradu u kojoj u ovo doba noći nije bilo gužve. Sem devojke na centrali radila je samo još jedna starija žena, grubih i strogih crta lica.

– Uh – progundā Pit. – Od ove azdaje ništa nećemo doznati, pazi šta ti kažem!

– A tvoj šarm? – podseti ga Lesli.

– Od mog šarma ne bi ostalo ništa da sam ga traćio na ovakve mumlae je Pit, ali je ipak prišao Salteru sa najzanosnijim osmehom na licu.

– Dobro veće, devojčice ... možete li

mi učiniti jednu uslugu?

Žena ga presece ledenim pogledom.

– Vi ne vidite dobro, mister? Šta želite?

– Ovaj ... – zamuca Pit maločas sam stigao iz San Dijega. Imam ovde jednog prijatelja, ali ...

– Šta ali?

– Imam samo njegov telefonski broj, ne i adresu. Da li biste mogli ...

– Ne dolazi u obzir! To je suprotno propisima – odreza žena.

Lesli je za to vreme posmatrao devojku sa slušalicama na ušima koja mu je ispod oka slala zainteresovane poglede. Široko joj se osmehnuo i prišao malo bliže.

– Da li mogu da razgovaram s vama? – reče tiho.

– Vidite da radim? – ljubazno se osmehnu ona.

– A telefonom? Iz one govornice?

– To već može ... udite, daću vam vezu ...

Nekoliko trenutaka kasnije Lesli iziđe iz govornice. Pored adrese generala Vokera u džepu je imao i telefonski broj ljupke telefonistkinje kojoj je još jednom zahvalio osmehom.

Pit je još uvek stajao pred šalterom, sav crven od gneva, ali to ženu očigledno nije impresioniralo.

– Molim vas, udaljite se dok nisam pozvala policiju – hladno je govorila.

– Idemo, idemo, Pite – umeša se Lesli. – Pokušaćemo na drugom mestu.

– Ne idem oдавde dok ne dobijem tu adresu! – urlao je Tabasko. – Šta ona misli ko je? Neka sam proklet ako ...

Lesli ga povuče za ruku i Pit shvati da je pogrešio. Mumlajući nešto sebi u nedra, on dopusti Lesliju da ga gotovo izgura napolje.

– Šta ćemo sad da radimo? – uzdahnu. – Ona babetina unutra neće ni da

čuje ...

– Imam adresu – isceri se Lesli. – Ni moj šarm nije za potcenjivanje, a?

– Ozbiljno? Ona mala ti je dala?

– Sigurno. Ušao sam u govornicu i objasnio joj o čemu se radi, tako da ona druga ne čuje. Devojka je okrenula jedan broj i minut kasnije imao sam adresu. Vrlo jednostavno ...

– Kako za koga – gundao je Tabasko. – Krećemo odmah?

– Odmah. General odlično procenjuje razdaljinu. Potrebno je tačno pola sata normalne vožnje do njegove vile.

– Što znači da možemo stići za petnaest minuta – isceri se Pit.

* * *

Pit je zaustavio kola pred velikom gvozdenom kapijom ispred Vokrove vile i proturio glavu kroz prozor. Čuvar ga je nezainteresovano posmatrao iz svoje kućice.

– Vozim mister Maldinija – doviknu Pit. – Dogovorio se sa tvojim gazdom ...

Čuvar ležerno odmahnu rukom i pritisnu jedno dugme. Vrata lagano počеше da se otvaraju.

Harageil!

Sa zadnjeg sedišta, gde se smestio kako bi izigravao Maldinija, Lesli se u deliću sekunde stvorio pored Pita. Morao je odgurnuti prijatelja u stranu da bi pritisnuo kočnicu.

– Šta ...? – zinu Pit.

– Zamka! Napolje! – dreknu Lesli.

Za Pitove reflekse to je bilo dovoljno. Izleteli su iz kola, svaki na svoju stranu, upravo u trenutku kada je mitraljeski rafal zasuo staklo vetrobrana.

Prazna kola produžila su svoj put još nekoliko jardi. U času kada su ce-

lom dužinom prošla kapiju, odjeknu eksplozija koja ih je podigla i odbacila u vazduh, kao igračku. Na zemlju su se vratili samo komadi oko kojih je već buktao užasni fosforni plamen.

»Zapaljiva bomba«, prolete Lesliju kroz glavu. Voker se očigledno ne šali!

Dvojica ljudi u kućici kraj kapije prekasno su shvatili da kroz plamen prema njima leti jedna ogromna prilika. Vrata su pala pred Leslijevim nalemom kao da su od kartona; dva munjevita udara, jedan nogom, jedan rukom, i sve je bilo gotovo.

– Pite! – doviknu Lesli. – Pite, jesi li čitav?

– Jesam – prostenja Pit odnekud iz mraka. – Samo sam nekako ošamućen...

– Od eksplozije... Ostani onda tu, brzo se vraćam!

– Ne, do đavola... idem s tobom!

Lako hramajući na levu nogu, Pit potrčea za Leslijem asfaltnom stazom koja je vodila do vile, čuljive i mračne.

Nije bilo više vremena za opreznost; policija i vatrogasci mogli su se pojaviti svakog trenutka. Lesli se oslonio na haragei, uveren da će ga on na vreme upozoriti na svaku opasnost.

Odnekud iza zamaćene zgrade zabrunda snažan motor. Helikopter!

– Brže, Lesli! – dahtao je Pit. – Ptice će nam pobeći!

Zaobišavši zgradu, Lesli na trenutak zastade u senci jednog drveta da proceni situaciju. Mozak mu je, kao najsavršeniji kompjuter, analizirao signale koje su slala čula...

Nasred prostranog travnjaka leno su se okretala krila rotora velike čelične ptice pored koje su stajala dva čoveka sa puškama u rukama. Prema helikopteru je trčao visok čovek sede kose i pravog držanja, sa crnom taš-

nom u ruci. Njemu za petama žene u pantalonama i bluzi vojničkog kroja.

Nesto u njenim pokretima bilo je poznato Lesliju. Dobro poznato...

Madlen Dejli!

Nije bilo vremena za pitanja otkuda ona ovde. Kao senka, Lesli potrčea preko travnjaka. Prešao je čitavih tridesetak stopa pre nego što su ga primetili ljudi sa puškama.

Samo što im to nije mnogo pomoglo. Jedan je samo uspeo da krikne pre nego što mu se šuriken zario pravo u grlo. Drugi je bezglasno pao na svoju pušku, pritiskajući obarač i rijučki meki travnjak vrelim olovom.

Motor helikoptera zaurao je snažnije i rotor je srebrno zablistao na mesečini. Sedokosi čovek pružao je Madleni ruku, da bi joj pomogao da se popne.

Lesli je trčao nadljudskom brzinom, ali je rastojanje još uvek bilo preveliko. Stisnuvši zube, Lesli se ukopa u mestu.

Nije bilo drugog izbora. Njegovi prsti napipaše još jednu eksplozivnu kuglicu...

Eksplozirala je u trenutku kada je helikopter bio na desetak stopa visine, tačno pred licem pilota zaklonjenim samo slojem pleksiglasa. Udarini talaš eksplozije uništio je krhka krilca rotora. Sa motorom koji je još uvek urlao, helikopter se nagnu na stranu i sruči na travnjak.

Iz motora buknu plamen...

Jednim skokom Lesli se našao uz goruću mašinu. Pilotu nije bilo pomoći... ni sedokosom čoveku čije su oči prazno buljile u čeličnu šipku sedišta ispred njega, zarivenu tačno na mesto gde mu se nalazilo srce.

Stegnuvši zube, Lesli je nastojao da iz gomile savijenog metala izvuče vit-

ko žensko telo između plamenova koji su već lizali oko njega.

Nežno je položio na travnjak i Madlen otvori oči.

– Lesli ... – blede usne jedva su se pomerile.

– Otkuda ti ovde, Madlen? Radila si sa Vokerom?

Na licu žene pojavi se izraz bola.

– Jesam – šapnu – ali te nisam poznavala ... sve do onda ... u hotelu ... htela sam da te opomenem na aerodromu, ali ... nestao si ... Lesli ...

– Sta je Voker znao o meni? – grozničavo je upitao Lesli. Njegove iskusne oči procenile su Madlenine povrede. Još svega možda nekoliko minuta ... ili manje ...

– Malo ... ali te je mrzeo ... a ja ...

– Sta je znao?

– A ja ... ja sam te volela ...

– Sta je Voker znao o meni? – pono-

vo Lesli oštro.

Uzalud. Niko ga više nije mogao čuti kraj gorućeg helikoptera ...

Uspravio se i lagano povukao nekoliko koraka unatrag, dalje od plameña.

Nošen talasom vrelog vazduha, do njega dolete jedan list hartije, načet plamenom. Lesli ga dohvati.

Bio je to list iz dosijea »Eldridž« što je lako zaključio iz zaglavlja i numeracije.

Ali je na listu ostalo sačuvano svega nekoliko reči.

»... još uvek nije utvrđeno da li je subjekt ninda. Štaviše, postavlja se veoma ozbiljno pitanje o osnovanosti legende o nindama, odnosno da li je ta legenda ikada imala stvarne osnove u Japanu. Najzad, ako su ninde ikada i postojale, možemo biti gotovo apsolutno sigurni da ih danas više nema ...«

KRAJ

JA SAM NINĐA

Pejsaž severno od grada Nora bio je čarobno tih. Sumrak. Nebo je na horizontu nad pitomim talasastim brdima bilo smeđe kao ivica starog lista hartije. Nekoliko oblaka na bledom žutosivom nebu imalo je ružičaste donje ivice.

Sluge i najamnici s obe strane prašnjavog puta ispred veličanstvenog zamka izgledali su spokojni i srećni dok su posmatrali svog gospodara Matsumo Nakabajšija kako se približava na konju. Dvostruka kolona samuraja iza njega, takođe na konjima, dizala je oblak prašine.

Izgled je varao. Ljudi nisu bili ni spokojni ni srećni. Sama pojava Matsumo Nakabajšija bila je dovoljna da se crv straha uvuče u svakoga. Krupan, bahat čovek, s licem koje je izdaleka izgledalo veselo, a izbliza stravično, podliih crnih ičiju koje su neprestano letele i tražile najmanji znak nepoštovanja.

Ako bi ga našao, odmazda bi bila brza. S neviđenom svirepošću, krivcu – ili nabeđenom krivcu – odrubio bi glavu i okačio je da sramotno stoji na ogradi oko utvrđenja.

Dok je sada prilazio, njegove oči kao da nisu propuštale ni jedno od onih ponizno nasmejanih lica. Lica koja su želela da žive.

Dečak koji je stajao među njima zvao se Haširo Seiko. Imao je dvanaest godina. Smešio se crnim Nakamurininim očima dok je ovaj prolazio i poklonio mu se.

Haširo je polagao nadu u dve stvari: da ga je Nakabajši primetio i da nije otkrio šta se skriva iza tih nasmejanih očiju. Da jeste, dečak bi na mestu ostao bez glave.

Obe želje izgleda da su bile uslišene. Neposredno pošto ga je prošao, Nakabajši se okrenuo, rekao nešto samuraju iza sebe i pokazao na Hašira. Samuraj je izveo konja iz kolone, sjahao i prišao dečaku. Gledao ga je s osmehom – Budi u dvoru gospodara Nakabajšija večeras u osam.

I ostali su razumeli. Haširo je bio lep. Sitan, ali lepo građen. Trebalo je da Nakabajšiju bude čigo, dečak-ljubavnik.

Sve je počelo pre šest meseci, jednog dana nalik na sve ostale koje je dečak proveo sa svojim ocem **geninom** u Jamamôto Rju od šestog rođendana: tada je počeo da vežba za nindû.

Prvo su trčali, zatim vežbali, onda doručkovali zeleni čaj, pirinčane knedle i presnu ribu. Taj je dan Haširu pružio zadovoljstvo iako je otac bio strog učitelj. Bilo je divno biti nindû.

Oko pola jedanaest, kao što je to radio svakog dana, Haširo je pošao da sa potoka nedaleko od kuće donese dva vedra vode. Napunio ih je i počeo da se penje blagom padinom prema kući.

Bio je na pola puta od kuće kada je začuo glasove. Prvo je mislio da su to majka i sestra. One su bile otišle u posetu ujaku. Onda se setio da se neće vratiti još dve nedelje.

Razmišljao je ko bi to mogao biti, ali se nije mogao dosetiti. Uskoro će saznati, mislio je dok se približavao poslednjem uzvišenju iznad kuće.

»Stani«! Rekao mu je to neki unutrašnji osećaj koji je otac razvio u njemu. Šesto čulo govorilo mu je da nešto nije u redu.

Hoširo se zaustavio blizu ruba uzvišenja. Suzdržavajući dah spustio je vedra i prišunjaio se ivici stene.

Morao je da primeni sve što je dotad naučio kako bi se uzdržao da ne vrisne. Prostor ispred zaravnjenog strnjišta vrvelo je od samuraja. Između dve grupe **bušija** stajao je njegov otac, razgolićenih grudi, u kratkim pantalonama koje je nosio za vreme vežbe – i vojni zapovednik! Haširo je s užasom shvatio da je to Nakabajši. Otac mu ga je jednom pokazao u selu. O njegovoj su surovosti i divljaštvu ispredane mnoge priče.

Mir su narušavali samo pokreti i rzanje konja i grleni, hrapavi glas Nakabajšija. Haširo je znao Nakabajši nezna da je njegov otac ninda, ali ga je brinulo nešto drugo. Poznavao je oca. Bez obzira što nije bilo šansi, on će se boriti. I umreti.

I samuraji su ocenili da će se njegov otac boriti ako mu se pruži i najmanja prilika. Iznenada su mu s leđa prišla dvojica, pa još dvojica. Šćepali su ga. Okrenuli su ga. Nakabajši je nešto petljao oko svoje odeće.

Samuraji su prisilili njegovog oca da se savije u struku. Jedan mu je svukao pantalone. Haširo je shvatio šta će se desiti. Tada je prišao i Nakabajši, pantalona spuštenih do kolena.

Haširov otac nije pustio ni glasa, niti je to učinio Haširo. Dečak ipak nije mogao da kontroliše mučninu u stomaku i silan nagon za povraćanjem...

Haširo je sišao tek kad su samuraji

otišli. Otac je stajao u kuhinji. Oči su mu bile mračne i tužne. Bilo je nečeg posebnog u njima.

Prišao je dečaku i pomilovao ga po obrazu.

Dobro si učinio, sine moj. Sad si ninda i više se ne brinem za tebe.

Na trenutak oči su im se srele i dečak je bio na ivici da kaže nešto. Onda je shvatio da ne treba ništa da kaže.

Pretrnuo je kada se otac okrenuo i otišao u spavaću sobu. Izašao je i pogledao u nebo. Bilo je plavo, posuto belim pramenastim oblacima. Onda se sve zamaglilo. Suze su mu ispunile oči. Pekle su ga i kotrljale se niz obraze.

Srce mu je zastalo. Iz kuće je začuo oštar, divlji krik svog oca. Nikog nije bilo u blizini. Haširo je bio sam. Pao je na kolena i njegovo malo srce gotovo se rasprсло od patnje i bola. Nije još bio ninda.

Bio je još uvek dečak.

Dva dana pošto je otac sahranjen – uzrok smrti je bio svađa oko poreza – Haširo se vratio treningu, sada pod nadzorom svoga ujaka. Drugi ninde smesta su ponudili da se osvete Nakabajšiju, ali je dečak odbio.

Ja ću – rekao je – osvetiti duh svoga oca.

Niko nije znao da je to maska. Od kada mu je otac umro, sve što je godinama učio nestalo je. Nije se više osećao kao ninda.

Pred majkom i sestrom i dalje se pravio kao da jeste. Bio je sada jedini muškarac i bilo je neophodno da bude jak.

Svake noći odlazio je na brdo gde je sahranjen njegov otac i razgovarao s njegovim duhom.

Uglavnom je plakao. Suze su mu navirale kao da dolaze iz nepresušnog izvora. Plakao je za ocem. Plakao je i

zato što je obećao da će osvetiti njegov duh, a znao je da neće moći. Plašio se. Imao je samo dvanaest godina i plašio se. Mnogi su odrasli muškarci poginuli pokušavajući da ubiju Nakabajšija. Kako bi on mogao da uspe?

Tako, jedne noći, za trenutak palo mu je na pamet da izvrši **sepuku**. Brz, dubok rez preko stomaka i sve će biti gotovo.

U istom trenutku setio se još nečeg. Suze su mu usahnule i zamenio ih je plamen osvete. Plamen koji se neće ugasiti dok Nakabajši ne bude mrtav.

U početku krojenja plana Haširo je utvrdio da ima na svojoj strani bar nešto: nije ga bilo briga ako ga pokuša da ubije Nakabajšija bude koštao sopstvenog života. Otac mu je prenoseći učenje velikog ratnika Mijamoto Musasija, govorio:

– Ako sebe već smatraš mrtvim, nećeš znati za strah i moći ćeš da uradiš ono što običan čovek ne može. . .

Dva meseca pre nego što je stao uz put ispred Nakabajšijevе tvrđave, Haširo je počeo da se priprema. Otišao je kasno noću u usku ulicu u udaljenom kraju sela i zakucao na ulazna vrata.

Vrata su se istog trenutka otvorila. Mršava žena u svilenom kimonu, jako našminkanog lica i neodređene starosti gledala je upitno u Hašira.

Tražim ženu po imenu Jokio – rekao je.

Žena koja ga je gledala bila je gejša. U životu je svašta videla, ipak je počela da se smeje kad je videla dečaka na vratima javne kuće. Međutim, kad je pomenuo Jokio, prestala je da se smeje i sumnjičavo skupila oči.

- Šta hoćeš s njom?
- Hoću je kao ženu.
- To više nije moguće.
- Znam sve o njoj – rekao je Haširo
- i dobro ću platiti.
- Iz košulje je izvukao **tači**, kratak

mač. Oči su joj se proširile. Čak i uz svetlo uljanih lampi mogla je da zapazi zelene odsjaje na dršci mača. Smaragd! A i korice su bile ukrašene.

– Daću vam ovo – rekao je dečak.

Vlasnica je bez reči uzela mač i uvela ga u javnu kuću. Sladunjav i ljut miris mešali su se u vazduhu: parfem i opijum.

Koraćao je niz dug mračan hodnik. S obe strane je bilo više zatvorenih vrata. Iza njih je Haširo ponegde čuo kikot.

Išao je i kroz neke hodnike u kojima nije bilo vrata ni smeha iza njih. Vlasnica ga je najzad ostavila pred jako zapuštenim vratima. Ušao je.

Soba je bila prilično osvetljena iako je gorela samo jedna uljana lampa. Bila je ispunjena mirisom opijuma. Zastvorio je vrata za sobom.

Jokio je sedela na podu među jastucima. U jednoj ruci držala je glinenu lulu i povremeno pušila.

Za razliku od vlasnice i svih prostitutki u kući, Jokio, za koju je dečak sudio da ima tridesetak godina, nije bila našminkana. Sve što je imala na sebi bile su svilene kratke pantalone.

Pogledala je u Hašira i nasmešila se otkrivši pokvarene zube. Velike tamne oči bile su joj divlje, pogled staklast. Pljuvačka joj je curila iz ugla usana. Nije to bilo od opijuma. Jokio je bila beznadežno poremećena.

Bilo je onako kako se nadao da će biti.

Haširo je sedeo na sjajnoj hrastovoj klupi pred spavaćom sobom Matsumo Nakabajšija, vrhovnog vojnog zapovednika. Bilo je deset minuta do osam.

Dečak se brižljivo pripremio. Dobro se okupao, očistio nokte, očetkao svoju sjajnu, crnu, kratko ošišanu kosu. Nosio je lagani, zeleni, svileni kimono čvrsto utegnuto u struku. Naglašavao je

crte njegovog muškog tela koje je još bilo u razvoju.

Snazna osećanja kljuvala su mu na ivici svesti. Sećao se kako su se mlade devojke smejale i kikotale kada bi ga videle. Strogih, tamnih očevih očiju kako ga kore kad bi nešto pogrešio, ali i izraz ljubavi iza svega toga. Oca, zlostavljenog i obeščašćenog, njegovog krvavog stomaka. Suza na licu majke, dva potoka tuge na popodnevnom suncu. Jokio, lude koja ne zna šta se dešava, njenog jakog smrada.

Uspeo je da ulagivanjem obezbedi sebi posao konjušara. Tada je napustio majku. Znao je po njenim očima da ona shvata da se vide poslednji put. Zadržala je suze i čvrsto ga stegla u naručje. Osetio je kucanje njenog srca.

Haširo se prenuo. Sabrao se. Tako ga je otac učio. »Zaboravi sve osim onog što radiš. Odbaci bol, tugu, strah, sve... živi u tom trenutku i za taj trenutak i uspećeš!«

Osetio ga je pre nego što ga je čuo. Kretanje u sobi. Onda su vrata od pirinčane hartije kliznula ustranu i pojavio se krupni samuraj.

Haširo je ocenio da je dobro postupio. To je potvrdio i samuraj. Naredio mu je da se svuče i pažljivo ga je pretresao. Da je Haširo poneo neko oružje – a razmišljao je da u don sakrije iglu utopljenu u smrtonosni otrov – bio bi otkriven. Postajalo mu je jasno kako je Nakabajši u životu, a toliki njegovi neprijatelji mrtvi.

Kad je pretres bio završen samuraj je rekao dečaku da obuče kimono i poveo ga u sobu. Nakabajši, obučen samo u kratke pantalone sedeo je na podu i štapićem jeo pirinač.

Nasmešio se kad je video Hašira. Dečak je očigledno bio po njegovom ukusu. Biće dobar čigo.

– Sedi uz mene – rekao je Nakabajši i Haširo je poslušao. Primetio je da,

kao što se i nadao, na zidu, dva metra od njega, visi **katana** u koricama.

Haširo je pogledao **katanu** samo za trenutak i onda obratio pažnju na Nakabajšija.

Ovaj je halapljivo trpao pirinač u usta i ispitivao Hašira šta je radio pred tvrđavom. Bio je to providan uvod. U vazduhu je lebдела pohota.

Dok je Nakabajši govorio, Haširu se desilo nešto čudno. Prestao je da se oseća dečakom. Prvo je osetio delimično, a zatim u potpunosti, da je odrastao čovek. I ponašaće se kao odrastao čovek. Kao ninda.

Kasnije, dok je ležao uz Nakabajšija, mislio je samo o **katani** u koricama na zidu.

Nakabajši je spavao. Disanje mu je bilo isprekidano.

Haširo je morao da se odluči. Da brzo doskoči do **katane**, ili da primeni meki korak, **nuki aši**.

Odlučio se za ovo drugo. Tiho je ustao i bešumno pošao po hasuri prema **katani**.

Hasura ga je prevarila. Od nje nije mogao da vidi delimično olabavljenu dasku. Kad je stao na to mesto, začuo se prasak.

Haširo je znao da ima samo časak na raspolaganju. U jednom skoku bio je kraj **katane**, skinuo ga sa zida, isukao i okrenuo se. Krajem oka video je samuraja kako uleće kroz vrata ispuštajući divlji krik.

Nakabajši je bio na zemlji. Dečak je podigao **katanu** i zamahnuo ka debeloj gnusnoj prilici. Ona se pomerila i mač je promašio. Zario se duboko u drvo tako da ga dečak nije mogao izvući.

– Ne! – uzviknuo je Nakabajši kad je samuraj podigao **katanu** da dečaku odseče glavu. – Ne!

Haširo je zauzeo položaj **hira no kamae**, spreman za borbu. Uskoro je soba bila ispunjena samurajima. Brzo su ga savladali. Držali su ga kao i nje-

govog oca. Činilo mu se da je to bilo jako davno.

Nakabajši je prišao. Lice mu je bilo znojavo. Smešio se, ali su mu crne oči bile divlje.

– Zašto hoćeš da me ubiješ, mali čigo? Kako si mogao pomisliti da ćeš uspeti kad toliki drugi nisu?

Pošao je da izađe iz sobe, ali je na vratima zastao i okrenuo se.

– Sada ćemo se malo pozabaviti tobom – rekao je. – Bolje da si uspeo. Nikada ne napadaj cara, dečko moj, ako ne možeš da ga ubiješ.

Nakabajši je krenuo, ali su ga Haširove reči zaustavile. Haširo je govorio osećajući u potpunosti nindū u sebi:

– Ja sam vas ubio, veliki gospodine. Mrtvi, ste ali to ne znate. Umrećete strašnije nego bilo ko koga ste ubili.

Nakabajši se podrugljivo nasmejao, a s njime i svi samuraji u sobi.

Kasnije su Haširu odrali kožu. U tom crvenom kovčlacu bola, koji je u jednom trenutku prestao da oseća jer je bol samom sebi anestetik, osetio je radost. Uspeo je i ubrzo će se pridružiti duhu svog oca!

Četiri meseca kasnije Nakabajši je

primio poruku. Tada je shvatio šta s njim nije u redu, zašto više ne može da hoda uspravno, zašto po celom telu ima ospe i zašto su mu se tri meseca nakon što je bio s čigom pojavili čirevi na genitalijama i potom nestali.

U poruci je pisalo:

Kada budete ovo čitali, ja ću biti mrtav. Umreću ili od vaše ruke, ili od bolesti koju rni je prenela gejša u javnoj kući u Nori pre izvesnog vremena. Bolest koju sam vam preneo od gejše je za slučaj da ne uspem da vas ubijem na drugi način.

Prvo, trebalo bi da znate da će vam se pojaviti čirevi na polnom organu i da će nestati. Potom će se pojaviti ospe. Bićete sve bolesniji i sve slabiji. Na kraju ćete sići s uma. Poludećete jer će vam zaraza ući u mozak. Poludećete od bola.

Priželjkivaćete tada da vas neko dokrajči.

Haširo Seiko

Nakabajši nije čekao toliko dugo. Nekoliko dana pošto je primio Haširovu poruku, izvršio je **sepuku**. Nije ostavio nikakvu poruku.

Kraj

NOVA KNJIGA ZA SVA SRCA »OLIMPIJSKO SRCE«

SRCE – organ života. SRCE – simbol ljubavi. **OLIMPIJSKO SRCE** – knjiga o olimpijskom životu i olimpijskim igrama u ime ljubavi i prijateljstva. Bogato ilustrovana i popularno pisana knjiga **OLIMPIJSKO SRCE** u izdanju NIRO »DEČJE NOVINE« i redakcije »EUREKE« – Gornji Milanovac izlazi u decembru 1983. Samo dok ga ne pročitate **OLIMPIJSKO SRCE** »krije«:

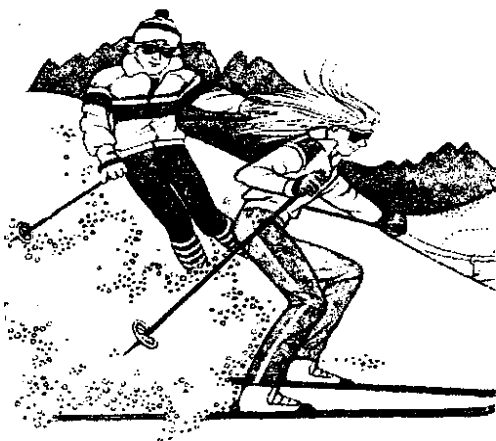
– Dokumentovane priče o svim zimskim i svim letnjim olimpijskim igrama; od Šamonija 1924. do SARAJEVA 1984, od Atine 1896. do Los Andelesa 1984.

– Helenske mitove o antičkim olimpijskim igrama, reportaže o najuzbudljivijim olimpijskim događajima, portrete »dvanaest veličanstvenih« olimpijaca i »belih« olimpijskih junaka, opise trenutaka i aktera zbog kojih su naša srca najjače zakucala kroz priče o svim jugoslovenskim olimpijskim pobednicima, crteže sportske opreme i borilišta, pravila i objašnjavanja svih zimskih sportova.

– »SRCE OD ZLATA« – kompletan spisak i rezultate svih osvajača zlatnih medalja na svim (zimskim i letnjim olimpijskim igrama u svim sportskim disciplinama; rezultate jugoslovenskih »plavih« na »belim« i letnjim olimpijadama; brojke o svim medaljama svih olimpijskih

zemalja i trofejima najboljih olimpijaca u istoriji svih igara.

– 1984, i ko zna koliko još olimpijskih redova, zanimljivosti, podataka, fotografija, amblema...

Knjiga **OLIMPIJSKO SRCE** napisana je za sva čitalačka srca. Ima 100 strana, korice u koloru i format »Velike **EUREKE**«. **CENA KNJIGE OLIMPIJSKO SRCE JE SAMO – 100 DINARA!**

Biće nam drago ako pred olimpijsku 1984. i u Vašem srcu bude draga »Eurekina« knjiga – **OLIMPIJSKO SRCE**.

KAKO DA NARUČITE KNJIGU »OLIMPIJSKO SRCE«?

Popunite čitko ŠTAMPANIM slovima NARUDŽBENICU. Novac uplatite PETODELNOM uplatnicom na bilo kojoj pošti u zemlji. PETODELNU uplatnicu popunite takođe čitko štampanim slovima na sledeći način:

Uplatio je: Upišite Vaše ime, prezime, mesto i punu adresu

Korisniku: »DEČJE NOVINE« – Gornji Milanovac

Svrha doznake: »Eurekinia« knjiga »OLIMPIJSKO SRCE«

Broj računa: 61320-603-1263.

Din... Upišite sumu koja odgovara broju naručenih primeraka (Za jedan primerak – 100 din, za dva – 200 din. i tako dalje).

Poziv na broj: nemojte pisati ništa. Potom jedan primerak (Vama ostaje drugi) uplatnice **zajedno** sa ispunjenom narudžbenicom stáвите u isti koverat i njega pošaljite na adresu:

»EUREKA« (Za »OLIMPIJSKO SRCE«), 32300 Gornji Milanovac.

Knjigu **OLIMPIJSKO SRCE** dobićete odmah po izlasku iz štampe na adresu koju navedete u narudžbenici i uplatnici.

OLIMPIJSKO SRCE ■ OLIMPIJSKO SRCE ■ OLIMPIJSKO

NARUDŽBENICA

Ovim neopozivo naručujem _____ primeraka knjige »OLIMPIJSKO SRCE« u izdanju NIRO »DEČJE NOVINE« i redakcije »EUREKE« – Gornji Milanovac. Ukupnu sumu od din. _____ uplatio sam PETODELNOM uplatnicom čiji primerak šaljem uz narudžbenicu kao dokaz o izvršenju uplati.

Ime i prezime _____

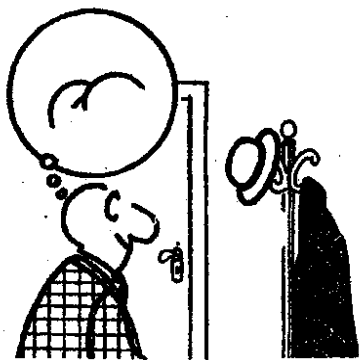
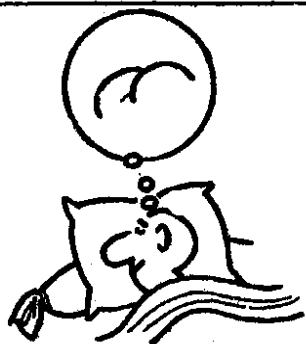
Poštanski broj i mesto _____

Potpuna adresa (ulica i broj, sprat, stan) _____

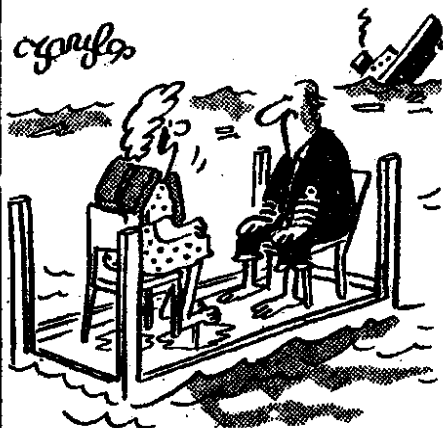
Mesto i datum

Svojeručni potpis

AUTOR: DRAGAN ZLAT- KOVIC	IME KNJIZEV. LEV- STIKA	ODSTAM- PATI REKA U SRBIJI	▼	NERE- ALNOST	DRU- MOVI, CESTE LINIJA	▼	VRSTA SUGLAS- NIKA	GRČKA PRIMA- DONA SPRAT	▼
DRŽA- VA U EVROPI	▶	▼		▼	▼		▼	▼	
BROJ PEŠAMA PEVAČA	▶								
POMAGA- CI PRO- FESORA	▶								
OBUKA	▶						JOD	▶	
							VRSTA ČAMCA		
EUREKA	▶	▶			▶	▶	▼		
STANDOV- NIK TA- TARSKJE	▶	▶			▶	▶			
RADI- JUS	▶	▶			▶	▶			
PERŠUN	▶	▶							
NA ONU STRANU		▶	▶						
			▶						
LEPO GRA- BENI	▶				▶			▶	
KREMA	▶							▶	
UZVIK PRI SKOKU	▶								
VRSTA ČVEČA	▶								
VRSTA SPOR- TISTA	▶								
IVO TIJAR- DOVIĆ	▶			▶					

Bez reči

- Oduvek sam želela da sedim za kapetanovim stolom!

- Vama koji žudite za providnim gredama!

AUTOR: NEDELJKO LJEC	NAUKA O BOLESTI- MA DECE	JAPANSKA UMETNOST ARANŽIRA- NJA, CVECA	UZE KUVAR NA BRODU	▽	NADLE- ŽNO TELO ORGAN	MILOST, POMOĆ (TURC.)	MOČVARA, BARA	TUČA REČENICA IZ KURANA	▽
MALA MERA ZA ELEKTRI- CITET	▷	▽				▽	▽	▽	
POLOPRI- VREDNO DOBRO	▷								
UKRASA- VALAC	▷								
SKR. ZA "IBIDEM"	▷		NATRPAV RADIJUS	▷			POKAZNA ZAMENICA NABA DOMOVINA	▷	
DEO VOLOVSKOG ZAPREŽN. PRIBORA	▷		▽			JOD TERETNO PREVOZNO SREDSTVO	▷	VLASNIK RESTO- RANA	
NEMACKI PREDLOG	▷		UGLJENIK POBECI	▷	BRIGA ZA ZDRAVLJE (MIN.) JEDINICA ELEKTRICN. NAPONA	▷		▽	
SLOVO GRČKOG PISMA	▷		▽	SPRAVA ZA MERE- NJE TEŽI- NE (MIN.) RAZBO- JNIK	▷				DAN (NEM.)
OZNAKA ZA RUMUNI- JU	▷	INE- RTNOST OZNAKA ZA DAMU U SARU	▷	▽					▽
ČOVEK KOJI SE ZANOSI NESTVA- RNOŠĆU	▷	▽							
OZNAKA ZA JAPAN	▷	CUTLJIVA OSOBA (ZARG.) DEO TELA	▷						
▷		▽			MOGRANJ PROLE- CNI MESEC	▷			VRSTA MAJMUHA
STRMINA, KOSINA	LITAR KONAC	▷	EMANA- CIJA VERNA DOMAĆA ZIVOTINJA	▷	▽	ŽALAS (HRV.) CELO- KUPAN	▷		▽
PRGAVO, PREKO	▷		▽			▽			
VRSTA VRBE	▷			VELIKO PEKO KAO UKRAS NA SESIRU (NEM.)	▷				
DEO VAGE	▷			MATERIJE (HRV.)	▷				

KNJIGA ZA VAS

Erik Van Lustbader

NINĐA

svetski bestseler

Ovaj erotski triler pripoveda dramu jedne nemilosrdne osvete. Radnja romana sadržana od egzotičnih pohota, seksualnih strasti, tradicionalnog shvatanja osvete Orijenta i modernog načina života Zapada, oduševljava svakog čitaoca. Sadrži najčudnovatije i najoriginalnije akcione scene koje ste ikada čitali.

Knjiga je štampana latinicom, tvrd povež sa zaštitnim omotom, 432 strane, cena 750,00 dinara.

Članovi Kluba imaju popust 20% prilikom kupovine knjiga Dečjih novina.

Narudžbenicu poslati na adresu: DEČJE NOVINE, 32300 Gornji Milanovac, odeljenje prodaje knjiga.

NIRO „DEČJE NOVINE“
GORNJI MILANOVAC
prodaja knjiga

NARUDŽBENICA – NĐ

Ovim neopozivo narucujem . . . kom. knjige NINĐA po ceni od 750,00 dinara.

Sumu od . . . din. platiću postaru prilikom preuzimanja knjige.

Knjigu poslati na adresu:

IME I PREZIME

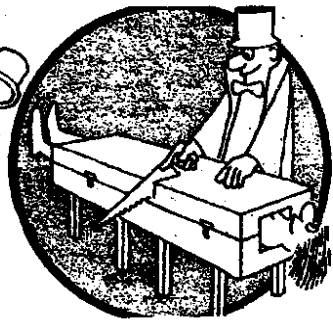
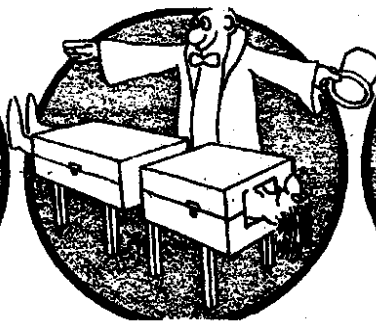
ULICA I BROJ

BROJ POŠTE I MESTO

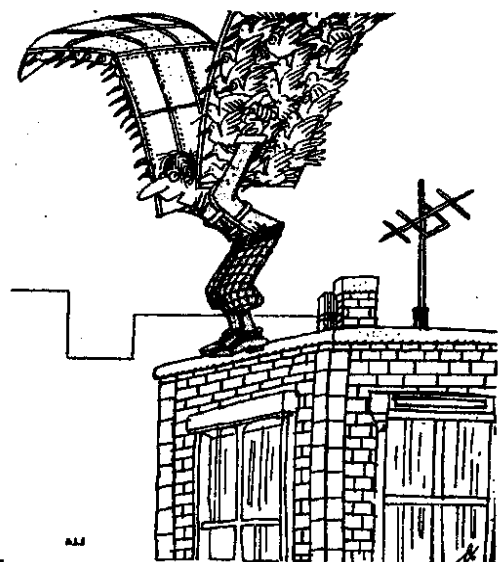
BROJ ČLANSKE KARTE

datum

svojeručni potpis

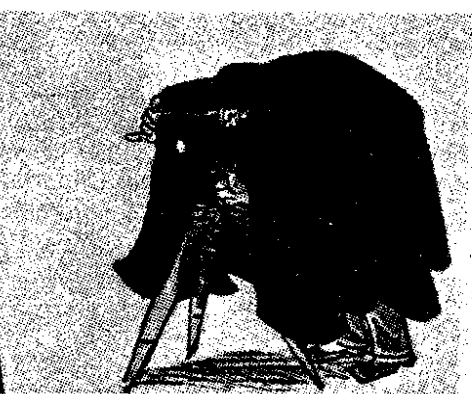
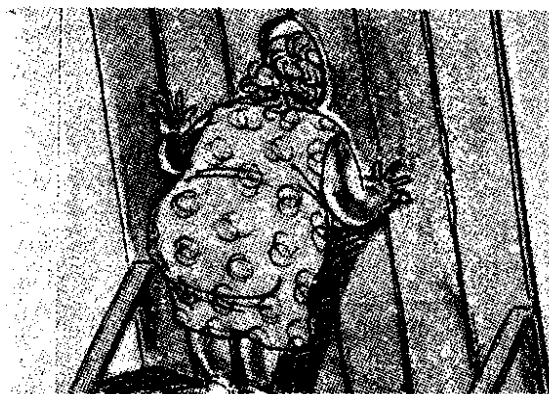
Bez reči

- Kada skočim, svi raširite krila!

BEZ REČI

- Nasmešite se, molim!

U februaru Ninda 9

NINĐA I DUHOVI

... Lesli sa nevericom zavrte glavom. Ono što su njegove oči videle bilo je jednostavno nemoguće: čovek sa avetinjskom maskom na licu nije se mogao tek tako, bez ijednog šuma, stvoriti usred praznog, golog hodnika i isprečiti na njegovom putu... Ali nije bilo vremena za razmišljanje o mogućem i nemogućem; iskezivši mrtvačke bele zube, nepoznati protivnik ustremio se na nindu i stajniško koplje u njegovim rukama je blesnulo u svetlost buktinje...

Korak u stranu... NE!

U poslednjem trenutku ninda je zastao na samoj ivici crnog otvora koji se bešumno otvorio pod njegovim nogama...